STAR WARS™

EPISODUL V

IMPERIUL CONTRAATACĂ

THE EMPIRE STRIKES BACK

DONALD F. GLUT

Imperiul Contraatacă

www.amaltea.ro/starwars

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GLUT, DONALD F.
Imperiul contraatacă / Donald F. Glut; trad.: Bogdan Mihăilescu. - Bucureşti: Amaltea, 2005

ISBN (10) 973-7780-52-3;
ISBN (13) 978-973-7780-52-2

I. Mihăilescu, Bogdan (trad.)

821.111(73)-31=135.1

THE EMPIRE STRIKES BACK / DONALD F. GLUT
®, TM, and copyright © 1980, 1995 by Lucasfilm Ltd.

This translation published by arrangement with Ballantine Books, an imprint of Random House Publishing Group,

a division of Random House, Inc.

IMPERIUL CONTRAATACĂ / DONALD F. GLUT

ISBN (10) 973-7780-52-3;
ISBN (13) 978-973-7780-52-2

© 2006 – EDITURA AMALTEA

STAR WARS™

IMPERIUL CONTRAATACĂ

DONALD F. GLUT

DUPĂ UN SCENARIU DE

GEORGE LUCAS

EDITURA AMALTEA

INTRODUCERE

De la început am conceput *Războiul Stelelor* ca pe o serie de şase filme sau de două trilogii. Primul dintre ele, *Războiul Stelelor: O nouă speranţă* a fost episodul IV, gândit pentru a fi de unul singur o întreagă experienţă satisfăcătoare din punct de vedere emoţional. Succesul pe care l-a avut *Războiul Stelelor* mi-a permis să merg mai departe şi să fac următorul episod al acestei saga, *Imperiul contraatacă*.

Ca parte a doua a unei piese în trei acte, *Imperiul* a fost, prin natura lui, o poveste dificilă pentru un singur film. Când am scris scenariul original pentru *Războiul Stelelor*, ştiam că Darth Vader este tatăl lui Luke Skywalker; însă audienţa nu. Întotdeauna am avut sentimentul că această dezvăluire, când şi dacă aş fi putut s-o fac, ar fi fost şocantă, dar niciodată nu m-am aşteptat la nivelul de ataşament emoţional pe care spectatorii l-au căpătat pentru Luke Skywalker ca simbol al bunătăţii şi pentru Vader ca întrupare a răului. In *Imperiul*, trebuia să fac această dezvăluire la finalul filmului şi să las publicul să aştepte trei ani pentru ca povestea să se încheie în următorul capitol. Şi totuşi, filmul trebuia să fie de sine stătător.

Imperiul a reprezentat şi alte provocări deosebite. O angajasem pe Leigh Brackett, o autoare de science fiction foarte talentată, dar, din păcate, a murit de cancer la scurt timp după ce a predat prima schiţă. Tot atunci, angajasem şi un tânăr scriitor, pe nume Lawrence Kasdan, pentru scenariul de la *In căutarea arcei pierdute*. Spre totala lui surprindere, l-am rugat pe Larry să scrie următoarea variantă pentru scenariul *Imperiului*.

A fost o intuiţie care s-a dovedit adevărată; opera lui Larry a fost minunată.

Provocările ridicate de producţia *Imperiului* au fost, de asemenea, puternice. Pentru actori şi echipă, pe lângă lunile de filmare în studiourile din Londra, au existat şi temutele înregistrări din tundrele îngheţate ale Norvegiei. De asemenea, *Imperiul* a dublat numărul de efecte necesare pentru *Războiul Stelelor* şi i-a făcut pe cei de la Industrial Light & Magic să se reinventeze, practic. A fost prima dată, însă nici pe departe ultima, când au făcut acest lucru în lunga lor istorie.

În final, cred că am reuşit să creăm un film satisfăcător care i-a dus pe fani în locuri noi, din punct de vedere vizual şi emoţional, şi le-a stârnit dorinţa de mai mult.

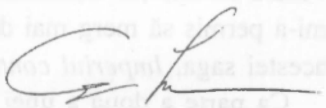

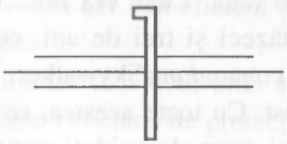

– Ăsta zic şi eu frig! sparse vocea lui Luke tăcerea pe care o observase de când părăsise, cu câteva ore în urmă, nou înfiinţata bază rebelă. Era călare pe un tauntaun, singura fiinţă vie din jur, în afară de ei, cât vedeai cu ochii. Se simţea obosit şi singur, iar sunetul propriei voci îl luă prin surprindere.

Luke şi tovarăşii săi din Alianţa Rebelă explorau pe rând deşerturile albe ale planetei Hoth, adunând informaţii despre noua lor casă. Cu toţii se întorceau la bază simţind un amestec de confort şi singurătate. Nimic nu le contrazicea descoperirile de la început, conform cărora pe această planetă rece nu existau forme de viaţă inteligente. În expediţiile lui solitare, Luke nu văzuse decât câmpii albe pustii şi lanţuri muntoase albăstrii care păreau să dispară în ceţurile din depărtare.

Luke zâmbi în spatele eşarfei ca o mască pe care o folosea să se apere de vânturile reci de pe Hoth. Cercetând pustiul îngheţat prin ochelarii de protecţie, îşi trase mai bine pe cap căciula îmblănită.

Colţul gurii i se ridică atunci când încercă să şi-i închipuie pe exploratorii oficiali aflaţi în slujba guvernului imperial. „Galaxia este presărată cu aşezări ale coloniştilor cărora nu le pasă de treburile Imperiului sau ale opoziţiei sale, Alianţa Rebelă", se gândi el. „Dar un colonist ar fi nebun să se aşeze pe Hoth. Planeta asta nu are nimic de oferit nimănui – în afară de *noi*."

Alianţa Rebelă îşi înfiinţase aici un avanpost în urmă cu ceva mai mult de o lună. Luke era binecunoscut la bază şi, deşi abia avea douăzeci şi trei de ani, ceilalţi războinici ai Alianţei îi spuneau *comandant* Skywalker. Titlul îl făcea să se simtă niţel cam prost. Cu toate acestea, se afla deja în poziţia de a da ordine unui grup de soldaţi experimentaţi. Atât de multe i se întâmplaseră lui Luke, se schimbase enorm. Lui Luke însuşi îi venea greu să creadă că doar cu trei ani în urmă era un băiat de la ţară uimit, pe lumea lui natală, Tatooine.

Tânărul comandant îi dădu pinteni tauntaunului.

– Haide, fetiţo, o îndemnă el.

Trupul cenuşiu al şopârlei de zăpadă era izolat împotriva frigului cu un înveliş de blană groasă. Galopa împinsă de picioarele musculoase din spate, iar tălpile cu trei degete care se terminau în gheare încovoiate ridicau nori mari de zăpadă. Capul ca de lama al tauntaunului zvâcnea înainte şi coada şerpuită i se desfăcea în urmă, în timp ce urca în fugă pe o pantă îngheţată. Capul cu coarne al animalului se întorcea dintr-o parte în alta, respingând vânturile care îi asaltau botul miţos.

Luke îşi dorea ca misiunea lui să se fi terminat. Îşi simţea corpul aproape îngheţat în ciuda hainelor bine căptuşite din dotarea rebelilor. Dar ştia că era alegerea lui să fie aici; se oferise voluntar să călărească pe câmpiile de gheaţă în căutare de alte forme de viaţă. Se înfioră în timp ce se uita la umbra lungă pe care el şi animalul o lăsau pe zăpadă.

„Vântul devine mai puternic", se gândi el. „Şi vânturile astea reci aduc temperaturi insuportabile pe câmpii după căderea nopţii." Era tentat să se întoarcă la bază ceva mai devreme, dar ştia importanţa de a stabili cu certitudine că rebelii erau singuri pe Hoth.

Tauntaunul se întoarse iute spre dreapta, aproape dezechilibrându-l pe Luke. Încă nu se obişnuise să călărească aceste fiinţe imprevizibile.

– Fără supărare, îi spuse el animalului, dar m-aş simţi mult mai bine în cockpitul vechiului şi credinciosului meu speeder

de teren. Însă, pentru această misiune, un tauntaun – în ciuda dezavantajelor sale – era cel mai eficient şi mai practic mijloc de transport pe Hoth.

Când animalul ajunse în vârful unei alte pante îngheţate, Luke îl opri. Îşi scoase ochelarii de protecţie cu lentile fumurii şi privi câteva clipe printre gene, pentru a-şi obişnui ochii cu strălucirea orbitoare a zăpezii.

Brusc, atenţia îi fu atrasă de apariţia unui obiect care zbura pe cer, lăsând în urmă o dâră de fum în timp ce se îndrepta spre orizontul înceţoşat. Luke îşi duse mâna înmănuşată către centură şi apucă electro-binoclul. De teamă, simţi un fior care concură cu răceala aerului de pe Hoth. Ceea ce văzuse ar fi putut fi făcut de mâna omului, poate chiar ceva lansat de Imperiu. Tânărul comandant, încă atent la acel obiect, îi urmări cursul în flăcări, privi cum se prăbuşi pe pământul alb şi cum arse în explozia strălucitoare.

Tauntaunul lui Luke începu să tremure la sunetul exploziei. Un mârâit înspăimântat îi scăpă din bot şi se apucă să scurme cu nelinişte în zăpadă. Luke îl bătu încetişor pe cap, încercând să-l încurajeze. Îi era greu să se audă peste vuietul vântului.

– Încet, fetiţo, e doar alt meteorit! strigă el. Animalul se calmă, iar Luke îşi duse comunicatorul la gură.

– Ecou Trei pentru Ecou Şapte. Han, amice, mă auzi?

Paraziţii pârâiră din receptor. Apoi, o voce cunoscută cârâi peste zgomotul interferenţelor.

– Tu eşti, puştiule? Ce e?

Vocea părea ceva mai în vârstă şi mai tăioasă decât a lui Luke. Pentru o clipă, Luke îşi aminti cu drag prima lui întâlnire cu contrabandistul din spaţiul corellian, în cârciuma întunecată şi plină de extratereştri de la astroportul de pe Tatooine. Iar acum, acesta era unul dintre puţinii lui prieteni care nu era membru oficial al Alianţei Rebele.

– Mi-am terminat turul şi nu am zărit nicio formă de viaţă, rosti Luke în comunicator, lipindu-şi gura de transmiţător.

– Pe cubul ăsta de gheaţă nu e viaţă nici cât să umpli un crucişător spaţial, răspunse Han, luptându-se să-şi facă vocea auzită peste şuieratul vântului. Eu am pus sondele de siguranţă. Mă întorc la bază.

– Ne vedem în curând, răspunse Luke. Încă se uita la coloana răsucită de foc care se ridica dintr-un punct întunecat din depărtare.

– Un meteorit tocmai s-a prăbuşit în apropiere şi vreau să verific. Nu durează mult.

Închizând comunicatorul, Luke îşi îndreptă atenţia spre tauntaun. Creatura reptiliană mergea la pas, schimbându-şi greutatea de pe un picior pe altul. Scoase un urlet din fundul gâtului care părea să arate frica.

– Hoo, fată! zise el, mângâind tauntaunul pe cap. Ce e... miroşi ceva? Nu-i nimic acolo.

Dar şi Luke începea să se simtă neliniştit, pentru prima dată de când plecase de la baza rebelă ascunsă. Un lucru pe care îl ştia cu siguranţă despre aceste şopârle de zăpadă era că aveau simţurile ascuţite. Fără îndoială că animalul încerca să-i spună lui Luke că un pericol era aproape.

Fără să mai piardă o clipă, Luke scoase de la centură un obiect micuţ şi apăsă butoanele miniaturale. Aparatul era destul de sensibil, încât putea să identifice până şi cele mai slabe informaţii despre formele de viaţă, detectând temperatura corpului şi sistemele vitale interne. Dar când Luke începu să cerceteze rezultatele, îşi dădu seama că nu era nevoie – nici timp – să continue.

O umbră trecu peste el, înălţându-se deasupra lui cam la un metru şi jumătate. Luke se roti şi, brusc, parcă terenul însuşi prinse viaţă. O imensă masă cu blană albă, perfect camuflată pe grămezile întinse de zăpadă, ţâşni cu sălbăticie asupra lui.

– Fir-ar al...

Pistolul cu laser al lui Luke nu mai apucă să iasă din toc. Gheara uriaşă a unei Wampa de Gheaţă îl lovi cu putere drept în faţă, dărâmându-l de pe tauntaun în zăpada îngheţată.

Luke îşi pierdu iute cunoştinţa, atât de repede, încât nu a mai auzit ţipetele jalnice ale tauntaunului şi nici tăcerea care se lăsă brusc după zgomotul unui gât rupt. Şi nici nu simţi cum glezna îi fu apucată cu sălbăticie de uriaşul său atacator păros, nici cum trupul îi fu târât ca o păpuşă lipsită de viaţă pe câmpia acoperită cu zăpadă.

Fumul negru încă se ridica din depresiunea din coasta dealului, unde obiectul zburător se prăbuşise. Vălătucii se subţiaseră vizibil de când obiectul se izbise de pământ şi formase un crater fumegând, aburii întunecaţi fiind împrăştiaţi peste câmpii de către vânturile îngheţate de pe Hoth.

Ceva se clinti înăuntru.

Mai întâi se auzi doar un sunet, un bâzâit mecanic care creştea în intensitate ca şi cum s-ar fi luat la întrecere cu urletul vântului. Apoi, lucrul se mişcă – ceva ce sclipi în lumina puternică a după-amiezii când începu să se ridice încet din crater.

Obiectul părea să fie o formă de viaţă organică extraterestră, capul îi era o grozăvie ca un craniu, cu mai multe sfere, ochii bulbucaţi cu lentile negre îşi plimbau privirea rece peste câmpiile chiar şi mai reci ale pustietăţii. Dar când lucrul se ridică mai mult din crater, forma lui arătă limpede că era un fel de aparat, cu un trup cilindric legat la un cap circular şi dotat cu senzori, camere şi apendice de metal, unele dintre ele ca nişte cleşti de crab.

Maşinăria alunecă peste craterul fumegând şi îşi întinse apendicele în diferite direcţii. Apoi, un semnal se declanşă în sistemele lui mecanice interne şi aparatul începu să plutească pe câmpul de gheaţă.

Droidul-sondă întunecat dispăru curând la orizont.

* * *

Un alt călăreţ, încotoşmănat în haine de iarnă şi aflat în şaua unui tauntaun gri bălţat, gonea peste pantele de pe Hoth către baza de operaţiuni rebelă.

Ochii bărbatului, ca nişte puncte de oţel rece, priviră fără interes la cupolele de un cenuşiu şters, la mulţimea de turele şi

la uriaşele generatoare care erau singurele semne de viaţă civilizată pe această lume. Han Solo îşi încetini treptat şopârla de zăpadă, mânuind hăţurile în aşa fel, încât animalul trecu la trap prin intrarea enormei peşteri de gheaţă.

Han primi cu plăcere căldura relativă a întinsului complex de caverne, încălzit de radiatoarele care îşi primeau energia de la generatoarele uriaşe de afară.

Această bază subterană era atât o peşteră naturală de gheaţă, cât şi un labirint de tuneluri cotite, săpate în muntele de gheaţă de către laserele rebelilor. Corellianul fusese în găuri de iad şi mai triste în galaxie, dar deocamdată nu-şi amintea poziţia exactă a niciuneia.

Descălecă de pe tauntaun, apoi privi în jur la activitatea care avea loc în peştera gigantică. Oriunde se uita, vedea cum lucrurile erau cărate, asamblate sau reparate. Rebeli în uniforme gri se grăbeau să descarce provizii şi să regleze aparate. Şi erau şi roboţi, în mare parte unităţi R2 şi droizi-baterie care păreau să fie peste tot, rulând sau mergând pe coridoarele de gheaţă, îndeplinindu-şi eficient sarcinile nenumărate.

Han începea să se întrebe dacă se înmuia cu vârsta. La început, nu avusese niciun interes pentru treaba asta cu rebelii, nici vreo loialitate faţă de ei. Implicarea lui finală în conflictul dintre Imperiu şi Alianţa Rebelă începuse ca o simplă afacere, îşi vânduse serviciile şi utilizarea navei, *Şoimul Mileniului*. Treaba păruse destul de simplă: să-l ducă pe Ben Kenobi, plus pe tânărul Luke şi doi droizi, în sistemul Alderaan. De unde să fi ştiut Han atunci că avea să fie rugat să salveze o prinţesă de pe cea mai temută unitate de luptă a Imperiului, Steaua Morţii?

Prinţesa Leia Organa...

Cu cât se gândea Solo mai mult la ea, cu atât mai mult îşi dădea seama în câte necazuri intrase pentru că acceptase banii lui Ben Kenobi. Iniţial, tot ce dorise Han fusese să îşi primească plata şi să fugă să-şi achite nişte datorii urâte care atârnau

deasupra capului său ca un meteorit gata să se prăbuşească. Nu voise nicio clipă să devină erou.

Şi totuşi, ceva îl ţinuse pe aproape pentru a se alătura lui Luke şi prietenilor lui, rebeli fără minte, când lansaseră acum legendarul atac asupra Stelei Morţii. Ceva. Deocamdată, Han nu se putea hotărî ce fusese acel ceva.

Acum, la mult timp după distrugerea Stelei Morţii, Han era încă alături de Alianţa Rebelă, oferindu-le ajutorul pentru a-şi stabili baza pe Hoth, probabil cea mai aspră dintre planetele din galaxie. Dar toate acestea aveau să se schimbe, îşi spuse el. Din punctul lui de vedere, Han Solo şi rebelii aveau să decoleze pe trasee divergente.

Merse iute prin hangarul subteran, unde câteva nave de vânătoare rebele erau andocate şi deservite de oamenii în gri, ajutaţi de droizi de diferite modele. De mare interes pentru Han era cargobotul în formă de farfurie care se odihnea pe platformele lui de aterizare proaspăt montate. Acesta, cea mai mare navă din hangar, căpătase câteva noi împunsături în carena de metal de când Han se întâlnise prima dată cu Ben Kenobi şi cu Luke. Totuşi, *Şoimul Mileniului* era faimos nu pentru înfăţişare, ci pentru viteză: cargobotul încă era cea mai rapidă navă din toate timpurile care făcuse cursa Kessel sau întrecuse navetele imperiale TIE.

Mare parte din succesul *Şoimului* putea fi atribuit întreţinerii lui, acum încredinţată mâinilor miţoase ale unui munte de păr maroniu de doi metri înălţime, a cărui faţă era deocamdată acoperită de o mască de sudură.

Chewbacca, uriaşul copilot wookiee al lui Han Solo, repara elevatorul central al *Şoimului Mileniului* când îl observă pe Solo apropiindu-se. Wookieeul îşi întrerupse munca şi îşi ridică masca de protecţie, scoţând la iveală figura acoperită de blană. Un mârâit pe care puţini ne-wookiee din univers îl puteau traduce, tună din gura lui plină de dinţi.

Han Solo era unul dintre cei puţini.

– *Rece* nu este cuvântul potrivit, Chewie, spuse corellianul. Aş prefera oricând o luptă în loc să stau aici să mă ascund şi să îngheţ!

Observă norişorii de fum care se ridicau din bucata de metal abia sudată.

– Cum te descurci cu elevatoarele astea?

Chewbacca răspunse cu un mormăit tipic de wookiee.

– Bine, zise Han, fiind total de acord cu dorinţa prietenului său de a se întoarce în spaţiu, pe o altă planetă – oriunde în afară de Hoth.

– Mă duc să dau raportul. Apoi vin să te ajut. De îndată ce elevatoarele sunt reparate, plecăm de aici.

Wookieeul lătră, un chicotit voios, şi se întoarse la treaba lui în timp ce Han merse înainte prin peştera artificială de gheaţă.

Centrul de comandă era animat de echipamente electronice şi de aparate de monitorizare care ajungeau până la tavanul îngheţat. Ca şi în hangar, personalul rebel umplea centrul de comandă. Încăperea era plină de controlori, soldaţi, oameni de întreţinere – împreună cu droizi de diferite modele, cu toţii fiind zeloşi să transforme camera într-o bază funcţională, pentru a o înlocui pe cea de pe Yavin.

Bărbatul pe care Han Solo venise să îl vadă stătea preocupat în spatele unei console imense, atenţia fiindu-i îndreptată spre un ecran de calculator pe care pâlpâiau informaţii colorate strălucitor. Rieekan, în uniformă de general rebel, îşi îndreptă corpul înalt pentru a-l întâmpina pe Solo când acesta se apropie.

– Generale, nu-i nici urmă de viaţă în zonă, raportă Han. Dar toate sondele din perimetru sunt pregătite, deci vei şti dacă te caută cineva.

Ca de obicei, generalul Rieekan nu zâmbi la obrăznicia lui Solo. Dar admira faptul că tânărul acceptase să fie un fel de membru neoficial al Alianţei Rebele. Atât de impresionat era Rieekan de calităţile lui Solo, încât adesea se gândea să-i dea un post onorific de ofiţer.

– Comandantul Skywalker şi-a prezentat raportul? întrebă generalul.

– Verifică un meteorit care s-a prăbuşit lângă el, răspunse Han. Se va întoarce curând.

Rieekan aruncă iute o privire ecranului radarului proaspăt montat şi cercetă imaginile care pâlpâiau.

– Cu toată activitatea meteoriţilor din sistem, va fi dificil să observăm navele care se apropie.

– Generale, eu... Han ezită. Cred că este timpul ca eu să merg mai departe.

Atenţia lui Han îi fu atrasă de la generalul Rieekan la o siluetă care se apropia. Mersul ei era graţios şi hotărât în acelaşi timp şi, cumva, trăsăturile feminine ale tinerei păreau nepotrivite cu uniforma ei de luptă. Chiar şi de la această distanţă, Han putea spune că prinţesa Leia era supărată.

– Eşti bun în luptă, remarcă generalul către Han, adăugând, mi-ar părea rău să te pierd.

– Mulţumesc, generale. Dar pe capul meu este pus un preţ. Dacă nu-i plătesc lui Jabba Huttul, sunt un mort umblător.

– Nu e uşor să trăieşti cu o condamnare la moarte... începu ofiţerul când Han se întoarse către prinţesa Leia. Solo nu era tipul de om sentimental, dar îşi dădea seama că era foarte emoţionat acum.

– Cred că asta e, alteţă. Se opri, neştiind ce răspuns să aştepte de la prinţesă.

– Aşa-i, răspunse ea cu răceală. Răceala ei bruscă se transforma rapid în adevărată mânie.

Han clătină din cap. Cu mult timp în urmă, îşi spusese că femeile – mamifere, reptiliene sau vreo altă clasă biologică nedescoperită încă – erau dincolo de umilele lui puteri de înţelegere. Mai bine să le lase învăluite în mister, îşi propusese el adesea.

Dar pentru o vreme, cel puţin, Han începuse să creadă că în tot cosmosul exista cel puţin o femeie pe care *chiar* începea să o înţeleagă. Şi totuşi, se mai înşelase şi altă dată.

– Ei, zise Han, nu fi siropoasă cu mine. Adio, prinţesă.

Întorcându-se brusc cu spatele la ea, Han păşi în coridorul liniştit care se lega de camera de comandă. Destinaţia lui era hangarul, unde un wookiee uriaş şi un cargobot de contrabandist – două realităţi pe care le înţelegea – îl aşteptau. Nu avea de gând să se oprească din mers.

– Han! Leia se grăbea după el, gâfâind un pic.

Calm, el se opri şi se întoarse la ea.

– Da, înălţimea voastră?

– Credeam că te-ai hotărât să rămâi.

În vocea Leiei părea să fie îngrijorare adevărată, însă Han nu putea fi sigur.

– Vânătorul de recompense peste care am dat pe Ord Mantell m-a făcut să mă răzgândesc.

– Luke ştie? întrebă ea.

– O să afle când se întoarce, răspunse Han morocănos.

Prinţesa Leia miji ochii, privirea ei judecându-l într-un fel pe care el îl cunoştea prea bine. Pentru o clipă, Han se simţi ca unul dintre ţurţurii de la suprafaţa planetei.

– Nu te uita la mine aşa, spuse el cu asprime. În fiecare zi tot mai mulţi vânători de recompense mă caută. O să-i plătesc lui Jabba înainte să trimită şi mai mulţi dintre oamenii lui, ucigaşii gank şi mai ştiu eu ce. Trebuie să scap de preţul pus pe capul meu cât încă mai *am* un cap.

Leia era vizibil afectată de vorbele lui, iar Han vedea că era îngrijorată pentru el, dar şi că, poate, simţea ceva mai mult.

– Dar noi încă mai avem nevoie de tine, zise ea.

– Noi? întrebă el.

– Da.

– Dar *tu*? Han avu grijă să accentueze ultimul cuvânt, dar nu era sigur de ce. Poate că dorise să o spună de ceva timp, dar nu avusese curajul – nu, se corectă el, *prostia* – să îşi arate sentimentele. Acum nu părea să mai aibă multe de pierdut şi era pregătit pentru orice ar fi zis ea.

– Eu? spuse ea tăios. Nu ştiu la ce te referi.

Neîncrezător, Han clătină din cap.

– Da, probabil că nu ştii.

– Şi ce ar trebui să ştiu eu mai exact? Mânia creştea iar în glasul ei, probabil pentru că, se gândi Han, începea, în final, să înţeleagă.

Zâmbi.

– Vrei să stau din cauza a ceea ce simţi pentru mine.

Din nou, prinţesa se înmuie.

– Ei, da, ai fost de mare ajutor, zise ea, făcând o pauză... pentru noi. Eşti un conducător înnăscut...

Dar Han refuză să o lase să termine, întrerupând-o în mijlocul frazei.

– Nu, preaslăvia voastră. Nu-i vorba de asta.

Brusc, Leia se uita drept la faţa lui Han, iar în ochii ei se citea că, în cele din urmă, înţelegea pe deplin. Începu să râdă.

– Ţi se năzare.

– Da? Cred că ţi-a fost teamă că o să plec fără ca măcar să-ţi dau un... ochii lui Han se îndreptară spre buzele ei... sărut.

Ea începu să râdă şi mai tare.

– Mai bine sărut un wookiee.

– Pot să rezolv asta. Se apropie şi mai mult de Leia, iar ea părea şi mai strălucitoare chiar şi în lumina rece a încăperii de gheaţă.

– Crede-mă, ţi-ar prinde bine un sărut. Ai fost aşa de ocupată să dai ordine, că ai uitat să mai fii femeie. Dacă te-ai fi liniştit un pic, te-aş fi putut ajuta. Dar acum e prea târziu, dragă. Marea ta şansă zboară de aici.

– Cred că o să supravieţuiesc, spuse ea, vizibil plictisită.

– Noroc!

– Nu-ţi pasă nici măcar dacă...

El ştia ce voia ea să spună şi nu o lăsă să termine.

– Scuteşte-mă! o întrerupse el. Nu începe iar cu Rebeliunea. Doar la asta te gândeşti. Eşti la fel de rece ca planeta asta.

– Şi crezi că tu trebuie să vii cu ceva căldură?

– Sigur, dacă aş vrea. Dar nu cred că ar fi prea amuzant. Cu acestea, Han făcu un pas în spate şi se uită iar la ea, măsurând-o cu calm.

– Ne vom întâlni din nou, zise el. Poate că până atunci o să te mai dezgheţi niţel.

Expresia Leiei se schimbase iar. Han văzuse ucigaşi care aveau priviri mai blânde.

– Ai educaţia unui bantha, spuse ea muşcător, dar îţi lipseşte eleganţa lui. Călătorie sprâncenată, durule!

Prinţesa Leia se întoarse iute cu spatele la Han şi plecă în grabă pe coridor.

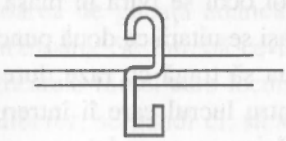

Temperatura de la suprafaţa planetei Hoth scăzuse. Însă, în ciuda aerului îngheţat, droidul-sondă imperial îşi continua alene zborul peste câmpiile şi dealurile bătute de zăpadă, iar senzorii lui erau încă întinşi în toate direcţiile, în căutarea semnelor de viaţă.

Senzorii de căldură ai robotului reacţionară brusc. Descoperise o sursă de căldură în apropiere, iar aceasta era semn bun de prezenţă a vieţii. Capul i se roti în jurul propriei axe, băşicile ca nişte ochi observând direcţia în care se afla sursa de căldură. Automat, robotul de sondare îşi reglă viteza şi începu să se mişte cu viteză maximă pe câmpiile îngheţate.

Aparatul ca o insectă se opri doar când se apropie de o movilă de zăpadă mai mare decât el. Radarele robotului măsurară dimensiunile grămezii – aproape un metru şi optzeci de centimetri în înălţime şi şase metri în lăţime. Dar acestea nu erau de cea mai mare importanţă. Ceea ce era cu adevărat uluitor, dacă un aparat de supraveghere ar fi putut fi vreodată uluit, era căldura care radia de sub movilă. Fiinţa de sub acel deal de zăpadă era, cu siguranţă, bine apărată de frig.

O rază subţire de lumină alb-albastră ţâşni din unul dintre apendicele robotului-sondă, căldura ei puternică făcând o gaură în movila albă şi împrăştiind bucăţele scânteietoare de zăpadă în toate direcţiile.

Deluşorul începu să tremure, apoi să se zguduie. Orice ar fi fost, era profund iritat de raza de laser pentru sondare a robotului.

Zăpada începuse să cadă de pe movilă în bucăţi considerabile când, la un capăt, doi ochi se iviră în masa albă.

Ochii galbeni uriaşi se uitară ca două puncte de foc la creatura mecanică ce continua să tragă cu raze dureroase. Ochii ardeau cu ură primitivă pentru lucrul care îi întrerupea somnul.

Movila se scutură iar, cu un urlet care aproape distruse senzorii auditivi ai droidului. Acesta se trase înapoi câţiva metri, mărind spaţiul dintre el şi creatură. Robotul nu întâlnise niciodată o Wampa de Gheaţă; calculatoarele îl sfatuiră că ar trebui să se ocupe iute de fiară.

Droidul făcu un reglaj intern pentru a-şi potrivi puterea razei de laser. În mai puţin de o clipă, aceasta era la intensitate maximă. Aparatul aţinti laserul spre creatură, învăluind-o într-un uriaş nor de fum şi flăcări. Câteva secunde mai târziu, ultimele particule rămase din Wampa erau împrăştiate de vânturile îngheţate. Fumul dispăru, fără să lase vreo urmă – în afară de adâncitura din zăpadă – că acolo fusese vreodată o Fiinţă de Gheaţă.

Dar existenţa ei fusese înregistrată în memoria robotului-sondă, care deja îşi continua misiunea programată.

Urletele unei alte Wampa de Gheaţă îl treziră în cele din urmă pe tânărul comandant rebel zdrobit.

Luke simţi cum i se învârtea capul, îl durea, poate chiar îi exploda, din câte îşi dădea seama. Cu un efort chinuitor îşi concentră privirea, văzând că era într-un defileu de gheaţă ai cărui pereţi zimţaţi reflectau lumina apusului.

Brusc îşi dădu seama că atârna cu capul în jos, cu mâinile legănându-i-se şi cu vârfurile degetelor cam la treizeci de centimetri de solul acoperit de zăpadă. Gleznele îi erau amorţite. Îşi întinse gâtul şi văzu că tălpile îi erau prinse în gheaţa care atârna din tavan şi că aceasta se adunase pe picioarele lui ca o stalactită. Simţea cum masca îngheţată, făcută din sângele lui i se întindea pe faţă, acolo unde Wampa de Gheaţă îl lovise cu putere.

Din nou Luke auzi gemetele bestiei, mai puternice acum, căci răsunau prin trecătoarea de gheaţă adâncă şi îngustă. Urletele monstrului erau asurzitoare. Se întrebă ce îl va ucide mai întâi, frigul sau colţii şi ghearele fiinţei care locuia în defileu.

Trebuie să mă eliberez, se gândi el, să scap din gheaţă. Încă nu îşi recăpătase puterile pe deplin, dar cu un efort hotărât se trase în sus şi ajunse la legături. Încă prea slăbit, Luke nu putu sparge gheaţa şi căzu înapoi cu capul în jos, văzând cum solul alb se apropia iute de el.

– Relaxează-te, îşi spuse el. Relaxează-te.

Pereţii de gheaţă scârţâiră la urletele şi mai puternice ale creaturii care se apropia. Picioarele ei zdrobeau pământul rece, venind înfricoşător de aproape. Nu va mai dura mult şi grozăvia albă şi păroasă se va întoarce şi, probabil, îl va încălzi pe tânărul războinic în bezna pântecelui ei.

Ochii lui Luke cercetară defileul, zărind în final echipamentul pe care îl adusese cu el în această misiune, zăcând acum nefolositor într-o grămadă răvăşită pe jos. Se afla la aproape un metru de unde putea el ajunge. Şi în acel loc era un aparat care îi atrase pe deplin atenţia – un mâner îndesat, cu două butoane mici şi un disc metalic la un capăt. Obiectul aparţinuse odată tatălui său, un fost Cavaler Jedi care fusese trădat şi omorât de tânărul Darth Vader. Dar acum era al lui Luke, îi fusese dat de Ben Kenobi pentru a fi mânuit cu onoare împotriva tiraniei Imperiului.

Disperat, Luke încercă să îşi sucească trupul chinuit, doar cât să ajungă la sabia de lumină. Dar frigul puternic care se scurgea prin trupul lui îl încetinea şi îl slăbea. Luke începea să se resemneze cu soarta sa în timp ce auzea Wampa de Gheaţă apropiindu-se mârâind. Ultimele lui speranţe aproape dispăruseră când simţi prezenţa.

Dar nu era prezenţa gigantului alb care stăpânea acest defileu.

În schimb, era acea prezenţă spirituală liniştitoare care îl vizita uneori pe Luke în momente grele sau periculoase. Prezenţa

care venise prima dată la el doar după ce bătrânul Ben, încă o dată în rolul lui Jedi de Obi-Wan Kenobi, dispăruse într-o grămăjoară formată din mantia neagră după ce fusese ucis de sabia lui Darth Vader. Prezenţa care era uneori ca o voce familiară, o şoaptă care vorbea direct cu mintea lui Luke.

– Luke. Şoapta era iar acolo, bântuindu-l. Imaginează-ţi că ai sabia în mână.

Vorbele făcură să tremure trupul deja îndurerat al lui Luke. Apoi, simţi o revenire bruscă a puterilor, un sentiment de încredere care îl îndemna să continue să lupte în ciuda situaţiei lui aparent deznădăjduite. Ochii i se aţintiră pe sabia de lumină. Mâna i se întinse chinuitor, frigul din membre cerându-şi deja tributul. Strânse cu putere ochii, concentrându-se. Dar încă nu ajungea la armă. Ştia că trebuia să facă mai mult decât să se lupte ca să ajungă la sabie.

– Trebuie să mă relaxez, îşi spuse Luke, să mă relaxez...

Mintea lui Luke se învârteji când auzi cuvintele gardianului său fără trup.

– Lasă Forţa să curgă, Luke.

Forţa!

Luke văzu imaginea întoarsă a Wampei de Gheaţă, ca o gorilă, profilându-se ameninţător, braţele ei ridicate terminându-se în enorme gheare scânteietoare. Zărea faţa de maimuţă pentru prima dată şi se înfioră la vederea coarnelor ca de berbec ale fiarei, a falcii tremurânde cu colţii ieşiţi în faţă.

Dar, apoi, războinicul goni animalul din minte. Încetă să mai lupte pentru a ajunge la armă, corpul relaxându-i-se şi devenind inert, lăsându-şi spiritul să fie receptiv la sfatul învăţătorului său. Deja simţea cum curgea prin el acel câmp de energie generat de toate fiinţele vii, care ţinea întreg universul la un loc.

După cum îl învăţase Kenobi, Forţa era în Luke, iar el putea s-o folosească aşa cum credea de cuviinţă.

Wampa de Gheaţă îşi desfăcu ghearele negre şi încovoiate şi se apropie greoi de tânărul atârnat cu capul în jos.

Dintr-odată sabia de lumină, ca prin farmec, sări în mâna lui Luke. Instantaneu, el apăsă un buton colorat de pe armă, eliberând o rază ca o lamă care tăie iute legăturile de gheaţă.

Când Luke, cu arma în mână, căzu pe jos, silueta monstruoasă care se înălţa deasupra lui făcu un pas precaut în spate. Ochii arzători ai fiarei clipiră neîncrezători la raza de lumină zumzăitoare, o imagine greu de înţeles pentru creierul ei primitiv.

Deşi îi era greu să se mişte, Luke sări în picioare şi flutură sabia către grămada albă de păr şi muşchi, obligând-o să facă un pas în spate şi încă unul. Coborând arma, Luke tăie pielea monstrului cu lama de lumină. Wampa de Gheaţă ţipă, urletul ei hidos de durere zguduind pereţii trecătorii. Se întoarse şi plecă iute, trupul ei alb pierzându-se în peisajul din depărtare.

Cerul era deja vizibil mai întunecat şi, cu bezna care se lăsa, veneau şi vânturile mai reci. Forţa era cu Luke, dar nici această putere misterioasă nu-l putea încălzi acum. Fiecare pas pe care îl făcea în timp ce ieşea cu greu din defileu era mai greu decât cel de dinainte. În cele din urmă, vederea scăzându-i la fel de repede pe cât scădea lumina, Luke se prăbuşi pe o pantă de zăpadă şi îşi pierdu cunoştinţa înainte de a se opri.

În hangarul subteran din subsol, Chewie pregătea *Şoimul Mileniului* pentru decolare. Îşi ridică privirea de la treaba lui şi văzu o pereche destul de curioasă de personaje care tocmai apăruseră de după un colţ din apropiere şi se amestecau în activitatea rebelă obişnuită din hangar.

Niciunul dintre ei nu era uman, deşi unul avea o formă umanoidă şi dădea impresia unui bărbat îmbrăcat într-o armură aurie de cavaler. Mişcările lui erau precise, aproape prea precise pentru a fi omeneşti, în timp ce mergea băţos ţăcănind pe coridor. Tovarăşul său nu avea nevoie de picioare umane pentru deplasare, căci se descurca destul de bine înaintând cu corpul lui mai scurt, ca un butoi, rulând pe rotiţe miniaturale.

Droidul mai scund piuia şi fluiera agitat.

– *Nu* e vina mea, cutie de conservă stricată, zise droidul mai înalt, antropomorf, făcând semn cu o mână metalică. Nu ţi-am cerut să porneşti radiatorul termic. Nu am făcut decât să observ că era foarte frig în camera ei. Dar *trebuie* să fie frig. Cum o să-i uscăm toate lucrurile?... Ah! Am ajuns.

C-3PO, droidul auriu cu formă umană, se opri pentru a-şi concentra senzorii optici asupra *Şoimului Mileniului.*

Celălalt robot, R2-D2, îşi retrase roţile şi piciorul frontal şi îşi aşeză corpul metalic îndesat pe pământ. Senzorii droidului mai mic citeau siluetele cunoscute ale lui Han Solo şi ale însoţitorului său wookiee, în timp ce aceştia continuau să lucreze la înlocuirea elevatoarelor centrale ale navei.

– Stăpâne Solo, domnule, strigă 3PO, singurul din duoul robotizat dotat cu o imitaţie de voce umană. Pot să vorbesc cu dumneavoastră?

Han nu era chiar într-o dispoziţie în care să accepte să fie deranjat, mai ales de acest droid pretenţios.

– Ce e?

– Stăpâna Leia a încercat să vă contacteze pe comunicator, îl informă 3PO. Cred că e stricat.

Dar Han ştia că nu era aşa.

– L-am închis, spuse el tăios în timp ce continua să lucreze la navă. Ce vrea sfinţia ei regală?

Senzorii auditivi ai lui 3PO identificară dispreţul din vocea lui Han, dar nu îl înţeleseră. Robotul imită un gest uman şi adăugă:

– Îl caută pe stăpânul Luke şi a crezut că ar fi aici cu dumneavoastră. Se pare că nimeni nu ştie...

– Luke nu s-a întors încă? Imediat, Han se îngrijoră. Vedea cum cerul din faţa intrării în peşteră se întunecase mult de când el şi Chewbacca începuseră să repare *Şoimul Mileniului.* Ştia cât de serios scădeau temperaturile la suprafaţă după căderea nopţii şi cât de ucigătoare puteau fi vânturile.

Într-o clipită, sări de pe elevatorul *Şoimului*, fără să-i mai arunce vreo privire wookieeului.

– Termină tu, Chewie. Ofiţer de serviciu! strigă Han, apoi îşi duse comunicatorul la gură şi întrebă. Controlul siguranţei, comandantul Skywalker a sosit?

Un răspuns negativ aduse o privire urâtă pe faţa lui Han.

Sergentul de serviciu şi ordonanţa lui se grăbeau spre Solo, la chemarea lui.

– Comandantul Skywalker nu s-a întors? întrebă Han cu o voce încordată.

– Nu l-am văzut, replică sergentul. Se poate să fi venit pe intrarea de la sud.

– Verifică! se răsti Solo, deşi nu avea poziţia oficială de a da ordine. E urgent.

Când sergentul de serviciu şi ordonanţa lui se întoarseră şi plecară grăbiţi pe coridor, R2 emise un fluierat îngrijorat care creştea întrebător în intensitate.

– Nu ştiu, R2, răspunse 3PO, întorcându-şi rigid trunchiul şi capul în direcţia lui Han. Domnule, pot să întreb ce se întâmplă?

Mânia se adună în Han când mârâi drept răspuns.

– Du-te şi spune-i scumpei tale prinţese că Luke e mort dacă nu apare curând.

R2 începu să fluiere isteric la prezicerea macabră a lui Solo, iar partenerul lui auriu, acum înspăimântat, exclamă.

– Oh, nu!

Tunelul principal era plin de activitate când Han Solo dădu buzna în el. Văzu doi soldaţi rebeli care încercau din răsputeri să ţină în frâu un tauntaun agitat care încerca să se elibereze.

Din capătul opus, ofiţerul de serviciu intră grăbit în coridor, cercetând din ochi încăperea până îl zări pe Han.

– Domnule, spuse el înnebunit, comandantul Skywalker nu a venit pe la intrarea sudică. S-ar putea să fi uitat să se fi înregistrat.

– Nu cred, zise iute Han. Speederele sunt gata?

– Nu încă, răspunse ofiţerul de serviciu. Adaptarea lor la frig se dovedeşte dificilă. Poate până dimineaţă...

Han îl întrerupse. Nu era timp de pierdut cu aparate care ar fi putut să se strice şi probabil că ar fi făcut-o.

– Va trebui să mergem pe tauntauni. Eu iau sectorul patru.

– Temperatura scade prea repede.

– Ba bine că nu, mârâi Han, şi Luke e acolo.

Celălalt ofiţer se oferi voluntar.

– Eu o să acopăr sectorul doisprezece. Pun controlul să pornească ecranul alfa.

Dar Han ştia că nu era timp ca să-şi deschidă camerele de supraveghere cei de la control, nu cu Luke care probabil era pe moarte pe undeva pe câmpiile pustii de deasupra. Îşi croi drum prin mulţimea de trupe rebele şi luă hăţurile unuia dintre tauntaunii dresaţi, sărind în şa.

– Furtunile de noapte o să înceapă înainte ca vreunul dintre voi să ajungă la prima sondă, îi avertiză ofiţerul de serviciu.

– Atunci ne vedem în iad, mârâi Han, trăgând de hăţurile tauntaunului şi manevrând animalul pentru a ieşi din peşteră.

Ningea puternic în timp ce Han Solo gonea pe tauntaun prin pustietate. Noaptea era aproape şi vânturile urlau cumplit, trecând prin îmbrăcămintea lui groasă. Ştia că dacă nu îl găsea repede pe tânărul războinic, i-ar fi fost la fel de folositor lui Luke ca un ţurţure.

Tauntaunul deja începea să simtă efectele scăderii temperaturii. Nici chiar straturile lui de grăsime protectoare, nici blana cenuşie şi groasă nu îl puteau apăra de stihiile de după căderea nopţii. Deja animalul şuiera, respiraţia devenindu-i tot mai grea.

Han se rugă ca şopârla de zăpadă să nu cedeze, cel puţin nu înainte de a-l găsi pe Luke.

Îşi îndemnă tauntaunul să alerge şi mai repede, forţându-l să străbată câmpiile de gheaţă.

O altă siluetă se mişca prin zăpadă, trupul ei de metal plutind pe deasupra pământului îngheţat.

Droidul-sondă imperial se opri pentru puţin timp în zbor cu senzorii zvâcnindu-i.

Apoi, satisfăcut de ce găsise, robotul se coborî încet pe pământ. Ca nişte picioare de păianjen, câteva sonde se desfăcură din carcasa metalică, desprinzând zăpada care se adunase în acel loc.

Ceva începu să prindă formă în jurul robotului, o strălucire pâlpâitoare, care acoperi treptat aparatul, ca şi cum ar fi fost o cupolă transparentă. Curând acest câmp de forţă se întări, respingând zăpada suflată de vânt care bătea în carcasa droidului.

După o clipă strălucirea se stinse, iar zăpada formă o cupolă albă perfectă, ascunzând complet droidul şi câmpul său de forţă protector.

Tauntaunul gonea cu toată viteza, cu siguranţă prea repede, având în vedere distanţa pe care o parcursese şi aerul insuportabil de rece. Nu mai şuiera, începuse să geamă jalnic, iar picioarele îi deveneau tot mai nesigure. Lui Han îi părea rău pentru animalul care suferea, dar în acest moment, viaţa prietenului său era mai importantă decât cea a acestei fiinţe.

Pentru Han era tot mai greu să vadă prin ninsoarea care se îndesea. Disperat, căuta vreo întrerupere în câmpiile infinite, vreun punct din depărtare care ar fi putut fi chiar Luke. Însă nu se zărea nimic altceva în afară de întinderile întunecate de zăpadă şi gheaţă.

Dar se auzea un sunet.

Han trase hăţurile, oprind din scurt tauntaunul. Solo nu putea fi sigur, dar se părea că era un altfel de sunet decât urletul vânturilor care îl biciuiau. Îşi încordă privirea în direcţia din care venea.

Apoi, lovi tauntaunul cu călcâiele, forţându-l să pornească în galop pe câmpul bătut de ninsoare.

***

Luke ar fi putut fi un cadavru, hrană pentru animale, până la venirea dimineţii. Dar, cumva, era încă în viaţă, deşi pe moarte, şi se lupta să rămână aşa, chiar şi cu vijeliile nopţii care îl atacau violent.

Luke se ridică anevoie din zăpadă, doar că fu aruncat înapoi de furtuna îngheţată. În cădere se gândi la ironia situaţiei – un băiat de la ţară de pe planeta deşertică Tatooine, care la maturitate ajunsese să se lupte cu o Stea a Morţii, pierea acum singur într-un pustiu de gheaţă extraterestru.

Luke avu nevoie de toate puterile care îi mai rămăseseră pentru a se târî jumătate de metru înainte de a se prăbuşi, scufundându-se în troienele tot mai mari.

– Nu pot... zise el, deşi nimeni nu-l putea auzi.

Dar cineva nevăzut auzise.

– Trebuie. Cuvintele vibrară în mintea lui. Luke, uită-te la mine!

Luke nu putea ignora ordinul; puterea acelor vorbe rostite cu blândeţe era prea mare.

Cu un efort imens, Luke îşi ridică privirea şi văzu ceea ce crezu că era o halucinaţie. În faţa lui, fără să pară afectat de frig şi încă îmbrăcat doar în roba jerpelită pe care o purtase în deşertul fierbinte de pe Tatooine, stătea Ben Kenobi.

Luke voia să-l strige, dar era mut.

Apariţia vorbi cu aceeaşi autoritate blândă pe care Ben o folosise întotdeauna cu tânărul.

– Trebuie să supravieţuieşti, Luke.

Tânărul comandant găsi puterea să-şi mişte iar buzele.

– Mi-e frig... atât de frig...

– Trebuie să te duci în sistemul Dagobah, îl sfătui silueta spectrală a lui Ben Kenobi. Vei învăţa de la Yoda, Maestrul Jedi, cel care m-a învăţat şi pe mine.

Luke ascultă, apoi se întinse pentru a atinge fiinţa fantomatică.

– Ben... Ben... gemu el.

Silueta rămase nemişcată de eforturile lui Luke de a ajunge la ea.

– Luke, vorbi aceasta iar, eşti singura noastră speranţă.

Singura noastră speranţă.

Luke era zăpăcit. Însă înainte de a găsi puterea să ceară o explicaţie, prezenţa începu să dispară. Şi când nu mai văzu nicio urmă a apariţiei, lui Luke i se păru că zăreşte apropiindu-se un tauntaun cu un călăreţ pe el. Şopârla de zăpadă se apropia, cu pasul nesigur. Călăreţul era încă prea departe, prea ascuns de furtună pentru a-l recunoaşte.

– Ben?! strigă disperat tânărul comandant înainte de a-şi pierde iar cunoştinţa.

Şopârla de zăpadă abia se mai ţinea pe picioarele din spate când Han Solo trase hăţurile pentru a o opri pe loc şi descălecă.

Han se uită îngrozit la forma acoperită de zăpadă, aproape îngheţată, care zăcea ca moartă la picioarele lui.

– Haide, prietene, strigă el la silueta inertă a lui Luke, uitând imediat cât de îngheţat era el însuşi, încă n-ai murit. Dă-mi un semnal.

Han nu observa nicio urmă de viaţă şi văzu că figura lui Luke, aproape acoperită de zăpadă, era sălbatic sfâşiată. Îi frecă tânărului faţa, având grijă să nu atingă rănile uscate.

– Nu face asta, Luke. Nu ţi-a venit vremea.

În cele din urmă, un răspuns slab. Un geamăt încet, abia auzit peste şuieratul vântului, fu destul de puternic pentru a trimite un val de căldură prin corpul lui Han, care tremura. Rânji uşurat.

– Ştiam eu că nu o să mă laşi aici de unul singur.

Ştiind că salvarea lui Luke – şi a lui însuşi – stătea în viteza tauntaunului, Han se îndreptă spre acesta, purtând în braţe trupul inert al tânărului războinic. Dar înainte să-l poată pune pe spatele animalului, şopârla de zăpadă scoase un urlet de agonie şi se

prăbuşi în zăpadă într-o grămadă cenuşie şi păroasă. Punându-şi tovarăşul jos, Han se duse iute într-o parte a animalului căzut. Tauntaunul scoase un ultim sunet, nu un urlet sau un strigăt, ci doar un scrâşnet slab. Apoi amuţi.

Solo apucă blana tauntaunului, degetele amorţite căutând şi cel mai mic semn de viaţă.

– E mai mort ca o lună a lui Triton, zise el, ştiind că Luke nu auzea o vorbă. N-avem prea mult timp.

Aşezând corpul nemişcat al lui Luke pe burta şopârlei de zăpadă moarte, Han se puse pe treabă. Ar fi putut fi un fel de sacrilegiu, se gândi el, să foloseşti astfel arma favorită a unui Cavaler Jedi, dar acum sabia de lumină a lui Luke era cea mai eficientă şi mai precisă unealtă pentru a tăia pielea groasă a unui tauntaun.

La început, arma se comportă ciudat în mâna lui, dar, într-o clipă, Han tăia cadavrul animalului de la capul păros până la labele solzoase din spate. Se înfioră la duhoarea care se ridică din incizia aburindă. Nu-şi putea aminti de multe lucruri care să pută ca măruntaiele unei şopârle de zăpadă. Fără să stea pe gânduri, aruncă maţele în zăpadă.

Când cadavrul animalului fu complet eviscerat, Han îşi vârî prietenul în pielea caldă, acoperită de blană.

– Ştiu că nu miroase prea bine, Luke, dar o să te apere de îngheţ. Sunt sigur că tauntaunul n-ar fi ezitat dacă ar fi fost invers.

Dinspre corpul şopârlei un alt damf puturos de măruntaie se ridică din cavitatea golită.

– Pfui! Han aproape vomă. Bine că eşti leşinat, amice.

Nu mai era mult timp pentru a termina ce mai avea de făcut. Mâinile îngheţate ale lui Han se îndreptară spre geanta cu provizii prinsă pe spinarea tauntaunului şi scormoniră printre obiectele din dotarea rebelilor până găsiră compartimentul de adăpost.

Înainte de a-l desface, vorbi în comunicator.

– Baza, mă auzi?

Niciun răspuns.

– Comunincatorul ăsta nu-i bun de nimic!

Cerul se întunecase amenințător, iar vânturile băteau şi mai violent, făcând ca până şi respirația să fie aproape imposibilă. Han se luptă să deschidă compartimentul de adăpost şi, cu mişcări înțepenite, începu să asambleze singura piesă de echipament rebel care i-ar fi putut apăra pe amândoi – chiar dacă pentru puțin timp.

– Dacă nu ridic adăpostul ăsta iute, mormăi el pentru sine, Jabba n-o să mai aibă nevoie de vânătorii ăia de recompense.

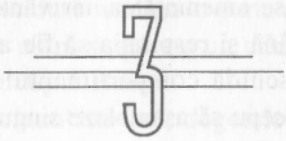

R2-D2 stătea chiar în faţa intrării în hangarul de gheaţă secret al rebelilor, acoperit cu un strat de zăpadă care se aşezase pe corpul lui în formă de dop. Mecanismele interne de cronometrare ştiau că aşteptase aici mult timp, iar senzorii optici îi spuneau că cerul era întunecat.

Dar unitatea R2 era interesată doar de senzorii ei sondă încastraţi care încă trimiteau semnale peste câmpiile de gheaţă. Lunga şi sârguincioasa căutare a lui Luke Skywalker şi a lui Han Solo încă nu dăduse rezultate.

Droidul îndesat începu să piuie neliniştit când 3PO se apropie, păşind greoi şi rigid prin zăpadă.

– R2, robotul auriu îşi înclină jumătatea superioară a corpului din încheieturile de la şold, nu mai poţi face nimic. Trebuie să vii înăuntru. 3PO se îndreptă iar, simulând o înfiorare umană când vânturile nopţii şuierară peste carcasa lui.

– R2, încheieturile încep să-mi îngheţe. Vrei să te grăbeşti... te rog...? Dar înainte să-şi termine fraza, 3PO deja se grăbea spre intrarea în hangar.

Cerul lui Hoth era complet negru, iar prinţesa Leia Organa era în pragul intrării în baza rebelă, stând îngrijorată de veghe. Se înfiora în bătaia vântului de noapte în timp ce încerca să străpungă bezna de pe Hoth. Aşteptând lângă maiorul Derlin, profund neliniştit, mintea îi era undeva pe câmpurile de gheaţă.

Wookieeul uriaş şedea în apropiere, capul lui înconjurat de coamă ridicându-se rapid din mâinile păroase când cei doi droizi, 3PO şi R2, intrară în hangar.

3PO era consternat ca un om.

– R2 nu a reuşit să înregistreze niciun semnal, raportă el abătut. Deşi i se pare că raza lui este prea limitată pentru a ne face să renunţăm la orice speranţă.

Totuşi, prea puţină încredere se putea citi în glasul artificial al lui 3PO.

Leia dădu din cap către droidul înalt în semn că înţelesese, dar nu vorbi. Gândurile îi erau ocupate cu cei doi eroi dispăruţi. Cel mai tulburător era pentru ea faptul că îşi dăduse seama că mintea i se îndrepta spre unul dintre cei doi: un corellian cu părul negru, ale cărui vorbe nu trebuiau luate întotdeauna de bune.

În timp ce prinţesa continua să stea de veghe, maiorul Derlin se întoarse pentru a asculta raportul unui locotenent rebel.

– Toate patrulele s-au întors în afară de Solo şi Skywalker, să trăiţi.

Maiorul se uită la prinţesa Leia.

– Alteţă, spuse el cu o voce încărcată de regret, nu se mai poate face nimic în această noapte. Temperatura scade rapid. Uşile-scut trebuie închise. Îmi pare rău.

Derlin aşteptă o clipă, apoi se adresă locotenentului.

– Închide uşile.

Ofiţerul rebel se întoarse pentru a îndeplini ordinul lui Derlin şi imediat camera de gheaţă păru să devină şi mai rece când wookieeul îndurerat îşi urlă mâhnirea.

– Speederele ar trebui să fie gata dimineaţă, îi zise maiorul Leiei. O să ne fie mai uşor să căutăm.

Fără să se aştepte la un răspuns afirmativ, Leia întrebă:

– Există vreo şansă ca ei să supravieţuiască până dimineaţă?

– Mică, spuse maiorul Derlin cu onestitate macabră. Dar da, există o şansă.

În replică la vorbele maiorului, R2 începu să opereze calculatoarele miniaturale din interiorul corpului său de metal, ca un butoi, având nevoie doar de câteva secunde pentru a jongla cu numeroase seturi de calcule matematice şi încheindu-şi socotelile cu o serie de piuituri triumfătoare.

– Doamnă, interpretă 3PO, R2 spune că şansele de supravieţuire sunt unu la şapte sute douăzeci şi cinci.

Apoi, înclinându-se către droidul mai scund, robotul de protocol bombăni:

– De fapt, nu cred că aveam nevoie de asta.

Nimeni nu răspunse la traducerea lui 3PO. Pentru câteva clipe prelungi, se lăsă o tăcere solemnă întreruptă doar de zgomotul răsunător de metal lovit de metal: uşile uriaşe ale bazei rebele erau închise pentru noapte. Parcă o zeitate lipsită de inimă ar fi despărţit grupul de aici de cei doi bărbaţi de pe câmpiile de gheaţă şi, cu o izbitură metalică, le-ar fi anunţat moartea.

Chewbacca scoase un alt urlet îndurerat.

Şi o rugă tăcută, adesea rostită pe o lume de demult, pe nume Alderaan, se furişă în gândurile Leiei.

Soarele lui Hoth, care se strecura peste linia orizontului de la nord era cam slab, dar lumina lui era destul de puternică pentru a împrăştia ceva căldură peste suprafaţa îngheţată a planetei. Lumina alunecă peste nămeţi, se luptă să ajungă în cotloanele mai întunecate ale faliilor din gheaţă, apoi, în final, se opri pe ceea ce trebuie să fi fost singura movilă albă perfectă de pe întreaga planetă.

Atât de perfectă era movila acoperită de nea, încât trebuie că îşi datora existenţa unei alte forţe decât Natura. Atunci, pe măsură ce bolta cerului devenea mai luminoasă, această movilă începu să zumzăie. Oricine ar fi urmărit-o acum ar fi fost surprins când cupola de zăpadă păru să erupă, trimiţându-şi către cer învelişul exterior de omăt, într-o explozie uriaşă de particule albe. Un aparat de sondare începu să-şi retragă braţele

cu senzori, iar trupul lui înspăimântător se ridică încet din patul alb.

Robotul-sondă se opri pentru puţin în aer, apoi îşi continuă misiunea de dimineaţă peste întinderile de zăpadă.

Încă ceva pătrunsese în aerul dimineţii de pe lumea de gheaţă – o navetă destul de mică, cu botul teşit, cu ferestrele cockpitului negre şi cu tunuri de laser montate de o parte şi de alta. Speederul de teren era bine blindat şi construit pentru luptă la suprafaţa planetei. Dar în această dimineaţă, mica navă era în misiune de recunoaştere, gonind peste peisajul alb întins şi înălţându-se peste contururile troienelor.

Deşi speederul de zăpadă era făcut pentru un echipaj format din doi oameni, Zev era singurul lui ocupant. Ochii lui cuprinseră întinderile pustii de dedesubt şi el se rugă să găsească ceea ce căuta înainte de a fi orbit de zăpadă.

Acum a auzit un semnal ţiuind încet.

– Baza! strigă el fericit în comunicatorul din cockpit. Am prins ceva! Nu mult, dar ar putea fi un semn de viaţă. Sectorul patru-şase-unu-patru cu opt-opt-doi. Mă apropii.

Apăsând nebuneşte butoanele navei, Zev reduse niţel viteza navei şi trecu peste un troian. Primi cu plăcere forţa gravitaţională care îl apăsă brusc în scaun şi îndreptă speederul de zăpadă în direcţia semnalului slab.

Pe măsură ce nemărginirea albă a terenului de pe Hoth se întindea sub el, pilotul rebel comută comunicatorul pe o altă frecvenţă.

– Ecou Trei, aici Vagabond Doi. Mă auzi? Comandante Skywalker, sunt Vagabond Doi.

Drept răspuns nu primi decât paraziţi prin receptorul comunicatorului.

Apoi, auzi o voce, un glas care părea că vine de foarte departe, luptându-se să răzbească peste pârâituri.

– Frumos din partea voastră, băieţi, că aţi trecut pe aici. Sper că nu v-am trezit prea devreme.

Zev primi cu bucurie cinismul caracteristic din vocea lui Han Solo. Comută transmiţătorul înapoi pe frecvenţa bazei rebele.

– Baza, aici Vagabond Doi, raportă el, glasul devenindu-i dintr-odată mai ascuţit. I-am găsit. Repet.

În timp ce vorbea, pilotul făcu un reglaj fin al semnalelor care clipeau pe ecranele de monitorizare din cockpit. Apoi, reduse şi mai mult viteza navei, coborând-o destul de aproape de suprafaţa planetei pentru a vedea mai bine un mic obiect care ieşea în evidenţă pe câmpiile pufoase.

Obiectul, un adăpost portabil de fabricaţie rebelă, era în vârful unui troian. Pe partea dinspre vânt a adăpostului era un strat gros de alb. Şi odihnindu-se uşor pe partea de sus a nămetelui era o antenă radio improvizată.

Dar o imagine mai bine-venită decât toate acestea era cea a siluetei familiare care stătea în faţa adăpostului, fluturând nebuneşte din mâini către speederul de zăpadă.

Când Zev coborî nava şi ateriză, se simţi nespus de recunoscător că măcar unul dintre războinicii pe care fusese trimis să-i găsească era în viaţă.

Doar un geam gros despărţea trupul zdrobit şi aproape îngheţat al lui Luke Skywalker de cei cinci prieteni ai săi atenţi.

Han Solo, care se bucura de căldura relativă din centrul medical rebel, stătea în picioare lângă Leia, copilotul wookiee, R2-D2 şi 3PO. Corellianul suspină uşurat. Ştia că, în ciuda atmosferei întunecate din camera în care se afla, tânărul comandant era în final în afara oricărui pericol şi pe cele mai bune mâini mecanice.

Îmbrăcat doar în pantaloni scurţi albi, Luke atârna într-o poziţie verticală înăuntrul unui cilindru transparent, cu o combinaţie de mască de respirat şi de microfon acoperindu-i gura şi nasul. Droidul chirurg, 2-1B, se ocupa de tânăr cu iscusinţa celor mai buni doctori umani. Era ajutat de droidul lui de asistenţă medicală, FX-7, care nu părea a fi mai mult de un set de cilindri,

cabluri şi apendice acoperite cu un capac metalic. Cu delicateţe, droidul chirurg apăsă un buton care făcu să curgă peste pacientul său uman un fluid roşu gelatinos. Bactacuva, ştia Han, putea face miracole, chiar şi cu pacienţi într-o stare atât de proastă precum cea în care era Luke.

În timp ce materia vâscoasă bolborositoare îi cuprindea trupul, Luke începu să se zvârcolească şi să strige în delir.

– Ai grijă, gemu el.

– ...creaturi de gheaţă. Periculoase... Yoda... du-te la Yoda... singura speranţă.

Han nu avea nici cea mai mică idee despre ce aiura prietenul său. Chewbacca, la fel de uimit, îşi exprimă nedumerirea cu un lătrat interogativ de wookiee.

– Nici eu nu înţeleg, Chewie, răspunse Han.

3PO comentă în ajutor.

– Sper că e întreg acolo, dacă mă înţelegeţi. Ar fi foarte neplăcut ca stăpânul Luke să sufere un scurt-circuit.

– Puştiul a dat peste ceva, observă Han, şi nu e vorba doar de frig.

– Sunt animalele alea despre care tot vorbeşte, zise Leia, uitându-se la Han, care privea încruntat. Am dublat paza, Han, începu ea, încercând cu timiditate să-i mulţumească. Nu ştiu cum...

– Lasă, spuse el tăios. În acest moment era concentrat doar asupra prietenului său din fluidul bacta roşu.

Trupul lui Luke clipoci în substanţa viu colorată, proprietăţile vindecătoare ale bactei începând deja să-şi facă efectul. Pentru o vreme, păru că Luke încerca să reziste fluxului curativ al nămolului translucid. Apoi, în cele din urmă, îşi încetă bolboroseala şi se relaxă, lăsându-se în voia puterilor bactei.

2-1B se întoarse de la omul care-i fusese încredinţat pentru îngrijire. Îşi întoarse capul în formă de craniu pentru a se uita la Han şi la ceilalţi prin geam.

– Comandantul Skywalker a fost în comă, dar răspunde bine la bacta, anunţă robotul, vocea lui autoritară şi porun-

citoare auzindu-se clar prin sticlă. Acum este în afara pericolului.

Vorbele robotului chirurg goniră imediat încordarea care cuprinsese grupul aflat de cealaltă parte a geamului. Leia oftă uşurată, iar Chewbacca mârâi în semn de aprobare faţă de tratamentul facut de 2-1B.

Luke nu avea cum să estimeze cât timp delirase. Dar acum avea controlul total asupra minţii şi simţurilor lui. Se ridică în capul oaselor, în patul său din centrul medical rebel. Ce uşurare, se gândi el, să respiri aer adevărat din nou, oricât de rece ar fi.

Un droid medical îi îndepărta pansamentul de pe faţa care se vindeca. Ochii îi fură descoperiţi şi începu să distingă figura cuiva care stătea lângă pat. Treptat, imaginea zâmbitoare a prinţesei Leia începu să apară. Ea se apropie graţios de el şi îi dădu cu blândeţe părul din ochi.

– Celulele bacta cresc bine, spuse ea, în timp ce se uita la rănile care se vindecau. Cicatricele ar trebui să dispară într-o zi sau două. Te mai doare?

În capătul opus al încăperii, uşa se deschise cu putere. R2 piui un salut voios în timp ce rula spre Luke, iar 3PO ţăcăni zgomotos către patul lui Luke.

– Stăpâne Luke, mă bucur să vă văd din nou în funcţiune.

– Mulţumesc, 3PO.

R2 scoase o serie de piuituri şi de fluierături vesele.

– R2 îşi exprimă şi el uşurarea, traduse 3PO îndatoritor.

Cu siguranţă, Luke era recunoscător pentru grija roboţilor. Dar înainte să le poată răspunde, avu parte de o altă întrerupere.

– Bună, puştiule, îl salută plin de bucurie Han Solo când el şi Chewbacca dădură buzna în centrul medical.

Wookieeul mârâi un salut prietenos.

– Pari destul de puternic să te iei la trântă cu un gundark, observă Han.

Luke se simţea atât de puternic şi îi era recunoscător prietenului său.

– Mulţumesc.

– Îmi eşti de două ori dator, tinere. Han îi oferi prinţesei un rânjet larg, diabolic.

– Ei, slăvia ta, zise el în bătaie de joc, se pare că ai aranjat să mă mai ţii ceva vreme pe aproape.

– N-am nicio legătură cu asta, se aprinse Leia, iritată de vanitatea lui Han. Generalul Rieekan crede că este periculos ca vreo navă să părăsească sistemul înainte ca generatoarele să funcţioneze.

– Frumoasă poveste. Dar *eu* cred că nu poţi suporta să nu mă vezi.

– Nu ştiu de unde îţi vin astea în cap, isteţule, replică ea.

Chewbacca, amuzat de această bătălie verbală între două dintre cele mai puternice voinţe umane pe care le întâlnise, scoase un hohot puternic de râs wookiee.

– Râzi cât vrei, minge de blană, zise Han bine dispus. Nu ne-ai văzut când eram singuri în tunelul sudic.

Până acum, Luke nu prea ascultase acest schimb aprins de replici. Han şi Leia se certaseră destul de des în trecut. Dar acea referinţă la tunelul sudic îi stârni curiozitatea şi se uită la Leia pentru o explicaţie.

– Şi-a exprimat adevăratele sentimente pentru mine, continuă Han, desfătându-se cu roşeaţa care apăruse în obrajii prinţesei.

– Haide, alteţă, deja ai uitat?

– Ei, păstor de nerfi jegos şi tont, înfumurat josnic... împroşcă ea furioasă.

– Cine-i jegos? rânji el. Îţi spun eu, iubire, cred că am fost destul de aproape dacă te-am pus aşa pe jar. Ţie nu ţi se pare la fel, Luke?

– Da, zise el, uitându-se fix la prinţesă, cu neîncredere, aşa mi se pare... într-un fel.

Leia îl privi pe Luke cu un amestec ciudat de emoţii care se citeau pe faţa ei stacojie. Ceva vulnerabil, aproape copilăresc, se reflectă pentru o clipă în ochii ei. Şi apoi masca dură reveni.

– Oh, aşa ţi se pare, da? spuse ea. Ei, cred că nu înţelegi prea multe despre femei, nu?

Luke o aprobă în tăcere. O aprobă şi mai mult când, în momentul următor, Leia se aplecă şi îl sărută apăsat pe buze. Apoi, se întoarse pe călcâie şi traversă camera, trântind uşa în urma ei. Toţi cei din încăpere – oameni, wookiee şi droizi – se uitară unii la alţii, muţi de uimire.

În depărtare, o alarmă urlă pe coridoarele subterane.

Generalul Rieekan şi controlorul-şef ţineau o conferinţă în centrul de comandă rebel când Han Solo şi Chewbacca dădură buzna. Prinţesa Leia şi 3PO, care îi ascultaseră pe general şi pe ofiţer, se întoarseră, aşteptând ca ei să se apropie.

Un semnal de avertizare se auzi în cameră de la consola aflată în spatele lui Rieekan şi supravegheată de ofiţerii de control rebeli.

– Domnule general, anunţă ofiţerul de control al senzorilor.

Atent şi încruntat, generalul Rieekan privi ecranele consolei. Brusc, văzu un semnal luminos care nu fusese acolo cu o clipă înainte.

– Prinţesă, spuse el, cred că avem un musafir.

Leia, Han, Chewbacca şi 3PO se adunară în jurul generalului şi priviră ecranele de monitorizare care piuiau.

– Am detectat ceva în afara bazei, în sectorul doisprezece. Se mişcă spre est, zise Rieekan.

– Orice ar fi, e de metal, observă controlorul de senzori.

Ochii Leiei se măriră de surpriză.

– Atunci nu e una dintre creaturile care l-au atacat pe Luke?

– Se poate să fie ceva al nostru? întrebă Han. Un speeder?

Controlorul de senzori clătină din cap.

– Nu, nu e niciun semnal. Se auzi un sunet de la alt radar. Stai, ceva foarte slab...

Mergând cât de iute îi permiteau încheieturile lui înţepenite, 3PO se apropie de consolă. Senzorii lui auditivi recepţionară semnalele stranii.

– Trebuie să mărturisesc, domnule, că ştiu la perfecţie peste şase milioane de forme de comunicare, dar aceasta este nouă. Trebuie să fie într-un cod sau...

Tocmai atunci vocea unui soldat rebel interveni prin difuzorul comunicatorului consolei.

– Aici Staţia Ecou Trei-Opt. Interceptăm un obiect neidentificat. Este dincolo de creastă. Ar trebui să stabilim contactul vizual în aproximativ...

Fără vreun avertisment, vocea se umplu de frică.

– Ce...? Oh, nu!

Urmă o explozie de paraziţi radio, apoi transmisiunea se întrerupse complet.

Han se încruntă.

– Orice ar fi, zise el, nu e prietenos. Hai să aruncăm o privire. Vino, Chewie.

Chiar înainte să iasă din cameră cei doi, generalul Rieekan deja trimisese pe Vagabond Zece şi pe Vagabond Unsprezece la Staţia Trei-Opt.

* * *

Distrugătorul spaţial imperial gigantic ocupa o poziţie de importanţă mortală în flota Împăratului. Nava alungită elegant era mai mare şi chiar mai ameninţătoare decât cele cinci distrugătoare spaţiale imperiale triunghiulare care o păzeau. Împreună, aceste şase crucişătoare erau cele mai temute şi mai devastatoare nave de război din galaxie, capabile să transforme în fărâme cosmice orice se apropia prea mult de armele lor.

Flancând distrugătoarele spaţiale, erau mai multe nave de vânătoare mai mici şi ţâşnind pe lângă această uriaşă armadă spaţială, erau respingătoarele aparate TIE.

Încrederea supremă domnea în sufletul fiecărui membru de echipaj din această escadrilă imperială a morţii, mai ales în inimile celor de pe monstruosul distrugător spaţial din centru. Dar mai era ceva care ardea în sufletele lor. Frica – teama chiar şi de sunetul paşilor grei, cunoscuţi când răsunau prin nava enormă. Membrii echipajului erau înspăimântaţi de aceste zgomote şi se înfiorau de fiecare dată când acestea se auzeau apropiindu-se, aducându-l pe mult temutul, dar şi mult respectatul lor conducător.

Înălţându-se deasupra lor, cu mantia lui neagră şi casca la fel de neagră care îi acoperea faţa, Darth Vader, Lordul Sith al Întunericului, intră pe puntea de control principală, iar oamenii din jurul lui amuţiră. În ceea ce păru să fie un moment fără sfârşit, nu se auzi niciun sunet în afară de cele de la panourile de control ale navei şi de şuierăturile puternice care ieşeau din grilajul metalic pentru respiraţie a siluetei de abanos.

În timp ce Darth Vader privea infinitatea de stele, căpitanul Piett se grăbi pe puntea largă a navei, purtând un mesaj pentru amiralul Ozzel, pitic şi cu înfăţişare rea, care se afla pe punte.

– Cred că am găsit ceva, domnule amiral, anunţă el neliniştit, uitându-se de la Ozzel la Lordul Întunericului.

– Da, căpitane? Amiralul era un om foarte sigur pe sine, care se simţea relaxat în prezenţa superiorului său învăluit în mantie.

– Raportul pe care îl avem este doar un fragment de la un droid-sondă din sistemul Hoth. Dar este cel mai bun indiciu pe care îl avem de...

– Avem mii de droizi-sondă care caută prin galaxie, îl întrerupse Ozzel mânios. Vreau dovezi, nu indicii. Nu am de gând să continui să alerg de la un capăt al...

Brusc, silueta în negru se apropie de cei doi şi îi întrerupse.

– Aţi găsit ceva? întrebă el, vocea fiindu-i puţin distorsionată de masca pentru respirat.

Căpitanul Piett se uită cu respect la stăpânul său, care se profila deasupra lui ca un zeu omnipotent, îmbrăcat în mantie neagră.

– Da, domnule, zise Piett încet, alegându-şi cuvintele cu grijă. Avem imagini. Se presupune că sistemul este complet lipsit de forme de viaţă umane...

Dar Vader nu îl mai asculta pe căpitan. Faţa acoperită cu mască se întoarse când o imagine ţâşni pe unul dintre videcrane – o imagine a unei mici escadrile de speedere de zăpadă rebele care goneau pe câmpiile albe.

– Asta e, bubui Darth Vader fără să mai stea la discuţii.

– Domnule, protestă amiralul Ozzel, există atât de multe aşezări necartografiate. Ar putea fi contrabandişti...

– Aceasta este! insistă fostul Cavaler Jedi, strângând un pumn în mănuşă neagră. Iar Skywalker este cu ei. Trimite navele de patrulare, amirale, şi porneşte spre sistemul Hoth. Vader se uită către un ofiţer care purta o uniformă verde şi o caschetă asortată.

– Generale Veers, i se adresă Lordul Întunericului, pregăteşte-ţi oamenii.

De îndată ce Darth Vader termină de vorbit, oamenii săi începură să lanseze planul său înspăimântător.

Droidul-sondă imperial îşi ridică o antenă mare din capul ca de gândac şi emise un semnal de înaltă frecvenţă, pătrunzător. Radarele robotului reacţionaseră la o formă de viaţă ascunsă în spatele unui troian uriaş şi observaseră apariţia unui cap maroniu de wookiee şi sunetul unui mârâit din fundul gâtului. Armele cu laser care fuseseră montate pe robotul-sondă se aţintiră asupra gigantului păros. Însă înainte ca droidul să apuce să tragă, o rază roşie de la un pistol explodă din spatele droidului-sondă imperial şi îi zgârie carcasa întunecată.

Lăsându-se pe vine în spatele unui troian mare, Han Solo îl zări pe Chewbacca încă ascuns, iar apoi urmări cum robotul se întoarse pe loc în aer pentru a fi cu faţa la el. Până în acel moment, trucul funcţionase şi *el* era ţinta acum. Han abia se dăduse din raza de foc, când aparatul plutitor trase, împroşcând bucăţele de zăpadă din marginea nămetelui. Solo trase iar, nimerindu-l în plin cu raza de laser. Apoi auzi ţipătul ascuţit al aparatului mortal şi, într-o clipă, droidul-sondă imperial explodă într-un miliard de bucăţele în flăcări.

– ...Mă tem că nu a mai rămas prea mult, zise Han în comunicator când îşi încheie raportul către baza subterană.

Prinţesa Leia şi generalul Rieekan încă se aflau la consola de la care păstraseră legătura cu Han.

– Ce este? întrebă Leia.

– Un fel de droid, răspunse el. Nu l-am lovit aşa de tare. Cred că avea un dispozitiv de autodistrugere.

Leia se opri, gândindu-se la această informaţie neplăcută.

– Un droid imperial, spuse ea, trădând o urmă de îngrijorare.

– Dacă a fost, avertiză Han, Imperiul ştie cu siguranţă că suntem aici.

Generalul Rieekan clătină încet din cap.

– Am face bine să începem să evacuăm planeta.

Şase forme ameninţătoare au apărut în spaţiul negru al sistemului Hoth şi se profilează ca nişte uriaşi demoni ai distrugerii, gata să dezlănţuie furia armelor lor imperiale.

În cel mai mare dintre cele şase distrugătoare spaţiale imperiale, Darth Vader stă singur într-o cămăruţă sferică. O singură rază de lumină se reflectă din casca lui neagră în timp ce şade nemişcat în încăperea lui înălţată pentru meditaţie.

Când generalul Veers se apropie, sfera se deschise încet, jumătatea superioară ridicându-se ca o falcă mecanică cu dinţi zimţaţi. Pentru Veers, silueta neagră care stătea aşezată în coconul ca o gură, nu părea să fie în viaţă, deşi aura puternică de rău pur emana din ea, trimiţând o frică înfiorătoare prin corpul ofiţerului.

Nesigur pe propriul curaj, Veers făcu un pas înainte. Avea de transmis un mesaj, dar se simţea pregătit să aştepte ore întregi, la nevoie, decât să deranjeze meditaţia lui Vader.

Însă acesta vorbi imediat.

– Ce este, Veers?

– Stăpâne, răspunse generalul, alegându-şi cuvintele cu grijă, flota a ieşit din hiperspaţiu. Centrul de comunicaţii a detectat un câmp de energie care apără o zonă de pe a şasea planetă din sistemul Hoth. Câmpul este destul de puternic pentru a respinge orice bombardament.

Vader se ridică în picioare, înălţându-şi corpul de doi metri, cu mantia măturându-i podeaua.

– Deci, pleava rebelă ştie de prezenţa noastră. Furios, îşi strânse pumnii negri, înmănuşaţi. Amiralul Ozzel a ieşit din viteza luminică prea aproape de sistem.

– I s-a părut că surpriza ar fi mai înţeleaptă...

– Pe cât e de împiedicat, pe atât e de prost, i-o tăie Vader, respirând greoi. Un bombardament direct este imposibil prin câmpul de energie. Pregăteşte-ţi trupele pentru un atac la suprafaţă.

Cu precizie militară, Veers se întoarse şi ieşi cu paşi mari din camera de meditaţie, lăsând în urmă un Darth Vader mânios. Rămas singur, acesta activă un videcran mare care arătă o imagine luminoasă a punţii largi a distrugătorului spaţial.

Amiralul Ozzel, răspunzând chemării lui Vader, păşi înainte, faţa lui aproape umplând ecranul Lordului Întunericului. Când Ozzel raportă, în glasul lui era un tremur.

– Lord Vader, flota a ieşit din hiperspaţiu...

Dar răspunsul lui Vader îi fu adresat ofiţerului aflat puţin mai în spatele lui Ozzel.

– Căpitane Piett.

Ştiind că nu era bine să întârzie, căpitanul Piett făcu pe loc un pas înainte, în timp ce amiralul se împletici un pas înapoi, mâna ducându-i-se automat la gât.

– Da, stăpâne, răspunse Piett respectuos.

Ozzel începu să se înece când gâtul său, ca şi cum ar fi fost strâns de gheare invizibile, începu să se încordeze.

– Pregăteşte-te să trimiţi trupele de atac dincolo de câmpul de energie, ordonă Vader. Apoi, plasează flota în aşa fel, încât nimic să nu poată pleca de pe planetă. Tu eşti la comandă acum, căpitane Piett.

Piett era în acelaşi timp încântat şi neliniştit de veste. Când se întoarse să îşi îndeplinească ordinele, văzu un personaj care, cândva, ar fi putut să fie el. Faţa lui Ozzel era schimonosită hidos în vreme ce acesta se lupta să mai ia o ultimă gură de aer; apoi căzu mort la podea.

Imperiul intrase în sistemul Hoth.

Trupele rebele fugeau spre consolele de urgenţă în timp ce alarmele se tânguiau prin tunelele de gheaţă. Echipele de la sol şi droizi de toate mărimile şi modelele se grăbeau să-şi îndeplinească sarcinile, răspunzând eficient la ameninţarea imperială care se apropia.

Speederele de teren blindate erau alimentate în timp ce aşteptau în formaţie de atac pentru a ţâşni pe ieşirea principală a peşterii. Între timp, în hangar, prinţesa Leia se adresa unui mic grup de piloţi de vânătoare rebeli.

– Navele mari de transport vor pleca de îndată ce sunt încărcate. Doar doi vânători ca escortă pentru fiecare navă. Câmpul de energie poate fi deschis doar pentru o fracţiune de secundă, deci va trebui să staţi foarte aproape de cargoboturi.

Hobbie, un veteran rebel cu multe bătălii la activ, se uită îngrijorat la prinţesă.

– Două nave de vânătoare împotriva unui distrugător spaţial?

– Tunul ionic va trage câteva salve care ar trebui să distrugă orice se află pe culoarul vostru de zbor, explică Leia. După ce treceţi de câmpul de energie, vă îndreptaţi spre punctul de întâlnire. Noroc.

Cumva încurajaţi, Hobbie şi ceilalţi piloţi fugiră spre cockpiturile navelor lor.

Între timp, Han lucra frenetic pentru a termina de sudat un repulsor la *Şoimul Mileniului*. Terminând iute, sări pe podeaua hangarului şi deschise comunicatorul.

– Gata, Chewie, îi spuse el siluetei păroase care stătea la manetele *Şoimului*, fă o probă.

Tocmai atunci Leia trecu pe lângă el, aruncându-i o privire furioasă. Han se uită la ea cu aroganţă în timp ce repulsoarele cargobotului începură să se ridice de la sol, pe când repulsorul din dreapta începu să se zgâlţâie fără sens, apoi se desprinse parţial şi se legănă înainte şi înapoi, căzând ruşinos.

Han se întoarse cu spatele la Leia, zărind în trecere cum ea ridica ironic o sprânceană.

– Stai, Chewie, mârâi Han în micul lui transmiţător.

Răzbunătorul, unul dintre distrugătoarele spaţiale dreptunghiulare ale armadei imperiale, plutea ca un înger al morţii mecanizat în marea de stele din jurul sistemului Hoth. Când nava imensă începu să se apropie de lumea de gheaţă, planeta deveni vizibilă prin geamurile care se întindeau mai mult de o sută de metri pe puntea uriaşă a navei de război.

Căpitanul Needa, comandant al echipajului *Răzbunătorului*, se uita printr-un hublou principal, privind planeta, când un controlor îl anunţă.

– Domnule, o navă rebelă intră în sectorul nostru.

– Bine, răspunse Needa cu o scânteie în ochi. Prima pradă pe ziua de azi.

* * *

– Prima lor ţintă vor fi generatoarele, îi spuse generalul Rieekan prinţesei.

– Primul transport Zona Trei se apropie de scut, spuse unul dintre contolorii rebeli, urmărind o imagine strălucitoare care nu putea fi decât un distrugător spaţial imperial.

– Pregătiţi deschiderea scutului, ordonă un om de la radar.

– Controlul tunului ionic, fiţi gata, zise un alt controlor.

Un glob gigantic de la suprafaţa îngheţată a lui Hoth se roti în poziţie şi îşi înălţă turela uriaşă spre cer.

– Foc! veni comanda de la generalul Rieekan.

Dintr-odată, două raze roşii de energie distructivă fură eliberate spre bolta îngheţată. Acestea depăşiră aproape imediat prima dintre navele de transport rebele şi goniră în linie dreaptă către imensul distrugător spaţial.

Razele roşii gemene loviră nava imensă şi distruseră turnul de control. Exploziile declanşate de acestea începură să zguduie uriaşa fortăreaţă zburătoare, făcând-o să se învârtească. Distrugătorul spaţial făcu saltul în hiperspaţiu în timp ce cargobotul rebel şi escorta sa goneau către siguranţă.

Luke Skywalker, pregătindu-se de plecare, îşi trase echipamentul pentru vreme rece şi îi urmări pe piloţi, trăgători şi unităţile R2 care se grăbeau să-şi îndeplinească sarcinile. Porni spre şirul de speedere de zăpadă care îl aştepta. Pe drum, tânărul comandant se opri lângă coada *Şoimului Mileniului*, unde Han Solo şi Chewbacca lucrau frenetic la repulsorul din dreapta.

– Chewie, strigă Luke, ai grijă de tine. Şi vezi şi de tipul ăsta, da?

Wookieeul lătră în semn de rămas bun, îl strânse puternic pe Luke în braţe, apoi se reîntoarse la munca lui de la repulsoare.

Cei doi prieteni, Luke şi Han, rămaseră uitându-se unul la altul, poate pentru ultima dată.

– Sper să cazi la pace cu Jabba, spuse Luke în cele din urmă.

– Dă-l naibii, puştiule, răspunse corellianul nepăsător.

Tânărul comandant începu să se depărteze când amintirile aventurilor prin care trecuse cu Han îi năvăliră în minte. Se opri şi se uită iar la *Şoimul Mileniului*, văzându-şi prietenul care încă îl privea fix. În timp ce ei se uitau unul la altul, Chewbacca îşi ridică privirea şi ştiu că fiecare dintre ei îşi dorea tot ce era mai bine pentru celălalt, oriunde i-ar fi dus soarta.

Sistemul de anunţuri publice le întrerupse gândurile.

– Primul transport este în siguranţă, dădu un rebel vestea cea bună.

La auzul acestora, uralele izbucniră din piepturile tuturor celor adunaţi în hangar. Luke se întoarse şi se grăbi către speederul lui de zăpadă. Când ajunse la acesta, Dack, tânărul şi neexperimentatul său trăgător, stătea în faţa navei, aşteptându-l.

– Cum vă simţi, domnule? întrebă Dack cu entuziasm.

– Ca nou, Dack. Dar tu?

Dack zâmbi larg.

– Acum mă simt ca şi cum aş fi în stare să mă pun de unul singur cu tot Imperiul.

– Da, zise Luke încet. Ştiu cum e.

Deşi între ei doi nu erau decât câţiva ani, în acea clipă Luke se simţea mai bătrân cu câteva secole.

Vocea prinţesei Leia se auzi prin sistemul de anunţuri.

– Atenţie, piloţi de speedere... la semnalul de retragere vă adunaţi la panta sudică. Navele voastre sunt pregătite de decolare. Codul Unu Cinci va fi transmis când evacuarea va fi încheiată.

3PO şi R2 stăteau în mijlocul personalului care se mişca rapid în timp ce piloţii se pregăteau de plecare. Droidul auriu se aplecă niţel când îşi îndreptă senzorii spre micul robot R2. Umbrele care dansau pe figura lui 3PO creau iluzia că placa de pe faţa lui era încruntată.

– De ce, întrebă el, când lucrurile par să se aşeze, totul se destramă? Aplecându-se înainte, îl bătu încetişor pe carcasă pe celălalt droid.

– Ai mare grijă de stăpânul Luke. Şi ai mare grijă şi de tine.

R2 fluieră şi scoase un zgomot puternic de la revedere, apoi se întoarse şi rulă pe coridorul de gheaţă. Făcându-i rigid cu mâna, 3PO îl urmări pe îndesatul şi credinciosul lui prieten cum se depărta.

Unui privitor i s-ar fi putut părea că lui 3PO i se umeziseră ochii, dar nu era prima dată când o picătură de ulei i se oprea pe senzorii optici.

Întorcându-se şi el în cele din urmă, robotul cu formă umană plecă în direcţia opusă.

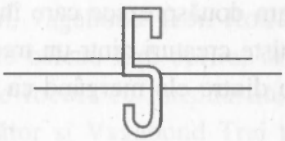

Nimeni de pe Hoth nu auzi sunetul. La început a fost prea depărtat pentru a războ peste vânturile şuierătoare. În plus, soldaţii rebeli, luptându-se cu frigul în timp ce se pregăteau pentru luptă, erau prea ocupaţi ca să fie atenţi.

În tranşeele de zăpadă, ofiţerii rebeli îşi ţipau comenzile pentru a se face auziţi peste vântul care bătea cu forţa unei furtuni. Soldaţii se grăbeau să-şi îndeplinească ordinele, fugind prin zăpadă cu arme grele, ca nişte aruncătoare de grenade, pe umeri şi trimiteau acele raze ale morţii peste marginile îngheţate ale tranşeelor.

Generatoarele rebele de lângă turnurile pentru tunuri începură să trosnească, să bâzâie şi să pârâie cu explozii asurzitoare de curent electric – de ajuns pentru a alimenta întinsul complex subteran. Dar peste zgomotul şi agitaţia aceasta, se putea auzi un sunet, nişte bufnituri ameninţătoare care se apropiau tot mai mult şi începeau să clatine pământul îngheţat.

Când ajunseră destul de aproape pentru a atrage atenţia unui ofiţer, acesta îşi încordă privirea pentru a vedea prin furtună, căutând sursa acelor lovituri ritmice şi grele. Alţi oameni îşi ridicară ochii de la treburile lor şi văzură ceea ce părea a fi un număr de punctişoare care se mişcau. Prin viscol, micile puncte păreau să avanseze într-un ritm încet, dar constant, ridicând nori de zăpadă în timp ce se apropiau de baza rebelă.

Ofiţerul îşi ridică electro-binoclul şi îl reglă pe obiectele care se apropiau. Erau cam douăsprezece care înaintau hotărâte prin zăpadă, arătând ca nişte creaturi dintr-un trecut necunoscut. Dar erau aparate, fiecare dintre ele mergând ca un copitat pe patru picioare articulate.

Păşitori!

Şocat de ceea ce văzuse, ofiţerul identifică transportoarele blindate tot-teren ale Imperiului. Fiecare aparat era foarte bine înarmat cu tunuri montate în partea din faţă, ca nişte coarne ale unui animal preistoric. Mişcându-se ca pahiderme mecanizate, păşitorii emiteau focuri mortale din tunurile şi mitralierele lor rotative.

Ofiţerul îşi înhăţă comunicatorul.

– Conducător Vagabond... Se apropie! Punct zero trei.

– Staţia Ecou Cinci-Şapte, am plecat.

Chiar când Luke răspunse, o explozie împroşcă gheaţă şi zăpadă în jurul ofiţerului şi a oamenilor săi cuprinşi de groază. Deja erau în raza de acţiune a păşitorilor. Soldaţii ştiau că treaba lor era să distragă atenţia în timp ce navele de transport erau lansate, dar niciunul dintre rebeli nu era pregătit să moară sub picioarele sau armele acestor maşinării oribile.

Valuri orbitoare de flăcări galbene şi portocalii izbucniră din mitralierele păşitorilor. Neliniştiţi, soldaţii rebeli îşi aţintiră armele spre păşitori, fiecare ostaş simţind cum degete de gheaţă nevăzute îi străpungeau trupul.

Dintre cele douăsprezece speedere de teren, patru erau în frunte, se înălţau cu toată viteza în timp ce se mişcau spre inamic. Un transportor blindat tot-teren trase, ratând cu puţin grupul vehiculelor care se feri. O rafală de mitralieră transformă un alt speeder într-o bilă de flăcări care lumină cerul.

Luke văzu explozia primei victime din escadrila sa când se uită pe geamul cockpitului. Mânios, trase în păşitor, dar nu primi drept răspuns decât o salvă de foc de baraj imperial care îi zgâlţâi speederul.

După ce redobândi controlul navei, lui Luke i se alătură un alt speeder de teren, vagabond Trei. Roiră ca nişte insecte în jurul păşitorilor care călcau fără oprire, în timp ce restul continuau schimbul de focuri cu maşinăriile de atac imperiale. Vagabond Conducător şi Vagabond Trei ţâşniră pe lângă păşitorul din frunte, apoi se despărţiră unul de altul, aplecându-se amândoi spre dreapta.

Luke văzu orizontul aplecându-se într-o parte când îşi manevră speederul printre picioarele articulate ale păşitorului şi se ridică pe sub maşinărie. Aducându-şi vehiculul în zbor orizontal, tânărul comandant luă legătura cu nava care îl însoţea.

– Vagabond Conducător către Vagabond Trei.

– Te aud, Vagabond Conducător, confirmă Wedge, pilotul lui Vagabond Trei.

– Wedge, strigă Luke în comunicator, împarte-ţi plutonul în perechi. Apoi, speederul de zăpadă al lui Luke viră şi se întoarse, în timp ce nava lui Wedge se mişcă în direcţia opusă împreună cu un alt vehicul rebel.

Păşitorii, trăgând cu toate gurile de foc, îşi continuau marşul prin zăpadă. Într-unul dintre aparatele de atac, doi piloţi imperiali zăriseră tunurile rebele care ieşeau în evidenţă pe câmpul alb. Aceştia începură să se îndrepte către tunuri când observară un speeder de zăpadă singuratic care gonea temerar drept spre videcranul lor principal, trăgând din toate puterile. O explozie puternică avu loc în faţa geamului impenetrabil şi se împrăştie în timp ce speederul, urlând prin fum, dispăru deasupra lor.

Când Luke se înălţă şi se depărtă de păşitor, se uită în spate. Blindajul e prea gros pentru armele cu laser, se gândi el. *Trebuie* să existe un alt fel de a ataca grozăviile astea; altceva decât puterea de foc. Pentru o clipă, Luke se gândi la nişte tactici simple pe care un băiat de la ţară le-ar putea folosi împotriva unei fiare sălbatice. Apoi, întorcându-şi nava pentru un alt atac împotriva păşitorilor, luă o decizie.

– Grup Vagabond, zise el în comunicator, folosiţi-vă harpoanele şi cablurile de tractare. Trageţi în picioare. E singura noastră speranţă să-i oprim. Hobbie, mă mai auzi?

Vocea încurajatoare răspunse imediat.

– Da, domnule.

– Bine, acum stai foarte aproape.

În timp ce îşi ridică nava, Luke era hotărât cu încrâncenare să zboare în formaţie strânsă cu Hobbie. Împreună virară, coborând mai aproape de suprafaţa planetei.

În cockpitul lui Luke, trăgătorul său, Dack, era zgâlţâit de mişcarea abruptă a speederului. Încercând să nu scape harponul rebel din mână, strigă:

– Au! Luke, nu reuşesc să-mi găsesc chingile.

Exploziile zguduiră nava lui Luke, aruncând-o cu violenţă prin focul care o învăluia. Pe geam, vedea un alt păşitor care nu părea să fie afectat de întregul armament al speederelor de atac rebele. Acest aparat greoi deveni acum ţinta lui Luke, coborând în zbor într-un arc. Păşitorul trăgea direct în el, formând un perete de raze de laser şi de foc.

– Ţine-te bine, Dack, strigă el peste zgomotul exploziilor. şi pregăteşte-te să arunci cablul de tractare!

O altă răbufnire puternică zgâlţâi speederul de zăpadă al lui Luke. Se luptă să recapete controlul în timp ce nava se legăna în zbor. Luke începu să transpire puternic, în ciuda frigului, în vreme ce încerca disperat să îşi îndrepte nava care cădea. Dar orizontul încă se învârtea în faţa lui.

– Fii pregătit, Dack. Aproape am ajuns. Ai păţit ceva?

Dack nu răspunse. Luke reuşi să se întoarcă şi văzu că speederul lui Hobbie păstra cursul alături de el în timp ce amândoi evitau exploziile din jurul lor. Îşi întinse gâtul şi îl zări pe Dack, cu sângele şiroindu-i pe frunte, prăbuşit peste manete.

– Dack!

La sol, turnurile mitralierelor de lângă generatoarele rebelilor trăgeau în aparatele umblătoare imperiale, dar fără vreun

efect vizibil. Armele imperiale bombardau toată zona din jurul lor, aruncând zăpada spre cer, aproape orbindu-şi ţintele umane cu un atac neîncetat.

Şi mai multă putere de foc rebelă izbucni dinspre una dintre armele concave care fuseseră înălţate lângă generatoare. În ciuda acestor explozii uriaşe, păşitorii continuară să mărşăluiască. Un alt speeder plonjă eroic printre două aparate imperiale, dar fu prins de razele trase de unul dintre ele şi se transformă într-o imensă bilă de flăcări agitate.

Exploziile de la suprafaţă facură ca pereţii hangarului de gheaţă să se clatine şi crăpături adânci să se întindă.

Han Solo şi Chewbacca lucrau nebuneşte pentru a-şi termina sudura. În timpul acesta, deveni evident că fisurile care se lărgeau aveau să provoace, în curând, căderea întregului tavan de gheaţă peste ei.

– Cu prima ocazie, spuse Han, îi faci cazanului ăstuia o revizie completă. Dar ştia că mai întâi ar fi trebuit să scoată *Şoimul Mileniului* din acest iad alb.

Chiar în timp ce el şi wookieeul lucrau la navă, bucăţi enorme de gheaţă, desprinse de explozii, căzură prin toată baza subterană. Prinţesa Leia se mişcă repede, încercând să evite bucăţile îngheţate şi se adăposti în centrul de comandă rebel.

– Nu sunt sigur că putem să apărăm două transporturi în acelaşi timp, îi zise generalul Rieekan când ea intră în cameră.

– E riscant, răspunse ea, dar acţiunea noastră de reţinere dă greş. Leia îşi dădea seama că lansarea transportului dura prea mult şi că procedura trebuia grăbită.

Rieekan dădu comanda prin comunicator.

– Plutonul de lansare, începeţi accelerarea plecărilor...

În timp ce generalul transmitea ordinul, Leia se uită la ordonanţă şi îi spuse:

– Începeţi să evacuaţi personalul rămas la sol.

Dar ştia că scăparea lor depindea în întregime de succesul rebelilor în bătălia care se desfăşura deasupra.

Înăuntrul cockpitului rece şi înghesuit al păşitorului imperial conducător, generalul Veers se mişca între piloţii lui îmbrăcaţi în alb.

– Care este distanţa până la generatoare?

Fără să îşi ia ochii de la panoul de control, unul dintre ei răspunse.

– Şase-patru-unu.

Satisfăcut, generalul Veers se întinse către un electro-telescop şi se uită prin vizor la generatoarele în formă de glonţ şi la soldaţii rebeli care se luptau să le apere. Brusc, păşitorul începu să se legene violent sub un foc de baraj rebel. Când fu aruncat în spate, Veers îi văzu pe piloţi bâjbâind peste butoane în încercarea de a împiedica aparatul să se răstoarne.

Speederul de zăpadă, Vagabond Trei, tocmai îl atacase pe păşitorul conducător. Pilotul speederului, Wedge, chiui un strigăt rebel de victorie când văzu stricăciunile pe care le făcuseră armele sale.

Alte speedere de zăpadă trecură pe lângă Wedge, gonind în direcţia opusă. El îşi dirija nava pe un curs direct către un alt aparat al morţii. Când se apropie de monstru, Wedge strigă trăgătorului său:

– Activează harponul!

Trăgătorul apăsă butonul de declanşare în timp ce pilotul manevra cu îndrăzneală nava printre picioarele păşitorului. Imediat harponul şuieră din coada speederului, iar o bucată lungă de cablu se desfăcu în urma lui.

– Cablu scos! ţipă trăgătorul. Dă-i drumul!

Wedge văzu harponul înfigându-se într-unul dintre picioarele metalice, cablul fiind încă legat de speederul de zăpadă. Îşi verifică manetele, apoi aduse nava în faţa aparatului imperial. Făcând o întoarcere bruscă, Wedge îşi îndreptă speederul în jurul unuia dintre picioarele din spate, cablul înfăşurându-se pe acesta ca un lasou de metal.

Până acum, se gândi Wedge, planul lui Luke funcţiona. Acum tot ce avea de făcut era să zboare spre coada păşitorului. Wedge îl zări pe Vagabond Conducător în timp ce făcea această manevră.

– Cablu scos! ţipă iar trăgătorul când Wedge trecu pe lângă păşitorul încurcat în cabluri, aproape de carcasa lui de metal. Trăgătorul apăsă un alt buton şi eliberă cablul din coada speederului de zăpadă.

Nava se depărtă în viteză şi Wedge râse când se uită la rezultatul eforturilor lor. Păşitorul se lupta stângaci să-şi continue drumul, dar cablul rebelilor era bine înfăşurat în jurul picioarelor sale. În cele din urmă, se aplecă într-o parte şi se prăbuşi la pământ, impactul ridicând un nor de gheaţă şi de zăpadă.

– Vaganbond Conducător... Am doborât unul, Luke, îl anunţă Wedge pe pilotul speederului care îl însoţea.

– Văd Wedge, răspunse comandantul Skywalker. Bine lucrat.

În tranşee, trupele rebele aclamară triumfătoare când văzură cum maşina de atac se dărâmă. Un ofiţer sări din şanţul lui din zăpadă şi le făcu semn oamenilor săi. Ţâşnind din tranşee, îşi conduse soldaţii într-un atac înflăcărat împotriva păşitorului căzut, ajungând la uriaşa carcasă metalică înainte ca vreun imperial să se poată elibera.

Rebelii erau pe punctul de a intra în păşitor când acesta explodă brusc din interior, proiectând spre ei imense bucăţi zimţate de metal sfâşiat, suflul aruncând soldaţii uimiţi în zăpadă.

Luke şi Zev vedeau distrugerea păşitorului în timp ce zburau pe deasupra lui, aplecându-se la stânga şi la dreapta pentru a se feri de rămăşiţele care ţâşneau pe lângă ei. Când, în cele din urmă, se îndreptară, cele două nave erau zguduite de exploziile de la tunurile păşitorilor.

– Calm, Vagabond Doi, spuse Luke, uitându-se la speederul de teren care zbura în paralel cu el. Pregăteşte harponul. Eu te acopăr.

Dar urmă o altă explozie, aceasta lovind partea din faţă a navei lui Zev. Pilotul abia mai vedea prin norul de fum care îi învăluia parbrizul. Se luptă să îşi menţină vehiculul pe o cale orizontală, dar mai multe lovituri ale inamicului îl zguduiră cu violenţă.

Privirea îi fusese atât de acoperită, încât doar atunci când ajunse direct în linia de foc Zev văzu imaginea masivă a unui alt păşitor imperial. Pilotul lui Vagabond Doi simţi o clipă de durere; apoi nava lui cu botul teşit, scuipând fum şi aruncându-se pe un curs de coliziune cu păşitorul, erupse brusc în flăcări în mijlocul unei salve de tun. Foarte puţin din Zev şi din speederul lui mai ajunse la pământ.

Luke văzu dezintegrarea şi fu rănit de pierderea încă unui prieten. Dar nu se putea lăsa copleşit de durere, mai ales acum, când atât de multe vieţi depindeau de conducerea lui calmă.

Se uită cu disperare în jur, apoi rosti în comunicator.

– Wedge... Wedge... Vagabond Trei. Pregăteşte-ţi harponul şi urmează-mă.

În timp ce vorbea, Luke fu lovit puternic de o explozie îngrozitoare care îi sfâşie speederul. Se luptă cu manetele încercând inutil să păstreze controlul navetei. Un fior de frică îl trecu atunci când observă fuiorul dens de fum negru care izbucnea din partea de la pupa a navei. Îşi dădu seama atunci că nu avea cum să păstreze în aer speederul avariat. Şi, pentru a înrăutăţi lucrurile şi mai mult, un păşitor se profila drept în faţa lui.

Luke se lupta cu manetele în timp ce nava se îndrepta spre sol, lăsând în urmă o dâră de fum şi de foc. Căldura din cockpit era deja insuportabilă. Flăcările începeau să danseze înăuntrul speederului şi se apropiau neplăcut de mult de Luke. Într-un final ateriză alunecând şi intrând în zăpadă la doar câţiva metri de unul dintre aparatele imperiale.

După impact, Luke se chinui să iasă din cockpit şi se uită îngrozit la silueta neclară a păşitorului care se apropia.

Adunându-şi puterile, Luke se strecură repede de sub metalul contorsionat al panoului de control şi se împinse în partea de sus a cockpitului. Cumva reuşi să deschidă trapa pe jumătate şi ieşi din navă. Cu fiecare pas de elefant al păşitorului care se apropia, speederul se clătina violent. Luke nu îşi dăduse seama cât de enorme erau aceste grozăvii pe patru picioare până când, neprotejat de nava sa, văzu una de aproape.

Apoi, îşi aminti de Dack şi se întoarse pentru a încerca să tragă forma lipsită de viaţă a prietenului său din speederul distrus. Corpul era prea bine prins în cockpit, iar păşitorul era acum aproape deasupra lui. Înfruntând flăcările, Luke se întinse în speeder şi apucă harponul.

Se uită la matahala mecanizată care se apropia şi, brusc îi veni o idee. Se vârî iar în cockpit şi căută o mină terestră, prinsă în interiorul navei. Cu mare efort îşi întinse degetele şi o apucă hotărât.

Luke sări de lângă vehicul tocmai când păşitorul înalt ridică un picior uriaş şi îl coborî direct pe speederul de zăpadă, facându-l una cu pământul.

Se ghemui sub păşitor, mişcându-se împreună cu el pentru a-i evita călcătura înceată. Ridicându-şi capul, simţi vântul rece bătându-l pe faţă în timp ce studia burta imensă a monstrului.

În timp ce fugea pe sub aparat, Luke ţinti şi aruncă harponul. Un magnet puternic prins de un cablu lung şi subţire fu aruncat din armă şi se lipi bine de burta păşitorului.

Încă fugind, Luke trase de cablu, asigurându-se că era destul de rezistent pentru a-i suporta greutatea. Apoi, prinse mosorul de cablu de catarama centurii lui, permiţând mecanismului să-l ridice de la sol. Acum, atârnând de burta monstrului, Luke vedea păşitorii rămaşi şi două speedere de zăpadă rebele care continuau lupta în timp ce zburau prin exploziile mistuitoare.

Se urcă până la carcasa aparatului, unde observase o mică trapă. Tăind-o repede cu sabia de lumină, Luke o deschise, aruncă înăuntru mina şi coborî iute pe cablu. Când ajunse la

capăt, Luke căzu greu la pământ şi îşi pierdu cunoştinţa; trupul lui inert aproape fu zdrobit de unul dintre picioarele din spate ale păşitorului.

Când acesta trecu de el şi se depărtă, o explozie înfundată îi sfâşie interiorul. Brusc, masa imensă a fiarei mecanice explodă, căscându-se pe margini, aparatura şi piesele din carcasă zburând în toate direcţiile. Maşinăria de atac imperială se prăbuşi într-o grămadă fumegândă şi nemişcată, aşezându-se pe ce mai rămăsese din cele patru picioare ca nişte catalige.

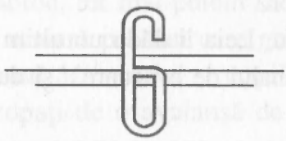

Centrul de comandă rebel, cu pereţii şi tavanul încă zguduindu-se şi crăpând sub presiunea luptei de la suprafaţă, încerca să funcţioneze în mijlocul ruinei. Ţevile, rupte de explozii, împroşcau jeturi de abur fierbinte. Podeaua albă era plină cu piese stricate de aparatură, iar bucăţi de gheaţă erau împrăştiate peste tot. În afară de bubuiturile îndepărtate ale focurilor de laser, centrul de comandă era ameninţător de tăcut.

Încă mai erau rebeli de serviciu, inclusiv prinţesa Leia, care urmărea imaginile de pe cele câteva ecrane ale consolelor care încă mai funcţionau. Voia să se asigure că ultima dintre navele de transport trecuse de armada imperială şi că se apropia de punctul de întâlnire din spaţiu.

Han Solo intră în fugă în centrul de comandă, ferindu-se de mari porţiuni din tavan care cădeau spre el. O bucată imensă fu urmată de o avalanşă de gheaţă care se vărsă pe podea lângă intrarea în încăpere. Fără să-şi piardă curajul, Han se grăbi spre panoul de control unde Leia stătea lângă 3PO.

– Am auzit că a fost lovit centrul de comandă. Han părea îngrijorat. Ai păţit ceva?

Prinţesa clătină din cap. Era surprinsă să îl vadă aici, unde pericolul era cel mai mare.

– Haide, o îndemnă el înainte ca ea să poată răspunde. Trebuie să ajungi la navă.

Leia părea epuizată. Stătuse ore întregi la videcranele consolei şi participase la trimiterea rebelilor la posturile lor. Luând-o de

mână, Han o conduse afară din cameră, cu droidul de protocol ţăcănind în urma lor.

În timp ce plecau, Leia îi dădu un ultim ordin controlorului.

– Transmite semnalul de evacuare... şi du-te la nava de transport.

Apoi, în timp ce Leia, Han şi 3PO ieşeau iute din centrul de comandă, o voce răcni din difuzoarele sistemului de anunţuri publice, răsunând prin coridoarele de gheaţă părăsite din apropiere.

– Abandonaţi, abandonaţi lupta! Începeţi retragerea!

– Haide, o îndemnă Han strâmbându-se. Dacă nu ajungi repede la navă, nu o să mai poţi decola.

Pereţii se zguduiau şi mai puternic decât înainte. Bucăţi de gheaţă continuau să cadă peste tot în baza subterană, în timp ce toţi trei se grăbeau spre navele de transport. Aproape ajunseseră la hangar, unde cargobotul Leiei aştepta, gata de plecare. Dar când ajunseră lângă colţ descoperiră că intrarea în hangar era complet blocată de gheaţă şi zăpadă.

Han ştia că trebuia să găsească o altă cale spre nava Leiei – şi iute. Începu să-i conducă înapoi pe coridor, având grijă să evite gheaţa care cădea şi rosti repede în comunicator în timp ce se grăbeau către cargobot.

– Transport C unu şapte! ţipă el în micul microfon. Venim! Aşteptaţi! Erau destul de aproape de hangar pentru a auzi nava de scăpare a Leiei pregătindu-se să decoleze din baza rebelă. Dacă ar fi putut să-i mai ducă întregi doar câţiva metri, prinţesa avea să fie în siguranţă...

Încăperea se cutremură brusc cu un zgomot înspăimântător care bubui prin toată baza subterană. Într-o clipă, întreg tavanul se prăbuşi în faţa lor, creând o barieră solidă de gheaţă între ei şi terminalele hangarului. Se holbară uimiţi la masa albă densă.

– Suntem rupţi de voi, ţipă Han în comunicator, ştiind că dacă transportul voia să scape, nu putea să piardă vremea topind sau aruncând în aer baricada.

– Va trebui să decolaţi fără prinţesa Organa. Se întoarse spre ea. Dacă avem noroc, tot mai putem să ajungem la *Şoim*.

Prinţesa şi 3PO îl urmară pe Han care goni către altă încăpere, sperând că *Şoimul Mileniului* şi copilotul său wookiee nu fuseseră încă îngropaţi de o avalanşă de gheaţă.

Scrutând câmpul de bătălie alb, ofiţerul rebel urmări speederele de zăpadă rămase, care goneau prin aer şi ultimele vehicule imperiale care treceau de epava păşitorului ce explodase. Îşi deschise comunicatorul şi auzi ordinul de retragere.

– Abandonaţi, abandonaţi lupta. Începeţi retragerea.

În timp ce le făcea semn oamenilor lui să intre înapoi în peştera de gheaţă, observă că păşitorul din frunte înainta deja greoi în direcţia generatoarelor.

În cockpitul aparatului de atac, generalul Veers păşi lângă hublou. Din poziţia în care se afla, vedea clar ţinta de dedesubt. Cercetă generatoarele care pârâiau şi observă trupele rebele care le apărau.

– Punct-trei-punct-trei-punct-cinci... intră în raza de foc, domnule, raportă pilotul.

Generalul se întoarse către ofiţerul de atac.

– Toate trupele să debarce pentru asalt la sol, zise Veers. Pregătiţi-vă să ţintiţi generatorul principal.

Păşitorul din frunte, flancat de două aparate uriaşe, continuă să înainteze, trăgând fără încetare pentru a împrăştia trupele rebele care se retrăgeau.

În timp ce tot mai multe raze de laser veneau dinspre păşitorii care se apropiau, corpurile rebelilor şi bucăţi din ele erau aruncate în aer. Mulţi dintre soldaţii care reuşiseră să evite laserele nimicitoare erau zdrobiţi în grămezi lipsite de formă sub picioarele grele ale păşitorilor. Aerul era încărcat de duhoarea sângelui şi a cărnii arzânde şi bubuia de zgomotele puternice ale bătăliei.

În timp ce fugeau, cei câţiva rebeli rămaşi în viaţă zăriră un speeder de teren singuratic care se retrăgea în depărtare cu o dâră neagră de fum ridicându-se din carena în flăcări.

Deşi fumul care se ridica din speederul lui avariat îi înceţoşa privirea, Hobbie tot mai putea vedea o parte din măcelul care avea loc la sol.

Rănile făcute de laserele păşitorilor transformau în tortură orice mişcare, cu atât mai mult manevrarea manetelor navei sale. Dar dacă ar fi reuşit să le controleze destul de mult, cât să ajungă la bază, ar fi putut găsi un robot medical şi...

Nu, se îndoia că ar fi supravieţuit atât de mult. Era pe moarte – era sigur de asta acum – iar oamenii din tranşee aveau să moară şi ei în curând dacă nu se făcea ceva pentru a-i salva.

Generalul Veers, transmiţându-şi cu mândrie raportul către cartierul general imperial, nu ştia nimic despre apropierea lui Vagabond Patru.

– Da, Lord Vader, am ajuns la generatoarele principale. Scutul va fi doborât în câteva clipe. Puteţi să începeţi aterizarea.

Când îşi încheie transmisiunea, generalul Veers se duse la electro-periscop şi se uită pe vizor pentru a lua în cătare generatoarele principale. Ţinta electronică se alinie conform informaţiilor pe care le primea de la calculatoarele păşitorilor. Atunci, brusc, datele de pe micile ecrane de monitorizare dispărură misterios.

Zăpăcit, generalul Veers se depărtă de vizorul electro-periscopului şi se întoarse instinctiv către un geam al cockpitului. Tresări îngrozit când văzu proiectilul fumegând care se îndrepta direct către cockpitul păşitorului său.

Piloţii văzură şi ei speederul care se apropia în mare viteză şi îşi dădură seama că nu mai aveau timp să întoarcă masivul aparat de atac.

– O să... începu unul dintre ei.

În acea clipă, nava în flăcări a lui Hobbie intră în cockpitul păşitorului ca o bombă cu pilot, combustibilul ei aprinzându-se într-o cascadă de foc şi de sfărâmături. Pentru o secundă se auziră ţipete omeneşti, apoi fragmente şi întregul aparat se prăbuşiră la pământ.

Poate că sunetul exploziei din apropiere îl readuse în simţiri pe Luke Skywalker. Ameţit, îşi ridică încet capul din zăpadă. Se simţea foarte slăbit şi era dureros de înţepenit de frig. Îi trecu prin minte că se putea ca degerăturile să-i fi afectat deja ţesuturile. Spera să nu se fi întâmplat; nu dorea să mai stea în lichidul bacta lipicios.

Încercă să se ridice în picioare, dar căzu înapoi în zăpadă, sperând să nu fi fost observat de vreun pilot de păşitor. Comunicatorul fluieră, iar el găsi cumva puterea să pornească receptorul.

– Retragerea unităţilor din faţă s-a încheiat, anunţă vocea.

Retragerea? Se gândi Luke o clipă. Atunci Leia şi ceilalţi trebuie să fi scăpat! Luke simţi dintr-odată că toată lupta şi toate morţile rebelilor credincioşi nu fuseseră în van. O căldură îi inundă corpul şi îşi adună puterile pentru a se ridica şi a începe drumul lung către formaţiunea de gheaţă din depărtare.

O altă explozie zgudui puntea hangarului rebelilor, crăpând tavanul şi aproape îngropând *Şoimul Mileniului* sub o movilă de gheaţă. Tavanul se putea prăbuşi în orice clipă. Singurul loc sigur din hangar părea să fie sub navă, unde Chewbacca aştepta nerăbdător întoarcerea căpitanului său. Wookieul începuse să se îngrijoreze. Dacă Han nu se întorcea în curând, *Şoimul* avea să fie îngropat cu siguranţă într-un mormânt de gheaţă. Dar loialitatea faţă de partenerul său îl împiedica pe Chewie să plece singur cu cargobotul.

Când hangarul începu să tremure şi mai violent, Chewbacca observă o mişcare în camera alăturată. Dându-şi capul pe spate, uriaşul păros umplu hangarul cu cel mai puternic urlet pe care îl putea scoate când îl văzu pe Han Solo căţărându-se pe dealurile de zăpadă şi gheaţă şi intrând în încăpere, urmat îndeaproape de prinţesa Leia şi de un C-3PO vizibil nervos.

Nu departe de hangar, soldaţii din trupele speciale imperiale, cu feţele acoperite de măşti şi de apărători albe, începură să

înainteze pe coridoarele părăsite. Alături de ei mergea conducătorul lor, silueta în mantie neagră care cerceta rămăşiţele a ceea ce fusese baza rebelă pe Hoth. Imaginea întunecată a lui Vader ieşea clar în evidenţă pe albul pereţilor, al tavanului şi al podelei. În timp ce înainta prin catacombele albe, păşi în lături regeşte pentru a se feri de o porţiune de tavan de gheaţă. Apoi, îşi continuă drumul cu paşi atât de repezi, încât trupele fură nevoite să se grăbească să-l ajungă din urmă.

Un geamăt scăzut, crescând în intensitate, începu să se audă dinspre cargobotul în formă de farfurie. Han Solo stătea la manete în cockpitul *Şoimului Mileniului*, simţindu-se, în cele din urmă, acasă. Apăsă iute buton după buton, aşteptându-se să vadă panoul aprinzându-se în mozaicul familiar de lumini; însă doar unele dintre ele funcţionau.

Chewbacca observase, de asemenea, că nu totul era în regulă şi lătră îngrijorat când Leia cercetă un aparat de măsură care părea stricat.

– Cum e, Chewie? întrebă Han neliniştit.

Lătratul de răspuns al wookieului era în mod clar negativ.

– Ar ajuta dacă aş ieşi şi aş împinge? se răsti prinţesa Leia, care începea să se întrebe dacă nava era ţinută la un loc de scuipatul corellianului.

– Stai liniştită, slăvia ta. O pornesc eu.

C-3PO ţăcăni în cală şi, gesticulând, încerca să-i atragă atenţia lui Han.

– Domnule, se oferi robotul, mă întrebam dacă aş putea... Dar senzorii lui citiră încruntătură de pe faţa care se holba la el. Poate să mai aştepte, încheie el.

Trupele de şoc imperiale, însoţite de Darth Vader care se mişca repede, înaintau bubuind prin coridoarele de gheaţă ale bazei rebele. Grăbiră pasul când se îndreptară în direcţia vaietului încet care se auzea de la motoarele ionice. Trupul lui Vader se încordă uşor când, intrând în hangar, observă forma cunoscută, ca de farfurie, a *Şoimului Mileniului*.

În cargobotul uzat, Han Solo şi Chewbacca încercau cu disperare să pornească nava.

– Cazanul ăsta plin cu şuruburi nu o să ne treacă niciodată de bariera aia, se plânse Leia.

Han se prefăcu că nu o aude. În schimb, verifică manetele *Şoimului* şi se luptă să-şi păstreze calmul, deşi era evident că însoţitoarea lui şi-l pierduse pe al ei. Apăsă butoanele de pe consola de control, ignorând privirea dispreţuitoare a prinţesei. În mod clar, se îndoia că această adunătură de piese de rezervă şi de bucăţi de metal sudate între ele va rezista, chiar dacă *ar* fi reuşit să treacă de barieră.

Han apăsă un buton de la interfon.

– Chewie... haide! Apoi, făcându-i Leiei cu ochiul, zise:

– Drăguţa asta mai are câteva surprize.

– Aş fi surprinsă dacă am începe să ne mişcăm.

Înainte ca Han să poată da o replică aleasă cu grijă, *Şoimul* fu zgâlţâit de o salvă de foc de laser imperial care sclipi în afara cockpitului. Cu toţii vedeau plutonul de soldaţi din trupele de şoc imperiale, care alerga cu armele scoase în capătul opus al hangarului. Han ştia că *Şoimul*, cu carena lui lovită, ar fi putut rezista forţei acelor pistoale, dar că ar fi fost distrus de arma ca un aruncător de grenade, mult mai puternică, pe care doi dintre soldaţii imperiali o montau în grabă.

– Chewie! ţipă Han în timp ce se vâra repede în hamurile scaunului de pilot. Între timp, tânăra, ceva mai supusă, se aşeză în scaunul navigatorului.

În afara *Şoimului Mileniului*, soldaţii din trupele de şoc montau tunul lor enorm cu eficienţă militară. În spatele lor, uşile hangarului începură să se deschidă. Una dintre puternicele arme cu laser ale *Şoimului* ieşi din carenă şi se roti, ţintind direct spre trupele de şoc.

Han se grăbi să împiedice eforturile soldaţilor imperiali. Fără ezitare, trase o salvă mortală cu arma cu laser pe care o aţintise asupra lor. Explozia le împrăştie trupurile îmbrăcate în armuri peste tot prin hangar.

Chewbacca intră iute în cockpit.

– Nu avem ce face decât să pornim şi să sperăm că merge bine, anunţă Han.

Wookieeul îşi aruncă trupul păros în scaunul copilotului, când încă o salvă erupse în faţa geamului de lângă el. Ţipă indignat, apoi trase de manete spre el pentru a aduce uruitul bine-venit al focului motorului din adâncurile *Şoimului*.

Corellianul rânji la prinţesă, cu o strălucire de „ţi-am spus eu" în priviri.

– Cândva, spuse ea uşor dezgustată, o să greşeşti şi sper că o să fiu acolo să văd.

Han zâmbi şi se întoarse către copilot.

– Dă-i bătaie! strigă el.

Motoarele cargobotului uriaş urlară. Şi tot ce era în spatele navei se topi instantaneu în gazele arzătoare care ţâşneau din coada lui. Chewbacca umblă furios la manete, uitându-se cu coada ochiului la pereţii de gheaţă care treceau iute pe lângă ei în timp ce cargobotul se deplasa în viteză.

În ultima clipă, chiar înainte de a decola, Han zări alţi soldaţi din trupele de şoc care veneau în goană în hangar. În urma lor păşea un gigant ameninţător îmbrăcat din cap până în picioare în negru. Apoi, nu se mai văzu decât albastrul şi semnele a miliarde de stele.

Când *Şoimul Mileniului* se ridică din hangar, zborul lui fu observat de comandantul Luke Skywalker, care se întoarse şi le zâmbi lui Wedge şi trăgătorului său.

– Cel puţin, Han a scăpat.

Apoi, cei trei merseră cu greu spre X-interceptoarele care îi aşteptau. Când ajunseră la ele, îşi strânseră mâinile şi se îndreptară fiecare spre vehiculul său.

– Noroc, Luke, zise Wedge când se despărţiră. Ne vedem la punctul de întâlnire.

Luke dădu din mână şi începu să meargă spre X-interceptorul său. Stând în mijlocul munţilor de zăpadă şi gheaţă, fu copleşit de un val de singurătate. Se simţea complet singur acum, când

chiar şi Han plecase. Şi mai rău, prinţesa Leia era, de asemenea, în altă parte; parcă ar fi fost chiar la un univers întreg distanţă...

Atunci, din senin, un fluierat familiar îl salută pe Luke.

– R2! exclamă el. Tu eşti?

Stând comod în alveola care fusese montată pentru aceste utile unităţi R2, era micul droid în formă de butoi cu capul iţindu-i-se din vârful navei. R2 cercetase silueta care se apropia şi fluierase uşurat când calculatoarele lui îl anunţaseră că era Luke. Tânărul comandant era la fel de uşurat să reîntâlnească robotul care îl însoţise în atât de multe aventuri din trecut.

Când se sui în cockpit şi se aşeză în spatele manetelor, Luke auzi nava de vânătoare a lui Wedge urlând pe cer către punctul de întâlnire al rebelilor.

– Porneşte motorul şi nu-ţi mai face griji. În curând o să fim în aer, răspunse Luke piuitului neliniştit al lui R2.

Nava lui fu ultima care părăsi ceea ce fusese, pentru scurt timp, un avanpost secret al revoluţiei împotriva tiraniei Imperiului.

Darth Vader, o fantomă întunecată, mergea iute prin ruinele fortăreţei de gheaţă rebele, obligându-i pe cei care îl însoţeau să îl urmeze în pas alergător ca să nu rămână în urmă. În timp ce se mişcau prin coridoare, amiralul Piett se grăbi să îşi ajungă stăpânul.

– Şaptesprezece nave distruse, îi raportă el Lordului Întunecat. Nu ştim câte au scăpat.

Fără să-şi mişte capul, Vader mârâi prin mască:

– *Şoimul Mileniului?*

Piett se opri o clipă înainte să răspundă. Ar fi preferat să evite *acest* subiect.

– Radarele noastre de urmărire se ocupă acum de asta, răspunse el, niţel cam temător.

Vader se întoarse cu faţa la amiral, silueta lui înaltă profilându-se peste ofiţerul înfricoşat. Piett simţi o răceală curgându-i prin vene şi când Lordul Întunericului vorbi din nou, vocea

lui transmise imaginea sorţii îngrozitoare care s-ar fi abătut asupra lui dacă ordinele nu i-ar fi fost îndeplinite.

– Vreau această navă.

Planeta de gheaţă se transforma iute într-un punct de lumină slabă în timp ce *Şoimul Mileniului* gonea prin spaţiu. Curând, acea planetă nu se mai deosebea de miliardele de punctuleţe luminoase împrăştiate prin vidul negru.

Dar *Şoimul* nu fugea singur în adâncul spaţiului. De fapt, era urmărit de o flotă imperială care includea distrugătorul spaţial *Răzbunătorul* şi şase nave de vânătoare TIE. Navele trecură încet în faţa imensului distrugător şi se apropiară de *Şoimul Mileniului*.

Chewbacca urlă peste zgomotul motoarelor. Nava începea să se clatine sub focurile trase de vânătorii stelari.

– Ştiu, ştiu, îi văd, strigă Han. Se lupta din toate puterile pentru a păstra controlul navei.

– Ce vezi? întrebă Leia.

Han arătă pe fereastră către două obiecte foarte strălucitoare.

– Încă două distrugătoare spaţiale şi vin drept spre noi.

– Mă bucur că ai spus că nu va fi nicio problemă, comentă ea cu ceva mai mult decât o urmă de sarcasm în glas. Altfel m-aş fi îngrijorat.

Nava se zgâlţâia sub focul neîncetat al vânătorilor TIE, lui 3PO fiindu-i greu să-şi păstreze echilibrul când se reîntoarse în cockpit. Pielea lui de metal sări şi se lovi de pereţi când se apropie de Han.

– Domnule, începu el cu timiditate, mă întrebam...

Han îi aruncă o privire ameninţătoare.

– Ori taci, ori te închid, îl avertiză Han pe robot, care imediat alese prima variantă.

Încă luptându-se cu manetele pentru a ţine *Şoimul Mileniului* pe cursul lui, pilotul se întoarse către wookiee.

– Chewie, cum se descurcă ecranul deflector?

Copilotul regla un buton de deasupra capului şi lătră un răspuns pe care Solo îl interpretă ca fiind pozitiv.

– Bine, zise Han. La viteza subluminică s-ar putea ca ei să fie mai rapizi, dar tot putem să-i depăşim. Ţine-te!

Brusc, corellianul schimbă cursul navei.

Cele două distrugătoare spaţiale imperiale aproape intraseră în raza de foc a *Şoimului* când se profilau în faţă; navele TIE şi *Răzbunătorul* care îi urmăreau erau, de asemenea, periculos de aproape. Han simţi că nu avea de ales decât să plonjeze la nouăzeci de grade.

Leiei şi lui Chewbacca li se urcară stomacurile în gât când *Şoimul* îşi execută picajul abrupt. Sărmanul 3PO trebui să-şi modifice iute mecanismele interne pentru a se putea ţine pe picioarele lui metalice.

Han îşi dădu seama că echipajul său ar fi putut crede că era vreun fel de jocheu spaţial dement pentru că îşi împingea nava pe acest curs nebunesc. Dar avea o strategie în minte. *Şoimul* nemaifiind între ele, cele două distrugătoare spaţiale se îndreptau acum spre o coliziune frontală cu *Răzbunătorul*. Tot ce avea de făcut era să stea deoparte şi să privească.

Alarmele porniră prin interioarele celor trei distrugătoare spaţiale. Navele masive şi greoaie nu puteau răspunde destul de repede unor astfel de urgenţe. Anevoie, unul dintre distrugătoare începu să se mişte spre stânga în încercarea de a evita ciocnirea cu *Răzbunătorul*. Din nefericire, când viră, se frecă de nava care îl însoţea, zguduind violent ambele fortăreţe zburătoare. Distrugătoarele avariate începură să plutească prin spaţiu, în timp ce *Răzbunătorul* continuă în urmărirea *Şoimului Mileniului* şi a pilotului său, evident nebun.

Doi scoşi din joc, se gândi Han. Încă mai erau patru vânători TIE pe urmele *Şoimului*, trăgând cu toată puterea laserelor lor în partea de la pupa, dar Han se gândea că îi putea întrece. Nava era lovită violent de salvele vânătorilor, făcând-o pe Leia să se ţină bine, în încercarea disperată de a nu cădea de pe scaun.

– Asta i-a încetinit niţel, jubilă Han. Chewie, fii gata să faci saltul la viteza hiperluminică. Nu era nicio clipă de pierdut – atacul cu laser era puternic acum, iar vânătorii TIE erau aproape deasupra lor.

– Sunt foarte aproape, îl avertiză Leia, reuşind, în cele din urmă, să vorbească.

Han se uită la ea cu o sclipire vicleană în ochi.

– Oh, da? Ia fii atentă.

Împinse maneta acceleraţiei de hiperspaţiu înainte, disperat să scape, dar şi dornic să o impresioneze pe prinţesă cu isteţimea lui şi puterea fantastică a navei sale. Nu se întâmplă nimic! Stelele care ar fi trebuit să devină simple pete de lumină erau nemişcate. Ceva nu mergea deloc bine.

– La ce să fiu atentă? întrebă Leia nerăbdătoare.

În loc să răspundă, Han manevră a doua oară controalele de viteză luminică. Din nou, nimic.

– Cred că am dat de belea, mormăi el. Simţi un nod în gât. Ştia că „belea" era un termen foarte departe de adevăr.

– Dacă îmi permiteţi, domnule, se oferi 3PO, am observat mai devreme că întregul sistem para-luminic pare să fi fost avariat.

Chewbacca îşi dădu capul pe spate şi scoase un geamăt puternic şi nefericit.

– Am dat de belea! repetă Han.

Peste tot în jurul lor, atacul cu lasere devenise violent. *Şoimul Mileniului* nu putea decât să-şi continue drumul cu viteză subluminică maximă, mişcându-se în adâncul spaţiului, urmat îndeaproape de un roi de vânători TIE şi de un distrugător spaţial imperial.
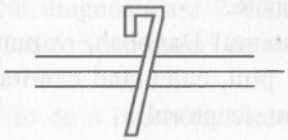
Seturile duble de aripi de pe X-interceptorul lui Luke Skywalker erau strânse într-o singură aripă când nava mică şi subţire se depărta în viteză de planeta de gheaţă şi zăpadă.

În timpul zborului, tânărul comandant avu timp să mediteze la evenimentele din ultimele zile. Avea acum timp să cântărească vorbele enigmatice ale fantomaticului Ben Kenobi, să se gândească la prietenia lui cu Han Solo şi, de asemenea, să analizeze relaţia lui nesigură cu Leia Organa. În timp ce se gândea la oamenii la care ţinea cel mai mult, luă brusc o hotărâre. Uitându-se pentru ultima dată la mica planetă îngheţată, îşi spuse că nu mai era cale de întoarcere.

Luke apăsă câteva butoane pe panoul de comandă şi făcu un viraj strâns. Privi cum cerurile se întorceau când ţâşni într-o nouă direcţie, zburând cu viteză maximă. Îşi readucea nava pe un curs drept, când R2, încă vârât în soclul lui special, începu să fluiere şi să piuie.

Calculatorul miniatural montat în nava lui Luke pentru a traduce limbajul droidului trimise mesajul pe unul dintre videcranele de pe panoul de control.

– Nu-i nimic, R2, răspunse Luke după ce citi traducerea. Doar am schimbat cursul.

Micul droid piui agitat, iar Luke se întoarse să citească scrisul de pe videcran.

– Nu, răspunse Luke, nu o să ne regrupăm cu ceilalţi.

Această veste îl surprinse pe R2, care imediat emise o serie de zgomote emoţionate.

– Mergem în sistemul Dagobah, răspunse Luke.

Din nou robotul piui, calculând cantitatea de combustibil pe care o avea X-interceptorul.

– Avem destulă energie.

R2 emise o serie cântată, mai lungă, de ţiuituri şi fluierături.

– Nu au nevoie de noi acolo, zise Luke la întrebarea droidului despre punctul de întâlnire al rebelilor.

Atunci R2 îi aminti piuind cu blândeţe despre ordinul prinţesei Leia. Exasperat, tânărul pilot exclamă:

– Anulez ordinul ăla! Acum, stai cuminte.

Micul droid amuţi. Până la urmă, Luke era comandant în Alinaţa Rebelă şi, prin urmare, putea anula ordine. Făcea câteva reglaje minore la controale când R2 ciripi iar.

– Da, R2, suspină Luke.

De data aceasta droidul scoase o serie de sunete încete, alegând cu grijă fiecare piuit şi fluierat. Nu voia să îl irite pe Luke, dar ceea ce descoperise calculatorul lui era destul de important pentru a fi raportat.

– Da, R2, ştiu că sistemul Dagobah nu apare pe hărţile de navigaţie. Dar stai liniştit. E acolo.

Un alt piuit îngrijorat de la unitatea R2.

– Sunt foarte sigur, zise tânărul, încercând să-şi liniştească tovarăşul mecanic. Crede-mă.

Chiar dacă R2 avea sau nu încredere în fiinţa umană care conducea X-interceptorul, nu făcu decât să scoată un suspin umil. Pentru o clipă tăcu, ca şi cum ar fi gândit. Apoi, piui iar.

– Da, R2?

Comunicarea robotului fu şi mai grijuliu alcătuită decât mai înainte – frazele fluierate ar fi putut fi numite chiar pline de tact. Se părea că R2 nu dorea să-l jignească pe omul căruia i se încredinţase. Dar nu era posibil, calculă robotul, ca mintea omului să funcţioneze un pic prost? Până la urmă, zăcuse mult timp în furtunile de zăpadă de pe Hoth. Sau, o altă posibilitate

socotită de R2, poate că acea Creatură Wampa de Gheaţă îl lovise mai rău decât diagnosticase 2-1B...?

– Nu, răspunse Luke, n-am dureri de cap. Mă simt bine. De ce?

Ciripitul lui R2 fu de o inocenţă sfioasă.

– Nici ameţeală, nici vreo stare de leşin. Chiar şi cicatricele au dispărut.

Următorul fluierat crescu în intensitate, întrebător.

– Nu, nu-i nimic, R2. Aş prefera să păstrez controlul manual deocamdată.

Robotul îndesat scoase un ultim scâncet care îi păru lui Luke a fi de apărare. Luke era amuzat de îngrijorarea droidului pentru sănătatea sa.

– Crede-mă, R2, zise Luke zâmbind blând. Ştiu unde merg şi o să ajungem acolo în siguranţă. Nu e departe.

Han Solo era disperat acum. *Şoimul* tot nu reuşise să scape de cele patru nave TIE, nici de distrugătorul spaţial care îl urmărea.

Solo fugi în cala navei şi începu să lucreze frenetic pentru a repara unitatea de hiperpropulsie defectă. Era aproape imposibil să facă această muncă delicată în timp ce *Şoimul* se zgâlţâia la fiecare salvă trasă de vânătorii stelari.

Han îi strigă ordinele copilotului, care verifică mecanismele după cum i se comanda.

– Accelerator orizontal.

Wookieeul lătră. I se părea în regulă.

– Clapetă de dejecţie.

Un alt lătrat. Şi piesa asta era la locul ei.

– Chewie, adu-mi hidrocheia.

Chewbacca se grăbi la fosa în care se aflau uneltele. Han apucă cheia, apoi se opri şi se uită la credinciosul său prieten wookiee.

– Nu ştiu cum o să scăpăm din asta, mărturisi el.

Tocmai atunci o bufnitură puternică lovi *Şoimul* într-o parte, făcând nava să se încline şi să se întoarcă mult.

Chewbacca lătră neliniştit.

Han se ţinu bine din cauza impactului, iar cheia îi sări din mână. Când reuşi să-şi recapete echilibrul, strigă la Chewbacca, acoperind zgomotul.

– Asta nu a fost rază de laser! Ne-a lovit ceva.

– Han... Han... îl strigă prinţesa Leia din cockpit. Era agitată. Vino aici!

Ca glonţul, ţâşni împleticindu-se din cală şi fugi înapoi în cockpit împreună cu Chewbacca. Fură uimiţi de ceea ce vedeau pe geam.

– Asteroizi!

Bucăţi enorme de rocă zburau peste tot prin spaţiu. De parcă afurisitele alea de nave de urmărire imperiale nu ar fi fost de ajuns!

Han se aşeză imediat în scaunul de pilotaj, preluând încă o dată controlul *Şoimului*. Copilotul se aşeză şi el la locul lui, tocmai când un asteroid deosebit de mare trecu în viteză pe lângă prora navei.

Han simţi că trebuia să rămână cât mai calm posibil; altfel n-ar fi rezistat mai mult de câteva clipe.

– Chewie, ordonă el, treci pe doi-şapte-unu.

Leia tresări. Ştia ce însemna comanda lui Han şi era uluită de un plan atât de nechibzuit.

– Doar nu te gândeşti să intri în câmpul de asteroizi? întrebă ea, sperând că înţelesese greşit ordinul.

– Stai liniştită, prin ăsta nu o să ne urmărească! strigă el voios.

– Dacă îmi permiteţi să vă reamintesc, domnule, se oferi 3PO, încercând să fie vocea raţiunii, posibilitatea de a naviga cu succes printr-un câmp de asteroizi este de aproximativ unu la două mii patru sute şaizeci şi şapte.

Nimeni nu părea să-l audă.

Prinţesa Leia se încruntă.

– Nu trebuie să faci asta ca să mă impresionezi, spuse ea în timp ce *Şoimul* era lovit cu putere de un alt asteroid.

Han se simţea nemaipomenit de bine şi alese să ignore insinuările ei.

– Ţine-te bine, dragă, hohoti el, strângând mai bine manetele. O să *zburăm*.

Leia se înfioră iar şi, resemnată, se legă strâns în scaun.

C-3PO, încă mormăind nişte calcule, îşi închise vocea lui umană artificială când wookieeul se întoarse şi mârâi la el.

Dar Han se concentra doar pe a-şi duce planul la îndeplinire. Ştia că avea să meargă; trebuia să meargă – nu avea de ales. Zburând condus mai mult de instinct decât de instrumentele de bord, îşi manevră nava prin ploaia de pietre neîncetată. Aruncând iute o privire pe ecranele radarelor, văzu că vânătorii TIE şi *Răzbunătorul* încă nu renunţaseră la urmărire. Avea să fie o înmormântare imperială, se gândi el, în timp ce înainta prin grindina de asteroizi.

Se uită la un alt videcran şi zâmbi când acesta arătă coliziunea dintre un asteroid şi un vânător TIE. Explozia apăru pe ecran ca o izbucnire de lumină. Nu scapă nimeni din aşa *ceva*, se gândi Han.

Piloţii TIE care urmăreau *Şoimul* erau printre cei mai buni din Imperiu. Dar nu se puteau măsura cu Han Solo. Fie nu erau destul de buni, fie nu erau destul de nebuni. Doar un dement şi-ar fi aruncat nava într-un zbor sinucigaş printre aceşti asteroizi. Nebuni sau nu, aceşti piloţi nu aveau de ales decât să continue urmărirea. Fără îndoială, ar fi preferat să moară în acest bombardament cu roci decât să raporteze stăpânului lor întunecat eşecul.

Cel mai mare dintre distrugătoarele spaţiale imperiale ieşi maiestuos de pe orbita lui Hoth. Era flancat de alte două distrugătoare, iar întregul grup era însoţit de o escadrilă protectoare de nave de război mai mici. În distrugătorul din centru, amiralul Piett stătea în faţa camerei de meditaţie a lui Darth Vader. Partea superioară se deschise încet până când Piett putu să-şi zărească stăpânul în mantie neagră stând învăluit în umbră.

– Stăpâne, zise Piett respectuos.

– Intră, amirale.

Amiralul Piett simţi o veneraţie puternică atunci când păşi în camera slab luminată şi se apropie de Lordul Sith al Întunericului. Stăpânul lui stătea în contralumină, astfel încât Piett abia distingea contururile unui set de apendice mecanice care extrăgeau un tub de respiraţie din capul lui Vader. Se înfioră, dându-şi seama că era prima dată când îşi vedea stăpânul fără mască.

Priveliştea era îngrozitoare. Vader, cu spatele la Piett, era îmbrăcat în negru din cap până în picioare; dar deasupra gulerului bătut în ţinte, strălucea capul lui neacoperit. Deşi amiralul încercă să-şi ferească privirea, fascinaţia morbidă îl obligă să se uite la acel cap ca o tigvă, lipsit de păr. Era acoperit cu un labirint de cicatrice groase care se răsuceau pe pielea cadaverică a lui Vader. Lui Piett îi trecu prin minte că ar putea exista un preţ mare pentru a vedea ce nu mai văzuse nimeni. Tocmai atunci, mâinile robotice apucară casca neagră şi o coborâră uşurel pe capul Lordului Întunericului.

Cu casca pusă la locul ei, Darth Vader se întoarse pentru a asculta raportul amiralului.

– Navele noastre de urmărire au văzut *Şoimul Mileniului*, stăpâne. A intrat într-un câmp de asteroizi.

– Nu mă interesează asteroizii, amirale, spuse Vader strângând încet pumnul. Vreau nava aceea. Cât mai durează până pui mâna pe Luke Skywalker şi pe ceilalţi din *Şoimul Mileniului*?

– Puţin, Lord Vader, răspunse amiralul, tremurând de frică.

– Da, amirale... puţin, zise Darth Vader încet

Doi asteroizi gigantici se îndreptau spre *Şoimul Mileniului*. Pilotul făcu iute o manevră îndrăzneaţă într-o parte care îl scoase în goană din calea celor doi, aproape izbindu-se de un al treilea.

În timp ce *Şoimul* facea slalom prin câmpul de asteroizi, era urmat îndeaproape de trei vânători TIE imperiali care virau printre pietre în urmărire strânsă. Dintr-odată, unul dintre aceştia fu atins fatal de o bucată diformă de rocă şi se învârti în altă direcţie,

pierzându-şi controlul. Celelalte două nave TIE îşi continuară goana, însoţite de distrugătorul spaţial *Răzbunătorul*, care trăgea în asteroizii din calea lui.

Han Solo zări navele prin geamurile cockpitului în timp ce îşi învârtea nava, accelerând pe sub un alt asteroid care se apropia, apoi readucând cargobotul în poziţia lui cu partea dreaptă în sus. Însă *Şoimul Mileniului* nu scăpase încă de pericol. Asteroizii încă zburau în viteză pe lângă navă. Unul mic se lovi de ea cu un pocnet puternic şi răsunător, îngrozindu-l pe Chewbacca şi făcându-l pe C-3PO să-şi acopere lentilele de la ochi cu o mână aurie.

Han îi aruncă Leiei o privire şi o văzu stând împietrită în timp ce se uita la roiul de asteroizi. I se părea că ea şi-ar fi dorit să fi fost la mii de kilometri depărtare.

– Ei, observă el, ai zis că vrei să fii prin preajmă când o să mă înşel.

Ea nu se uită la el.

– Îmi retrag cuvintele.

– Distrugătorul spaţial încetineşte, anunţă Han, verificând datele oferite de calculator.

– Bine, răspunse ea scurt.

Spaţiul din afara cockpitului era încă plin de asteroizi.

– O să fim pulverizaţi dacă mai stăm pe aici, remarcă el.

– Nu-s de acord, zise Leia ironic.

– Trebuie să ieşim din ploaia asta.

– Pare logic.

– O să mă apropii de unul dintre cei mari, adăugă Han.

Asta *nu* mai era logic.

– Mai aproape! exclamă 3PO, ridicându-şi braţele metalice. Creierul lui artificial abia putea înregistra ceea ce tocmai percepuseră senzorii auditivi.

– Mai aproape! repetă Leia neîncrezătoare.

Chewbacca se holbă uimit la pilot şi lătră.

Niciunul dintre cei trei nu putea înţelege de ce căpitanul lor, care îşi riscase viaţa pentru a-i scăpa pe toţi, ar fi încercat acum

să-i omoare! Făcând câteva reglaje simple la butoanele din cockpit, Han întoarse iute *Şoimul Mileniului* între câţiva asteroizi mai mari, apoi îndreptă nava direct spre unul de dimensiunile unei luni.

O ploaie scurtă de pietre mai mici explodă de suprafaţa neregulată a asteroidului enorm în timp ce *Şoimul Mileniului*, cu vânătorii TIE încă pe urme, zbură direct pe deasupra asteroidului. Era ca şi cum ar zburat la suprafaţa unei mici planete, pustii şi lipsite de viaţă.

Cu precizie de expert, Han Solo îndreptă nava către un alt asteroid gigantic, cel mai mare pe care îl întâlniseră până atunci. Adunându-şi toată iscusinţa care îl făcuse cunoscut în toată galaxia, manevră *Şoimul* în aşa fel, încât singurul lucru dintre acesta şi vânătorii TIE să fie roca zburătoare ucigaşă.

Avu loc doar o explozie scurtă şi puternică de lumină, apoi nimic. Rămăşiţele sfarâmate ale celor două nave TIE plutiră în beznă, iar uriaşul asteroid – neabătut din cursul său – îşi continuă drumul.

Han simţi o scânteie interioară, la fel de strălucitoare ca spectacolul care tocmai luminase scena. Zâmbi pentru sine, bucurându-se în tăcere de triumf.

Apoi, observă o imagine pe ecranul principal al consolei de control şi îi dădu un ghiont copilotului său păros.

– Acolo. Han arătă spre imagine. Chewie, verifică asta. Pare destul de bun.

– Ce e? întrebă Leia.

Pilotul *Şoimului* ignoră întrebarea.

– Ar trebui să fie tocmai bun, zise el.

Când se apropiară de suprafaţa asteroidului, Han se uită în jos la terenul stâncos şi zări o zonă întunecată care părea un crater de proporţii gigantice. Coborî *Şoimul* aproape de suprafaţă şi intră direct în crater, pereţii lui ca ai unui castron ridicându-se brusc în jurul navei.

Şi doi vânători TIE încă îl urmăreau, trăgând în el cu tunurile cu laser şi încercând să-i imite fiecare mişcare.

Han Solo ştia că trebuia să fie mai viclean şi mai îndrăzneţ dacă voia să scape de cele două nave. Zărind pe videcran o prăpastie îngustă, aplecă *Şoimul Mileniului* într-o parte. Nava ţâşni prin şanţul stâncos cu pereţi înalţi.

Neaşteptat, cei doi vânători TIE îl urmară. Unul dintre ei chiar scoase scântei când carena metalică se frecă de pereţi.

Răsucindu-şi, aplecându-şi, întorcându-şi nava, Han înainta prin trecătoarea îngustă. Din spate, cerul negru se lumină când cele două nave TIE se loviră una de alta, şi apoi explodară pe terenul stâncos.

Han reduse viteza. Încă nu scăpase de urmăritorii imperiali. Căutând prin canion, zări ceva întunecat, o gură de peşteră chiar în fundul craterului, destul de largă pentru ca *Şoimul Mileniului* să intre în ea – poate. Dacă nu, el şi echipajul său vor afla în curând.

Încetinind, Han zbură prin intrarea peşterii şi pe un tunel mare, care, spera el, avea să fie ascunzătoarea perfectă. Inspiră adânc, în timp ce nava era înghiţită iute de umbrele cavernei.

Un mic X-interceptor se apropia de atmosfera planetei Dagobah.

Când distanţa faţă de planetă scăzu, Luke Skywalker reuşi să distingă prin stratul gros de nori o porţiune din suprafaţa ei curbată. Dagobah nu era cartografiat şi, practic, era necunoscut. Cumva, Luke ajunsese aici, deşi nu era sigur dacă el era singurul care ghidase nava în acest sector neexplorat al spaţiului.

R2-D2, stând în spatele X-interceptorului, cercetă stelele pe lângă care treceau, apoi îi transmise lui Luke observaţiile sale pe ecranul calculatorului.

Luke citi ce scria în translatorul de pe videcran.

– Da, e Dagobah, R2, îi răspunse el micului robot, apoi se uită pe geamul cockpitului în timp ce nava începea să coboare spre suprafaţă.

– Pare cam sinistră, nu?

R2 piui, încercând pentru ultima dată să îşi aducă stăpânul pe o cale mai chibzuită.

– Nu, replică Luke, nu vreau să mă răzgândesc. Verifică monitoarele navei şi începu să se simtă cam neliniştit.

– Nu detectez nici un oraş, nici un fel de tehnologie. Sunt multe date despre forme de viaţă, totuşi. E ceva viu acolo.

R2 era şi el îngrijorat, iar aceasta se traduse printr-o întrebare temătoare.

– Da, sunt sigur că nu este niciun pericol pentru droizi. Vrei să te linişteşti? Luke începea să fie iritat. Nu putem decât să vedem ce se întâmplă.

Auzi un scâncet electronic înduioşător venind din spatele cockpitului.

– *Linişteşte-te!*

X-interceptorul pluti prin aura slab luminoasă care despărţea spaţiul negru ca smoala de suprafaţa planetei. Luke inspiră adânc, apoi îşi coborî nava în stratul alb de ceţuri.

Nu vedea nimic. Totul era complet ascuns de albul care se lipea de cupola transparentă a navei lui. Singura sa variantă era să dirijeze X-interceptorul doar cu ajutorul instrumentelor. Însă ecranele nu înregistrau nimic, chiar şi când Luke zbură şi mai aproape de planetă. Cu disperare, manevră manetele, nemaireuşind nici măcar să-şi dea seama la ce altitudine era.

Când o alarmă începu să sune, R2 se alătură zgomotului pătrunzător cu o serie de fluierături şi piuituri înnebunite.

– Ştiu, ştiu! strigă Luke, încă luptându-se cu manetele navei. Toate ecranele sunt moarte! Ţine-te bine, o să încep ciclul de aterizare. Să sperăm că e ceva sub noi.

R2 ţipă iar, dar sunetele lui fură acoperite de bubuitura asurzitoare a elevatoarelor repulsoare. Luke simţi cum i se răsucea stomacul atunci când nava începu să coboare rapid. Se ţinu de scaunul pilotului, încordându-se pentru un posibil impact. Apoi, nava sălta înainte, iar Luke auzi un sunet îngrozitor, ca şi cum coroanele copacilor ar fi fost rupte de X-interceptorul lui în viteză.

Când nava se opri în cele din urmă scârţâind, avu loc o zvâcnire uriaşă, care aproape că îl aruncă pe pilot prin geamul

cockpitului. Sigur, în final, era la sol; Luke se lăsă pe spate în scaun şi suspină uşurat. Apoi, apăsă un buton care deschise cupola navei. Când îşi scoase capul din cockpit pentru a se uita prima dată la lumea extraterestră, Luke Skywalker tresări.

X-interceptorul era complet învăluit în ceaţă, luminile lui puternice de aterizare neputând să bată mai mult de câţiva metri în faţă. Ochii lui Luke se obişnuiră treptat cu întunericul din jur, astfel încât reuşi să distingă trunchiurile răsucite şi rădăcinile copacilor groteşti. Ieşi din cockpit în timp ce R2 îşi desfăcea corpul îndesat din alveola lui confortabilă.

– R2, spuse Luke, stai pe loc cât mă uit eu în jur.

Arborii cenuşii imenşi aveau rădăcini noduroase şi încolăcite între ele, care se ridicau mult deasupra lui Luke, înainte de a se uni şi a forma tulpini. Îşi dădu capul pe spate şi văzu crengile, foarte sus, care păreau să formeze o cupolă împreună cu norii joşi. Luke se căţără cu grijă pe botul lung al navei sale şi văzu că aterizase într-un mic lac acoperit de ceaţă.

R2 scoase un piuit scurt – apoi se auzi un pleoscăit puternic, urmat de tăcere. Luke se întoarse la timp pentru a vedea vârful cupolei droidului dispărând sub luciul înceţoşat al apei.

– R2! R2! strigă Luke. Îngenunche pe carena lucioasă a navei şi se aplecă înainte, căutându-şi neliniştit prietenul mecanic.

Dar apele negre erau liniştite, nu arătau niciun semn de mica unitate R2. Luke nu îşi dădea seama cât de adânc ar fi putut fi acest eleşteu întunecat; însă părea *foarte* adânc. Brusc îşi dădu seama că s-ar putea să nu îşi mai vadă niciodată prietenul. Chiar atunci, un periscop minuscul se ridică la suprafaţa apei şi Luke auzi un piuit slab, bolborositor.

Ce uşurare! se gândi Luke, privind cum periscopul se îndrepta spre mal. Fugi pe botul X-interceptorului şi când pământul era la mai puţin de trei metri, tânărul comandant sări în apă şi se urcă pe mal. Se uită înapoi şi văzu că R2 încă mergea spre plajă.

– Iute, R2! strigă Luke.

Orice ar fi fost lucrul care se mişca dintr-odată în spatele lui R2, o făcea prea repede şi era prea ascuns de ceţuri pentru ca Luke să îl vadă clar. Tot ce putea distinge era o formă uriaşă, întunecată. Creatura se ridică pentru o clipă, apoi se scufundă, lovindu-se cu un zgomot puternic de carcasa metalică a micului droid. Luke auzi ţipătul electronic de ajutor al robotului. Apoi, nimic...

Luke rămase acolo, îngrozit, în timp ce continua să se uite fix la apele negre, nemişcate ca moartea. Atunci, câteva bule începură să iasă la suprafaţă. Lui Luke inima începu să-i bubuie de frică atunci când îşi dădu seama că era prea aproape de lac. Însă, înainte de a se putea mişca, robotul pitic fu scuipat afară de creatura care se ascundea sub luciul negru. R2 descrise un arc elegant prin aer şi se prăbuşi pe un petic moale de muşchi cenuşiu.

– R2, eşti întreg? ţipă Luke fugind spre el.

Luke era recunoscător că fiinţei ascunse în mlaştină, roboţii de metal nu i se păreau nici gustoşi, nici comestibili.

Slăbit, robotul răspunse cu o serie de fluierături şi piuituri slabe.

– Dacă zici că a fost o idee proastă să venim aici, încep să fiu de acord cu tine, recunoscu Luke, uitându-se la împrejurimile lugubre. Cel puţin, se gândi el, pe lumea de gheaţă exista o companie umană. Aici, în afară de R2, nu părea să fie nimic, decât mocirla neagră – şi creaturile, până acum nevăzute, care puteau să se ascundă prin întunericul ce se lăsa.

Apusul se apropia cu repeziciune. Luke tremura în ceaţa tot mai groasă care îl copleşea de parcă ar fi fost vie. Îl ajută pe R2-D2 să se ridice în picioare, apoi şterse noroiul mlaştinii care acoperea trupul droidului. În timp ce făcea acest lucru, Luke auzi ţipetele inumane şi stranii care veneau din jungla îndepărtată şi se înfiora când îşi imagină fiarele care le-ar fi scos.

Când termină de curăţat robotul, Luke observă că cerul se întunecase vizibil. Umbrele se profilau ameninţătoare în jurul lui, iar ţipetele îndepărtate nu mai păreau a fi aşa de departe.

El şi R2 se uitară în jur la jungla şi la mlaştina înfricoşătoare, apoi se apropiară unul de altul. Brusc, observă doi ochi mici, dar răi, care clipeau la ei din tufărişul întunecat şi care apoi dispărură cu un foşnet de picioare minuscule care fugeau.

Ezita să pună la îndoială sfatul lui Ben Kenobi, dar acum începea să se întrebe dacă nu cumva acel spirit învăluit în mantie făcuse o greşeală când îl îndemnase să vină pe această planetă la misteriosul învăţător Jedi.

Se uită la X-interceptor şi gemu când văzu că toată partea de jos era complet scufundată în apa neagră.

– Cum o să mai facem chestia asta să mai zboare? Întreaga situaţie părea lipsită de speranţă şi, cumva, ridicolă.

– Ce căutăm noi aici? se tângui el.

Era dincolo de posibilităţile computerizate ale lui R2 să răspundă la aceste întrebări, dar, oricum, scoase un mic piuit încurajator.

– Parcă am fi într-un vis, spuse Luke. Clătină din cap, simţind cum îl cuprindeau frigul şi teama.

– Sau poate că o iau eu razna.

Cel puţin, ştia cu siguranţă, nu ar fi putut să intre într-o situaţie mai nebunească.

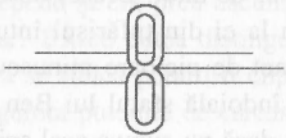

Darth Vader părea un măreţ zeu tăcut în timp ce stătea pe puntea principală de control a uriaşului său distrugător spaţial.

Se uita pe geamul mare şi rectangular de deasupra punţii la întinsul câmp de asteroizi care loveau nava în vreme ce ea plutea prin spaţiu. Sute de pietre zburau pe lângă geamuri. Unele se ciocneau între ele şi explodau în spectacole strălucitoare de lumină puternică.

În timp ce Vader privea, una dintre navele mai mici se dezintegra la impactul cu un asteroid enorm. Fără să pară mişcat, se întoarse şi se uită la o serie de douăzeci de hologame. Acestea recreau în trei dimensiuni trăsăturile a douăzeci de comandanţi de nave de război imperiale. Imaginea comandantului navei care tocmai fusese distrusă dispărea rapid, aproape la fel de repede pe cât particulele luminoase ale navei erau aruncate în uitare.

Amiralul Piett şi un aghiotant veniră în tăcere în spatele stăpânului lor îmbrăcat în negru, când acesta se întoarse către o imagine aflată în centrul celor douăzeci de hologame, o imagine care, întreruptă necontenit de paraziţi şi cu intensitate fluctuantă, îl reprezenta pe căpitanul Needa de pe distrugătorul spaţial imperial *Răzbunătorul* dând raportul. Primele lui vorbe deja fuseseră acoperite de paraziţi.

– ...ceea ce este ultima dată când au apărut pe vreunul dintre radarele noastre, continuă căpitanul Needa. Având în vedere câte stricăciuni am suferit, trebuie ca şi ei să fi fost distruşi.

Vader nu era de acord. Cunoştea puterea *Şoimului Mileniului* şi cunoştea destul de bine iscusinţa pilotului încrezut.

– Nu, căpitane, mârâi el furios, sunt în viaţă. Vreau ca fiecare navă disponibilă să mănture câmpul de asteroizi până când sunt găsiţi.

De îndată ce Vader dădu ordinul, imaginea căpitanului Needa şi cele ale restului de nouăsprezece căpitani dispărură de tot. Când şi ultima hologramă se stinse, Lordul Întunericului, care îi simţise pe cei doi bărbaţi care stăteau în spatele său, se întoarse.

– Deci ce este aşa de important că nu poate aştepta, amirale? întrebă el autoritar. Vorbeşte!

Faţa amiralului se albi de frică, vocea tremurându-i aproape la fel de mult ca şi trupul.

– Era... Împăratul.

– Împăratul? repetă glasul din spatele măştii negre pentru respirat.

– Da, răspunse amiralul. Vă ordonă să luaţi legătura cu el.

– Scoateţi nava din câmpul de asteroizi, comandă Vader. Şi duceţi-o într-o poziţie de unde să pot face o transmisiune clară.

– Da, stăpâne.

– Şi comutaţi semnalul în camera mea.

* * *

Şoimul Mileniului se oprise în peştera micuţă în care era beznă şi picura umezeala pe pereţi. Echipajul *Şoimului* scăzu turaţia motoarelor până când nu se mai auzi niciun sunet dinspre navă.

Înăuntrul cockpitului, Han Solo şi copilotul său păros tocmai terminau de oprit sistemele electronice. Când făcură acest lucru, toate luminile scăzură şi interiorul navei deveni aproape la fel de întunecat ca peştera în care se ascundeau.

Han se uită la Leia şi îi aruncă un rânjet scurt.

– Devine cam romantic aici.

Chewbacca mârâi. Aveau treabă şi wookieeul avea nevoie de atenţia neabătută a lui Han dacă voiau să repare motorul pentru hiperspaţiu.

Iritat, Han se întoarse la lucru.

– Ce eşti aşa morocănos? se răsti el.

Înainte ca wookieeul să poată răspunde, droidul de protocol se apropie cu timiditate de Han şi îi puse o întrebare arzătoare.

– Domnule, îmi este cam frică să întreb, dar închiderea tuturor sistemelor în afară de cele de urgenţă mă include şi pe mine?

Chewbacca îşi exprimă părerea cu un lătrat răsunător de aprobare, dar Han îl contrazise.

– Nu, spuse el, o să avem nevoie de tine să stai de vorbă cu bătrânul *Şoim* şi să afli ce s-a întâmplat cu motorul de hiperspaţiu.

Se uită la prinţesă şi adăugă.

– Slăvia ta, cum te descurci cu aparatul de sudură?

Înainte ca Leia să poată replica pe măsură, *Şoimul Mileniului* se clătină în faţă când ceva îi lovi brusc carena. Tot ce nu era fixat pe loc zbură prin cockpit; chiar şi uriaşul wookiee, urlând puternic, trebui să se lupte pentru a nu cădea din scaun.

– Ţineţi-vă! ţipă Han. Atenţie!

C-3PO se izbi zăngănind de un perete, apoi se adună.

– Domnule, este foarte posibil ca acest asteroid să nu fie sigur.

Han se uită urât la el.

– Mă bucur că te avem ca să ne spui aceste lucruri.

Nava se mai clătină o dată şi mai violent.

Wookieeul urlă iar; 3PO se împletici în spate, iar Leia fu aruncată prin cockpit drept în braţele primitoare ale căpitanului Solo.

Legănarea navei se opri la fel de brusc pe cât începuse. Dar Leia rămase în îmbrăţişarea lui Han. Pentru prima dată nu se retrase, iar el putea să jure că prinţesa îl ţinea în braţe de bunăvoie.

– Ei, prinţesă, zise el plăcut surprins, nu mă aşteptam.

Ea începu să se retragă.

– Dă-mi drumul, insistă ea. Mă înfurii.

Han văzu cum vechea şi cunoscuta expresie de aroganţă începea să revină pe faţa ei.

– Nu pari furioasă, minţi el.

– Dar cum par?

– Frumoasă, răspunse el cu sinceritate şi cu o emoţie care îl luă prin surprindere.

Leia se simţi brusc şi neaşteptat timidă. Se îmbujoră şi, când îşi dădu seama că roşea, îşi feri privirea. Dar tot nu încerca să se elibereze.

Han nu putea să lase acest moment tandru să dureze.

– Şi stârnită, trebui el să adauge.

Leia se înfurie. Redevenind prinţesa mânioasă şi senatorul trufaş, se depărtă iute de el şi îşi luă cel mai înalt aer regal.

– Scuze, căpitane, spuse ea, cu obrajii roşii de furie, dar să fiu ţinută de tine nu este de ajuns pentru a mă stârni.

– Ei, sper că nu te aştepţi la mai mult, mârâi el, mai supărat pe sine decât pe vorbele ei înţepătoare.

– Nu mă aştept la nimic în afară de a fi lăsată în pace, zise Leia indignată.

– Dacă te dai din drum, eu te las.

Dându-şi seama ruşinată că, într-adevăr, încă stătea destul de aproape, Leia se dădu în lături şi făcu un efort să schimbe subiectul.

– Nu crezi că e cazul să ne apucăm să lucrăm la navă?

Han se încruntă.

– Mie-mi convine, spuse el cu răceală, fără să se uite la ea.

Leia se întoarse iute pe călcâie şi ieşi din cockpit.

Pentru o clipă, Han rămase tăcut, revenindu-şi. Cu timiditate, se uită la wookieeul şi la droidul care acum tăceau şi care asistaseră la întregul incident.

– Haide, Chewie, să ne apucăm de scurtcircuitul ăsta zburător, zise el repede, pentru a scăpa de momentul stânjenitor.

Copilotul lătră un răspuns afirmativ, apoi se alătură căpitanului şi ieşiră din cockpit. In timp ce păşeau afară, Han se uită la 3PO, care încă stătea în camera slab luminată, părând uluit.

– Şi tu, băţ de fier!

– Trebuie să recunosc, că sunt momente în care nu înţeleg comportamentul uman, mormăi robotul pentru sine, în timp ce se îndrepta spre ieşire.

Luminile X-interceptorului lui Luke Skywalker străpungeau bezna de pe planeta mlăştinoasă. Nava se scufundase şi mai adânc în apele murdare, dar era încă destul de mult din ea la suprafaţă pentru ca Luke să poată scoate proviziile din compartimentele de depozitare. Ştia că în curând nava avea să intre şi mai mult în apă, poate chiar de tot. Se gândi că şansa lui de a supravieţui ar fi crescut dacă aduna cât de multe provizii reuşea.

Acum era atât de întuneric, încât Luke abia mai vedea în faţa lui. În jungla deasă auzi un sunet ascuţit de rupere şi simţi un fior pe şira spinării. Apucându-şi pistolul, se pregăti să tragă în orice ar fi sărit din desiş pentru a-l ataca. Dar nu se ivi nimic, iar el îşi puse arma la loc în toc şi continuă să-şi desfacă echipamentul.

– Vrei nişte energie? îl întrebă Luke pe R2, care stătea răbdător, aşteptându-şi propria formă de hrană. Luke scoase un mic cuptor de fuziune dintr-o cutie şi îl aprinse, bucurându-se chiar şi de strălucirea minusculă aruncată de micul aparat de încălzire, apoi luă un cablu şi îl conectă de R2 printr-o mică protuberanţă care semăna cu un nas. Când energia începu să radieze prin măruntaiele lui electronice, robotul îndesat fluieră în semn de mulţumire.

Luke se aşeză şi deschise o cutie cu hrană artificială. În timp ce mânca, vorbea cu droidul.

– Acum nu mai trebuie decât să-l găsesc pe acest Yoda, dacă există cu adevărat.

Se uită neliniştit în jur, la umbrele din junglă şi se simţi speriat, nefericit şi tot mai nesigur în privinţa misiunii lui.

– Cu siguranţă, ăsta e un loc ciudat pentru un Maestru Jedi, îi zise el micului robot. Îmi dă fiori.

Din felul piuitului său, era clar că R2 împărtăşea părerea lui Luke despre planeta acoperită de mlaştini.

– Deşi, continuă Luke în timp ce mai gusta nişte mâncare, fără plăcere, e ceva familiar la locul ăsta. Mă simt ca şi cum...

– Cum te simţi?

Nu era vocea lui R2! Luke sări în picioare, îşi apucă pistolul, se roti pe loc, încercând să străpungă bezna pentru a găsi sursa acelor cuvinte.

Când se întoarse, văzu o creatură micuţă care stătea chiar în faţa lui. Imediat, Luke făcu un pas în spate, surprins; fiinţa asta parcă picase din cer! Nu avea mai mult de jumătate de metru, stând neînfricată pe loc în faţa tânărului înalt care flutura un pistol înspăimântător cu laser.

Chestia zbârcită ar fi putut avea orice vârstă. Faţa îi era puternic ridată, dar era încadrată cu urechi ascuţite, de elf, care îi dădeau un aspect de tinereţe veşnică. Părul alb, lung, era despărţit în două la mijlocul lungimii şi atârna de o parte şi de alta a capului acoperit cu piele albastră. Fiinţa era bipedă şi avea picioare scurte care se terminau cu câte trei degete, aproape ca ale unei reptile. Purta nişte zdrenţe la fel de cenuşii precum ceţurile mlaştinii şi atât de jerpelite, încât trebuie să fi fost cam de o vârstă cu creatura.

Deocamdată, Luke nu se putea hotărî dacă să se sperie sau să râdă. Dar când se uită în ochii bulbucaţi şi simţi firea blândă a fiinţei, se linişti. În cele din urmă, făptura se mişcă spre pistolul din mâna lui Luke.

– Deoparte pune arma. Nu-ţi vreau răul, zise ea.

Ezitând niţel, Luke îşi puse în tăcere pistolul la centură. În timp ce o făcea, se miră că se simţea obligat să se supună acestei mici creaturi.

– Mă întreb, rosti iar creatura, de ce eşti aici?

– Caut pe cineva, răspunse Luke.

– Cauţi? Cauţi? repetă făptura curioasă, în timp ce un zâmbet larg începea să-i încreţească faţa deja ridată. Ai găsit pe cineva, aş zice. Ha? Da!

Luke trebui să se abţină să nu surâdă.

– Da.

– Să te ajut pot... da... da.

Inexplicabil, Luke se trezi având încredere în creatura ciudată, dar nu era prea sigur că un personaj aşa de mic i-ar fi putut fi de ajutor în importanta lui misiune.

– Nu cred, răspunse el cu blândeţe. Vezi tu, eu caut un mare războinic.

– Un *mare războinic*? Creatura clătină din cap, părul ei albicios fluturându-i pe lângă urechile ascuţite. Războaiele nu te fac mare.

O propoziţie ciudată, se gândi Luke. Dar înainte să poată răspunde, îl văzu pe micul hominid şchiopătând către proviziile recuperate. Şocat, îl urmări cum începu să scormonească printre obiectele pe care Luke le adusese de pe Hoth.

– Pleacă de acolo, spuse el, surprins de comportamentul său dintr-odată ciudat.

R2 se apropie de grămada de cutii, stând cu senzorii optici la acelaşi nivel cu fiinţa. Droidul ţipă dezaprobator când cercetă făptura care scotocea nepăsătoare prin provizii.

Fiinţa stranie apucă o cutie care conţinea rămăşiţele mâncării lui Luke şi luă o îmbucătură.

– Hei, aia-i masa mea! exclamă Luke.

Dar, de îndată ce creatura luă prima înghiţitură, o scuipă, faţa ei ridată zbârcindu-se ca o prună uscată.

– Pfuui! zise el, scuipând iar. Mulţumesc, nu. Cum te-ai facut aşa mare cu mâncarea asta? Îl privi pe Luke din cap până în picioare. Înainte ca tânărul uimit să poată răspunde, creatura aruncă mâncarea înspre Luke şi îşi vârî mâinile mici şi delicate în altă cutie.

– Ascultă, amice, spuse Luke, urmărind prădătorul bizar, nu am vrut să aterizăm aici. Şi dacă mi-aş putea scoate nava din mocirla asta, aş face-o, dar nu pot. Aşa că...

– Nu poţi să scoţi nava? Ai încercat? Ai încercat? îl întărâtă creatura.

Luke fu nevoit să recunoască pentru sine că nu încercase, dar, totuşi, ideea era complet ridicolă. Nu avea echipamentul necesar...

Ceva din cutia lui Luke atrăsese atenţia făpturii. Luke ajunse la capătul răbdării când văzu că fiinţa mică şi nebună înhăţă ceva din cutia cu provizii. Ştiind că supravieţuirea depindea

de acestea, se întinse către cutie. Dar creatura îşi ţinea bine prada – o lampă electrică pe care o strângea cu putere în mâna albastră. Luminiţa se aprinse în mâna ei, aruncându-şi strălucirea pe faţa încântată şi fiinţa începu imediat să-şi cerceteze comoara.

– Dă-mi-o! ţipă Luke.

Creatura se depărtă ca un copil supărăcios de tânărul care se apropia.

– A mea! A mea! Sau nu te ajut.

Încă strângând lampa la piept, creatura făcu un pas înapoi, dând fără să vrea peste R2-D2. Fără să îşi aducă aminte că robotul avea viaţă, creatura rămase lângă el în timp ce Luke se apropia.

– Nu vreau ajutorul tău, spuse Luke indignat. Vreau să-mi dai lampa. O să am nevoie de ea în groapa asta de noroi împuţită.

Într-o clipă, Luke îşi dădu seama că rostise o insultă.

– Groapă de noroi? Împuţită? Casa mea este!

În timp ce se certau, R2 întinse încet un braţ mecanic. Brusc, acesta apucă lampa furată şi, imediat, cele două mici personaje erau angajate într-o luptă pentru prada furată. În vreme ce se roteau, R2 scoase câteva piuituri care însemnau „dă-mi-o".

– A mea, a mea. Dă-o, ţipa făptura. Brusc, totuşi, păru să renunţe la lupta bizară şi împunse uşurel droidul cu un deget albăstrui.

R2 scoase un ţipăt uimit şi puternic şi dădu imediat drumul lămpii.

Câştigătorul rânji către obiectul luminos din mânuţele lui, repetând încântat.

– A mea, a mea.

Luke se săturase de poznele astea şi-l sfătui pe droid să abandoneze lupta.

– Bine, R2, zise el suspinând, lasă-l s-o păstreze. Acum pleacă de aici, micuţule. Avem treabă.

– Nu, nu! se rugă creatura agitată. Stau să-ţi găseşti prietenul şi să te ajut.

– Nu caut un prieten, spuse Luke. Caut un Maestru Jedi.

– Oh, creatura căscă ochii în timp ce vorbea, un Maestru Jedi. Asta e altceva. Pe *Yoda* îl cauţi, pe Yoda.

Pomenirea numelui îl surprinse pe Luke, dar era sceptic. De unde ştia un elf ca ăsta ceva despre un mare învăţător al Cavalerilor Jedi?

– Îl cunoşti?

– Fireşte, da, zise creatura cu mândrie. La el te duc. Dar mai întâi mâncăm. Mâncare bună. Vino, vino.

Cu acestea, creatura ieşi grăbită din tabăra lui Luke şi intră în umbrele mlaştinii. Lămpiţa pe care o ducea se vedea tot mai slab în depărtare în timp ce Luke rămase locului uimit. La început nu dori să urmeze făptura, dar dintr-odată se trezi pătrunzând în ceaţă după ea.

Când porni prin junglă, Luke îl auzi pe R2 fluierând şi piuind, mai să-şi ardă circuitele. Luke se întoarse şi îl văzu pe micul droid stând neajutorat lângă cuptorul de fuziune miniatural.

– R2, linişteşte-te, strigă Luke în timp ce fugea în junglă. Pot să-mi port singur de grijă. O să fiu bine, da?

Mormăielile electronice ale lui R2 se auziră tot mai slab în timp ce Luke se grăbea să-l prindă din urmă pe micul ghid. Cred că mi-am ieşit din minţi, se gândi Luke, dacă mă iau după fiinţa asta stranie şi merg cine ştie unde. Dar creatura *chiar* pomenise numele lui Yoda, iar Luke se simţea obligat să accepte orice ajutor pentru a-l găsi pe Maestrul Jedi. Se împiedică prin întuneric de ierburile groase şi de rădăcinile răsucite, în timp ce urmărea lumina pâlpâitoare din faţă.

Creatura trăncănea voioasă în timp ce îl conducea prin mlaştină.

– Ha... bine... ha... destul de bine... da, fireşte.

Apoi, în felul ei ciudat, fiinţa misterioasă începu să râdă.

Două crucişătoare imperiale se apropiară încet de suprafaţa asteroidului uriaş. *Şoimul Mileniului* trebuia să fie ascuns pe aici – dar unde?

În timp ce navele cercetau suprafaţa asteroidului, aruncau bombe în terenul lui plin de cratere, încercând să sperie cargobotul şi să-l facă să iasă. Valurile de şoc, provocate de explozii, zgâlţâiau violent sferoidul, dar tot nu se vedea nici urmă de *Şoim*. În timp ce plutea pe deasupra asteroidului, unul dintre distrugătoarele spaţiale imperiale aruncă o umbră peste intrarea în tunel. Totuşi, radarele navei nu reuşiră să observe gaura ciudată în peretele curbat. În acea gaură, într-un tunel întortocheat, nedetectat de slujitorii puternicului Imperiu, se afla un cargobot. Se zgâlţâia şi vibra la fiecare explozie care lovea suprafaţa.

Înăuntru, Chewbacca lucra în grabă pentru a repara sursa de energie complicată. Se căţărase într-un compartiment de deasupra pentru a ajunge la cablurile care alimentau motorul pentru hiperspaţiu. Dar când simţi prima explozie, îşi iţi capul prin mănunchiul de fire şi scoase un ţipăt îngrijorat.

Prinţesa Leia, care suda o valvă stricată, se opri şi ridică privirea. Bombele păreau foarte aproape.

C-3PO se uită la Leia şi îşi înclină capul neliniştit.

– Oh, vai, zise el, ne-au găsit.

Toată lumea amuţi, ca şi cum s-ar fi temut că sunetul vocilor lor s-ar fi putut propaga şi le-ar fi trădat poziţia exactă. Din nou nava fu zguduită de o explozie, mai slabă decât cea de dinainte.

– Se depărtează, spuse Leia.

Han înţelese tactica lor.

– Vor doar să vadă dacă pot să stârnească ceva, îi zise el. Suntem în siguranţă dacă stăm pe loc.

– Unde am mai auzit eu asta? spuse Leia cu un aer inocent.

Ignorând sarcasmul ei, Han merse pe lângă ea şi se apucă iar de muncă. Coridorul din cală era atât de îngust, încât se frecă de ea când trecu – sau ar fi putut evita asta?

Cu sentimente neclare, prinţesa îl urmări pentru o clipă cum el continua să lucreze la nava sa. Apoi, se întoarse şi reveni la treaba ei.

C-3PO ignoră tot acest ciudat comportament uman. Era prea ocupat să încerce să comunice cu *Şoimul* pentru a afla ce era în neregulă cu motorul pentru hiperspaţiu. Stând la panoul de control central, 3PO scotea nişte fluierături şi piuituri neobişnuite. O clipă mai târziu, panoul îi răspunse.

– Unde e R2 când am nevoie de el? suspină robotul auriu. Îi fusese greu să traducă piuitul panoului de control.

– Nu ştiu de unde a învăţat nava ta să comunice, îl anunţă 3PO pe Han, dar dialectul ei lasă de dorit. Cred, domnule, că vrea să spună că racordul de energie de pe axul negativ a fost depolarizat. Mă tem că va trebui să-l înlocuieşti.

– Bineînţeles că trebuie să-l înlocuiesc, se răsti Han, apoi îl strigă pe Chewbacca, care se uita la ei din compartimentul din tavan.

– Înlocuieşte-l! şopti el.

Observă că Leia terminase de sudat, dar avea probleme să repornească valva, luptându-se cu o manetă care nu voia să se mişte. Veni lângă ea şi începu să o ajute, dar ea îi întoarse spatele cu răceală şi îşi continuă lupta.

– Uşurel, slăvia ta, zise el. Nu voiam decât să te ajut.

Chinuindu-se încă cu maneta, Leia întrebă încetişor.

– Te rog, vrei să nu-mi mai spui aşa?

Han fu surprins de tonul simplu al prinţesei. Se aşteptase la o replică înţepătoare sau, în cel mai bun caz, la o tăcere plină de răceală. Dar vorbelor ei le lipsea tonul batjocoritor cu care el era obişnuit. Oare voia, în final, să încheie lupta neîncetată dintre voinţele lor?

– Uneori, faci ca lucrurile să fie grele, zise Leia, uitându-se cu timiditate la el.

Han fu nevoit să recunoască.

– Da, aşa este. Dar adăugă. Şi tu ai putea să fii niţel mai drăguţă. Haide, recunoaşte, uneori crezi că sunt de treabă.

Ea dădu drumul manetei şi-şi frecă mâna care o durea.

– Uneori, spuse Leia zâmbind uşor. Poate... ocazional, când nu te porţi ca o pramatie.

– Pramatie? hohoti el, găsind drăgăstos cuvântul pe care ea îl alesese. Îmi place cum sună.

Fără să mai spună ceva, o apucă pe Leia de mână şi începu să o maseze.

– Opreşte-te, protestă ea.

Han continuă să o ţină de mână.

– Ce să opresc? întrebă el încetişor.

Leia se simţi în acel moment neliniştită, zăpăcită, ruşinată – şi încă într-o sută de feluri. Dar demnitatea ei învinse.

– Opreşte-te! zise ea regeşte. Sunt murdară pe mâini.

Han zâmbi la această scuză slabă, dar o ţinu de mână şi o privi în ochi.

– Şi eu sunt murdar pe mâini. De ce ţi-e frică?

– Frică? spuse ea întorcându-i privirea. Că o să mă murdăresc pe mâini.

– De aia tremuri? întrebă el. O vedea că era afectată de apropierea şi de atingerea lui şi că expresia îi devenea mai blândă. Prin urmare, se întinse şi o prinse şi de cealaltă mână.

– Cred că mă placi *pentru că* sunt o pramatie, spuse Han. Cred că n-ai avut parte de *destule* pramatii până acum. În timp ce vorbea, o trase încetişor mai aproape.

Leia nu se împotrivi. Acum, când se uita la el, se gândi că Han nu păruse niciodată atât de frumos, dar ea era tot prinţesă.

– Întâmplarea face că îmi *plac* bărbaţii drăguţi, îl mustră ea în şoaptă.

– Şi eu nu sunt drăguţ? o tachină Han.

Chewbacca îşi scoase capul din compartimentul suspendat şi privi evenimentele neobservat.

– Da, şopti ea, dar tu...

Înainte să termine, Han Solo o trase lângă el şi o simţi cum tremura când îşi lipi buzele de ale ei. Păru să treacă o veşnicie, o eternitate, până când o trase iar cu blândeţe lângă el. De data aceasta, ea nu se împotrivi deloc.

Când se despărţiră, Leia avu nevoie de o clipă pentru a-şi recăpăta respiraţia. Încercă să-şi recâştige calmul şi reuşi să pare cât de cât indignată, dar îi era greu să vorbească.

– Bine, durule, începu ea. Eu...

Dar apoi se opri şi brusc se trezi sărutându-l, trăgându-l şi mai aproape decât era.

Când îşi dezlipiră, în cele din urmă buzele, Han o ţinu pe Leia în braţe şi se uitară unul la altul. Pentru o vreme între ei există o emoţie liniştită. Apoi, Leia începu să se retragă, cu gândurile şi sentimentele tulburate. Îi evită privirea şi începu să se desprindă din îmbrăţişarea lui Han. În clipa următoare, se întoarse şi ieşi în grabă din cabină.

Han se uită în tăcere după ea. Apoi, deveni extrem de conştient de wookieeul foarte curios al cărui cap se ivea din tavan.

– Bine, Chewie! strigă el. Dă-mi o mână de ajutor cu valva asta.

Ceaţa, împrăştiată de o ploaie torenţială, se unduia prin mlaştină în vârtejuri diafane. Înaintând iute prin ploaia puternică, droidul R2 îşi căuta stăpânul.

Senzorii lui R2-D2 trimiteau continuu impulsuri terminaţiilor lui nervoase electronice. La cel mai mic sunet, sistemele lui auditive reacţionau – poate chiar exagerat – şi trimiteau informaţia către creierul computerizat al robotului neliniştit.

Era prea umed pentru R2 în această junglă întunecată. Îşi aţinti senzorii optici către o căsuţă ciudată din noroi, de pe malul unui lac negru. Robotul, copleşit de o senzaţie aproape umană de singurătate, se apropie de fereastra micului sălaş. R2 îşi întinse piciorul utilitar către fereastră şi se uită înăuntru. Spera ca nimeni dinăuntru să nu observe micul tremur al corpului său ca un butoi şi nici să nu-l audă cum plângea electronic încetişor, neliniştit.

Cumva, Luke Skywalker reuşise să se strecoare în casa miniaturală, unde totul era pe măsura micului ei locatar. Luke stătea cu picioarele încrucişate pe podeaua de noroi uscat din camera principală, atent să nu dea cu capul de tavanul jos. În faţa lui era o masă şi vedea câteva cutii în care se părea că erau pergamente scrise de mână.

Creatura zbârcită era în bucătărie, alături, pregătind o masă grozavă. De unde stătea, Luke îl vedea pe micuţul bucătar amestecând în oale aburinde, tăind una, tocând alta, împrăştiind mirodenii peste tot şi mişunând înainte şi înapoi ca să pună farfurii pe masă, în faţa tânărului.

Oricât de fascinat era de această agitaţie, Luke devenea nerăbdător. În timp ce creatura facea una dintre cursele sale nebuneşti în camera principală, Luke îi aminti gazdei lui.

– Ţi-am spus, nu mi-e foame.

– Răbdare, zise creatura în timp ce fugea în bucătăria plină de aburi. E vremea mesei.

Luke încerca să fie politicos.

– Uite, spuse el, miroase bine. Sunt sigur că e delicios. Dar nu înţeleg de ce nu îl putem vedea pe Yoda acum.

– E vremea mesei şi pentru Jedi, răspunse creatura.

Dar Luke era dornic să plece.

– Cât de mult mai e până vine? Cât de departe e?

– Aproape, aproape. Ai răbdare. Curând o să-l vezi. De ce vrei să devii Jedi?

– Din cauza tatălui meu, cred, răspunde Luke, în timp ce se gândea că niciodată nu îşi cunoscuse tatăl atât de bine. De fapt, cea mai strânsă legătură cu tatăl său era prin sabia de lumină pe care i-o încredinţase Ben Kenobi.

Luke observă privirea curioasă a creaturii, atunci când pomeni despre tatăl său.

– Oh, tatăl tău, zise fiinţa, luând loc pentru a-şi începe masa bogată. Un Jedi puternic a fost. Un Jedi puternic.

Tânărul se întrebă dacă fiinţa îşi bătea joc de el.

– De unde îl ştii tu pe tatăl meu? întrebă Luke niţel cam furios. Nici nu ştii cine sunt eu. Se uită în jur la camera bizară şi clătină din cap. Nu ştiu ce caut aici...

Apoi, observă că fiinţa se întorsese cu spatele la el şi vorbea cu un colţ al camerei. Asta chiar e ultima picătură, se gândi Luke. Acum creatura asta imposibilă vorbeşte cu pereţii!

– Bine nu e, zicea ea iritată. Bun nu e. Nu-l pot învăţa. Băiatul nu are răbdare!

Luke îşi roti capul în direcţia în care se uita creatura. *Nu-l pot învăţa. N-are răbdare.* Uluit, încă nu vedea pe nimeni acolo. Apoi, adevărul situaţiei îi deveni treptat la fel de clar ca ridurile adânci de pe faţa creaturii. Deja era testat – şi de nimeni altul decât de Yoda însuşi.

Din colţul gol al camerei, Luke auzi vocea înţeleaptă şi blândă a lui Ben Kenobi care îi răspundea lui Yoda.

– Va învăţa să fie răbdător, spuse Kenobi.

– Multă mânie în el, insistă piticul învăţător Jedi. Ca în tatăl lui.

– Am mai vorbit despre asta, zise Kenobi.

Luke nu mai putea aştepta.

– *Pot* să fiu Jedi, interveni el. Pentru el însemna mai mult decât orice să devină o parte a acelui grup nobil care luptase pentru cauza dreptăţii şi a păcii.

– Sunt pregătit, Ben... Ben... Tânărul strigă spre mentorul său invizibil, uitându-se prin cameră în speranţa de a-l găsi. Dar nu-l văzu decât pe Yoda are stătea în faţa lui la masă.

– Pregătit eşti? întrebă Yoda sceptic. Ce ştii tu despre pregătire? Am antrenat Jedi opt sute de ani. Părerea mea o păstrez despre cine trebuie antrenat.

– De ce nu eu? zise Luke, insultat de insinuarea lui Yoda.

– Pentru a deveni Jedi, spuse Yoda grav, trebuie cel mai profund angajament, cea mai serioasă minte.

– Poate să o facă, interveni vocea lui Ben în apărarea tânărului.

Uitându-se către invizibilul Kenobi, Yoda arătă spre Luke.

– Pe acesta l-am urmărit demult. Toată viaţa a privit în altă parte... spre orizont, spre cer, spre viitor. Niciodată mintea nu i-a fost unde era, la ce făcea. Aventură, agitaţie. Yoda îi aruncă o privire urâtă lui Luke. Un Jedi nu pofteşte la acestea.

Luke încercă să-şi apere trecutul.

– Mi-am urmat sentimentele.

– Eşti nechibzuit! strigă Maestrul Jedi.

– Va învăţa, interveni liniştitoare vocea lui Kenobi.

– E prea mare, arătă Yoda. Da. Prea mare, prea învăţat este cu felul lui de viaţă ca să înceapă antrenamentul.

Lui Luke i se păru că vocea lui Yoda începea să fie niţel mai blândă. Poate că mai era o şansă de a-l face să se răzgândească.

– Am învăţat multe, spuse Luke. Nu putea să renunţe acum. Ajunsese prea departe, îndurase prea multe, *pierduse* prea mult pentru asta.

Când Luke rosti aceste vorbe, Yoda se uită prin el, ca şi cum ar fi încercat să determine cât învăţase. Se întoarse iar către Kenobi.

– Va termina ce începe? întrebă Yoda.

– Până aici am ajuns, veni răspunsul. Este singura noastă speranţă.

– Nu o să vă dezamăgesc, le spuse Luke lui Yoda şi lui Ben. Nu mi-e frică. Şi, într-adevăr, în acea clipă tânărul Skywalker se simţea în stare să se înfrunte cu oricine, fără teamă.

Dar Yoda nu era aşa de optimist.

– Iţi va fi, tinere, îl avertiză el. Maestrul Jedi se întoarse încet cu faţa la Luke în timp ce un zâmbet slab, straniu, apărea pe faţa albastră.

– Heh. Îţi va fi.

O singură fiinţă din tot universul putea insufla frica în spiritul întunecat al lui Darth Vader. În timp ce stătea, tăcut şi singur în camera lui slab luminată, Lordul Sith al Întunericului aştepta o vizită din partea temutului său stăpân.

În vreme ce aştepta, distrugătorul său spaţial imperial plutea printr-un ocean întins de stele. Nimeni de pe navă nu ar fi îndrăznit să-l deranjeze pe Darth Vader în cămăruţa lui privată. Dar, dacă ar fi făcut-o, ar fi putut observa un tremur uşor la acea siluetă învăluită în mantie neagră. Şi chiar s-ar fi putut zări o urmă de groază pe faţa lui, în cazul în care cineva ar fi putut vedea prin masca lui neagră pentru respirat.

Dar nimeni nu se apropie, şi Vader rămase de veghe nemişcat, răbdător şi singur. Curând, un scâncet electronic straniu sparse tăcerea mormântală a încăperii şi o lumină pâlpâitoare începu să scânteieze pe mantia Lordului Întunericului. Vader făcu imediat o plecăciune adâncă în semn de adânc omagiu pentru stăpânul său regal.

Vizitatorul sosi în forma unei holograme care se materializă în faţa lui Vader şi era mai mare decât el. Figura tridimensională era îmbrăcată într-o robă simplă, iar faţa îi era acoperită de o glugă enormă.

Când holograma Împăratului Galactic vorbi în cele din urmă, o făcu cu un glas chiar mai profund decât al lui Vader. Prezenţa Împăratului era destul de înspăimântătoare, dar sunetul vocii lui trimise un fior de groază prin corpul lui Vader.

– Te poţi ridica, supusul meu, comandă Împăratul.

Imediat, Vader se îndreptă. Dar nu îndrăzni să se uite la faţa stăpânului său, ci îşi coborî privirea spre cizmele sale negre.

– Care-ţi este voinţa, stăpâne? întrebă Vader cu solemnitatea unui preot care-şi slujeşte zeul.

– Există o tulburare serioasă în Forţă, spuse Împăratul.

– Am simţit-o, răspunse Lordul Întunericului grav.

Când continuă, Împăratul sublinie pericolul.

– Situaţia noastră este foarte nesigură. Avem un nou duşman care ne-ar putea aduce în pragul distrugerii.

– Distrugerea noastră? Cine?

– Fiul lui Skywalker. Trebuie să îl distrugi sau el ne va aduce sfârşitul.

Skywalker!

Era imposibil. Cum de putea fi Împăratul interesat de acest tânăr neînsemnat?

– Nu e un Jedi, arătă Vader. E doar un băiat. Obi-Wan nu avea cum să-l înveţe atât de mult...

Împăratul îl întrerupse.

– Forţa este puternică în el, insistă Împăratul. Trebuie distrus.

Lordul Întunericului se gândi o secundă. Poate că era şi altă cale de a se ocupa de băiat, o cale care ar fi putut aduce un câştig cauzei Imperiale.

– Dacă ar putea fi schimbat, ar fi un aliat puternic, sugeră Vader.

În tăcere, Împăratul medită la această posibiliate.

După o clipă, vorbi iar.

– Da... da, spuse el gânditor. Ar fi un mare câştig. Se poate face?

Pentru prima dată în timpul întâlnirii, Vader îşi înălţă capul pentru a-şi privi stăpânul în faţă.

– Ni se va alătura, răspunse el cu hotărâre. Sau va muri, stăpâne.

Cu acestea, întâlnirea ajunse la sfârşit. Vader îngenunche în faţa Împăratului Galactic, care îşi întinse mâna către slujitorul

său credincios. În clipa următoare, imaginea holografică dispăru complet, lăsându-l pe Darth Vader singur, alcătuind ceea ce avea să fie, poate, cel mai subtil plan de atac al lui.

Luminile indicatoare de pe panoul de control aruncau o strălucire stranie în cockpitul cuprins de tăcere al *Şoimului Mileniului*. Luminau uşurel faţa prinţesei Leia, care stătea în scaunul pilotului, gândindu-se la Han. Cufundată în gânduri, îşi plimba mâna pe panoul de control din faţa ei. Ştia că se agita ceva în ea, dar nu era sigură că dorea să o recunoască. Şi totuşi, putea să o nege?

Brusc, atenţia îi fu atrasă de o mişcare iute care se vedea pe geamul cockpitului. O formă întunecată, la început prea iute şi prea întunecată pentru a fi identificată, ţâşni spre *Şoimul Mileniului*. Într-o clipă se prinsese de geamul din faţă al navei cu ceva ce părea a fi o ventuză moale. Cu grijă, Leia se apropie pentru a se uita mai bine la forma neagră ca o pată de murdărie. Când privi pe geam, doi ochi galbeni se deschiseră brusc şi se holbară la ea.

Leia tresări speriată şi căzu pe spate în scaunul pilotului. În timp ce încerca să îşi revină, auzi un foşnet de picioare şi un ţipăt inuman. Brusc, forma neagră şi ochii ei galbeni dispărură în bezna peşterii din asteroid.

Leiei i se tăie respiraţia, sări din scaun şi fugi spre cală.

Echipajul *Şoimului* termina lucrul la sistemul de energie al navei. În timp ce munceau, luminile pâlpâiră slab, apoi îşi reveniră şi rămaseră aprinse. Han termină de conectat cablurile şi începu să pună la loc o placă a podelei în timp ce wookieeul îl urmărea pe C-3PO cum îşi termina lucrul la panoul de control.

– Totul e bine aici, raportă 3PO. Dacă îmi permiteţi, asta ar trebui să fie de ajuns.

Tocmai atunci, prinţesa dădu buzna în cală, abia trăgându-şi răsuflarea.

– E ceva acolo! ţipă Leia.

Han îşi ridică privirea.

– Unde?

– Afară, spuse ea. În peşteră.

În timp ce vorbea, auziră o lovitură puternică în carenă. Chewbacca îşi înălţă capul şi scoase un strigăt de îngrijorare.

– Orice ar fi, se pare că vrea să intre, observă 3PO îngrijorat.

Căpitanul se îndreptă spre ieşirea din cală.

– Mă duc să văd ce e, anunţă el.

– Eşti nebun? Leia se uită la el uimită.

Loviturile deveneau mai puternice.

– Uite, abia am făcut iar cazanul ăsta să meargă, explică Han. Doar n-o să las vreun dăunător să mi-l facă praf.

Înainte ca Leia să poată protesta, înhăţă o mască de respirat de pe raft şi şi-o trase pe cap. În timp ce Han se îndrepta spre ieşire, wookieeul îl urmă în grabă şi îşi luă şi el o mască de respirat. Leia îşi dădu seama că, făcând parte din echipaj, era de datoria ei să li se alăture.

– Dacă-i mai mult de unul, o să aveţi nevoie de mine, îi spuse ea căpitanului.

Han se uită afectuos la ea, în vreme ce Leia luă a treia mască şi şi-o puse pe faţa drăguţă, dar hotărâtă.

Apoi, cei trei fugiră afară, lăsându-l pe droidul de protocol să se plângă jalnic în cala goală.

– Dar asta înseamnă că eu rămân singur aici!

Întunericul din afara *Şoimului Mileniului* era profund şi umed. Le înconjura pe cele trei siluete care se mişcau cu grijă în jurul navei lor. Cu fiecare pas, auzeau zgomote neliniştitoare, pleoscăituri care răsunau prin caverna pe ai cărei pereţi se scurgeau picături de apă.

Era prea mare bezna pentru a putea spune unde se ascundea creatura. Înaintară cu precauţie, încercând să străpungă întunericul cât de bine puteau. Brusc, Chewbacca, care vedea mai bine prin întuneric decât căpitanul sau prinţesa, scoase un lătrat înfundat şi arătă spre ceva ce se mişca pe carena *Şoimului*.

O masă de piele, fără formă, o tuli peste vârful navei, speriată, se pare, de exclamaţia wookieeului. Han îşi ridică pistolul

cu laser şi trase în ea. Forma neagră ţipă, se poticni, apoi căzu de pe nava spaţială, aterizând cu o bufnitură la picioarele prinţesei.

Ea se aplecă şi se uită mai bine la masa întunecată.

– Parcă ar fi un fel de mynock, le zise ea lui Han şi lui Chewbacca.

Han se uită repede prin tunelul cufundat în beznă.

– Trebuie să fie mai mulţi, intui el. Întotdeauna merg în grupuri. Şi nimic nu le place mai mult decât să se prindă de nave. Asta ne mai trebuia!

Dar Leia era mai atentă la consistenţa podelei. Îşi dădu seama că şi tunelul era ciudat; mirosul din el era diferit de ce mai simţise în alte peşteri în care fusese. Podeaua era deosebit de rece şi părea să se prindă de picioare.

Când lovi iar cu piciorul în pământ, simţi cum acesta cedă niţel sub călcâiul ei.

– Asteroidul ăsta are o consistenţă foarte ciudată, spuse ea. Uită-te la pământ. Nu seamănă deloc cu piatra.

Han îngenunche să cerceteze podeaua mai de aproape şi observă cât de flexibilă era. În timp ce o studia, încercă să îşi dea seama cât de departe mergea şi să distingă contururile peşterii.

– E foarte umed aici, zise el. Se uită în sus şi ţinti arma spre capătul opus al cavernei, apoi trase în direcţia ţipătului unui mynock de la distanţă. Imediat, întreaga peşteră începu să se zguduie şi podeaua să se înconvoaie.

– De asta mi-era frică, strigă el. Să ieşim de aici!

Chewbacca lătră în semn de aprobare şi ţâşni spre *Şoimul Mileniului*. Aproape de el, Leia şi Han fugiră către navă, acoperindu-şi feţele când un roi de mynocki zburară pe lângă ei. Ajunseră la *Şoim* şi goniră pe rampă în navă. De îndată ce ajunseră la bord, Chewie închise trapa în urma lor, având grijă ca niciun mynock să nu se strecoare înăuntru.

– Chewie, dă-i drumul! ţipă Han, în timp ce el şi Leia fugeau prin cală. Plecăm de aici!

Chewbacca se împletici grăbit spre scaunul său din cockpit, iar Han cercetă iute ecranele de pe panoul de control din cală.

Leia, fugind pentru a nu rămâne în urmă, îl avertiză.

– O să ne observe înainte să prindem viteză.

Han nu păru să o audă. Verifică manetele, apoi se întoarse şi o luă la goană spre cockpit. Dar când trecu pe lângă ea, vorbele lui arătară că auzise totul.

– N-avem timp să discutăm asta în comisie.

Şi, cu acestea, dispăru, fugind spre scaunul de pilot, unde începu să lucreze la acceleraţia motoarelor. În minutul următor, geamătul motoarelor principale răsună prin navă.

Dar Leia se grăbi după el.

– Nu sunt o comisie, strigă ea indignată.

Nu păru să o audă. Cutremurul care începuse brusc în peşteră începea să scadă, dar Han era hotărât să scoată nava de acolo – şi repede.

– Nu poţi să faci saltul la viteza luminică în câmpul de asteroizi, strigă ea peste urletul motoarelor.

Solo rânji la ea peste umăr.

– Pune-ţi centurile, dragă, spuse el. Decolăm!

– Dar zgâlţâiturile s-au oprit!

Han nu avea de gând să se oprească acum. Deja nava înainta, trecând iute pe lângă pereţii neregulaţi ai tunelului. Brusc, Chewbacca lătră îngrozit, holbându-se pe geamul din faţă.

Drept în faţa lor stătea un şir alb şi zimţat de stalactite şi de stalagmite care înconjurau toată intrarea în peşteră.

– Văd, Chewie, strigă Han. Trase cu putere maneta şi *Şoimul Mileniului* ţâşni înainte. Ţine-te!

– Se prăbuşeşte peştera, ţipă Leia când văzu că ieşirea din faţă se micşora.

– Nu-i peşteră.

– Ce?!

3PO începu să bâiguie înfricoşat.

– Oh, vai, nu! Suntem pierduţi. Adio, stăpână Leia. Adio, căpitane.

Leia căscă gura, văzând cum deschizătura tunelului se apropia repede.

Han avea dreptate; nu erau într-o peşteră. Când se apropiară de ieşire, se văzu că formaţiunile minerale albe erau dinţi uriaşi. Şi era foarte vizibil că, în timp ce se înălţau din această gură gigantică, dinţii aceia începeau să se închidă!

Chewbacca urlă.

– Apleacă, Chewie!

Era o manevră imposibilă. Dar Chewie reacţionă imediat şi, încă o dată, reuşi imposibilul. Învârti brusc *Şoimul Mileniului* pe o parte, înclinând nava în timp ce accelera şi trecu printre doi colţi albi strălucitori. Şi, o clipă mai târziu, de îndată ce *Şoimul* zbură din acel tunel viu, fălcile se închiseră.

Nava goni prin crevasa stâncoasă a asteroidului, urmărită de un uriaş vierme spaţial. Imensa creatură roz nu voia să-şi piardă masa gustoasă şi se împinse din craterul ei pentru a înghiţi nava care fugea. Dar monstrul era prea încet. Într-o clipă, cargobotul se înălţase, departe de urmăritorul împuţit, în spaţiu. Când o făcu, nava nimeri în alt pericol: *Şoimul Mileniului* reintrase în câmpul ucigător de asteroizi.

* * *

Luke gemea, rămas aproape fără suflare din cauza acestui ultim test de rezistenţă. Maestrul Jedi îi ordonase să pornească într-un maraton prin jungla deasă a acestei planete. Yoda nu făcuse doar să îl trimită pe Luke în această goană epuizantă, dar se invitase şi el. În timp ce ucenicul Jedi pufăia şi transpira în această cursă dură, micul Maestru Jedi îi observa progresul dintr-o geantă prinsă pe spatele lui Luke.

Yoda clătină din cap şi mormăi dispreţuitor pentru sine despre lipsa de rezistenţă a tânărului.

Când ajunseră înapoi în luminişul unde R2-D2 îi aştepta răbdător, Luke era aproape doborât de epuizare. Când se poticni în luminiş, Yoda îi pregătise deja alt test.

Înainte ca Luke să-şi recapete suflarea, micul Jedi din spatele lui aruncă o bară de metal în faţa lui Luke. Într-o clipă, acesta

aprinse sabia de lumină şi o roti nebuneşte către bară. Dar nu era destul de iute, iar bara căzu la pământ – neatinsă – cu o bufnitură. Luke se prăbuşi pe solul umed total epuizat.

– Nu pot, gemu el... prea obosit.

Yoda, care nu arăta vreo urmă de înţelegere, replică.

– Ar fi fost în şapte bucăţi, dacă erai un Jedi.

Dar Luke ştia că nu era un Jedi – nu încă, oricum. Şi programul riguros de antrenament alcătuit de Yoda aproape că îl lăsase fără suflare.

– Credeam că sunt în bună formă, gâfâi el.

– Da, dar după ce standard, întreb eu? zise micul învăţător. Uită vechile măsuri. Uită ce ai învăţat, uită ce ai învăţat!

Luke se simţea cu adevărat gata să uite tot ce ştia şi dorea să se elibereze pentru a învăţa tot ce avea de oferit Maestrul Jedi. Era un antrenament riguros, dar, cu trecerea timpului, puterile şi abilităţile lui Luke crescuseră şi chiar şi scepticul lui maestru începea să întrevadă o speranţă. Dar nu era uşor.

Yoda petrecea mult timp vorbindu-i elevului său despre căile Jedi. În timp ce stăteau sub copacii de lângă căsuţa lui Yoda, Luke asculta cu atenţie toate poveştile şi lecţiile maestrului său. Şi, în vreme ce Luke asculta, Yoda mesteca băţul de gimer, o surcică scurtă cu trei crenguţe la un capăt.

Şi erau teste fizice de tot felul. În particular, Luke muncea din greu să-şi perfecţioneze saltul. Odată, s-a simţit gata să-i arate lui Yoda cât avansase. În timp ce maestrul stătea pe un buştean lângă un lac întins, a auzit foşnetul puternic al cuiva care se apropia prin vegetaţie.

Brusc, Luke a apărut în partea cealaltă a lacului, venind în fugă spre apă. Când s-a apropiat de mal, a făcut un salt către Yoda, ridicându-se mult deasupra apei în timp ce se împingea spre maestru. Dar a căzut aproape de malul celălalt şi a aterizat în apă cu o pleoscătură puternică, udându-l pe Yoda din cap până în picioare.

Yoda a strâns din buzele albastre în semn de dezamăgire.

Dar Luke nu era dispus să renunţe. Era hotărât să devină un Jedi şi, oricât de prost avea să se simtă încercând, avea să treacă fiecare test pe care i-l dădea Yoda. Aşa că nu s-a plâns când maestrul i-a cerut să stea în cap. Un pic stângaci la început, Luke s-a aşezat cu capul în jos şi, după ce s-a clătinat de câteva ori, stătea ferm în mâini. Parcă trecuseră ore întregi de când stătea în această poziţie, dar era mai uşor decât ar fi fost înaintea antrenamentului. Concentrarea i se îmbunătăţise atât de mult, încât era în stare să-şi păstreze echilibrul perfect... chiar şi cu Yoda aşezat pe tălpile lui.

Dar aceasta era doar o parte a testului. Yoda îi făcu semn bătându-l pe picior cu băţul de gimer. Încet, cu grijă, total concentrat, Luke îşi ridică o mână de pe pământ. Trupul i se clătină uşor din cauza schimbării centrului de greutate – dar Luke îşi păstră echilibrul şi, concentrându-se, începu să ridice o piatră mică din faţa lui. Dar, dintr-odată, o unitate R2 fluierând şi piuind veni iute la tânărul ei stăpân.

Luke se prăbuşi, iar Yoda sări de pe trupul lui în cădere. Supărat, tânărul elev Jedi întrebă.

– Oh, R2, ce e?

R2-D2 rula agitat în cercuri încercând să-şi comunice mesajul printr-o serie de triluri electronice. Luke privi cum droidul fugea spre marginea mlaştinii. Se grăbi să îl urmeze şi atunci văzu ce încerca să-i spună robotul.

Stând pe malul apei, Luke văzu că din X-interceptor nu mai rămăsese la suprafaţă decât vârful botului.

– Oh, nu, gemu Luke. Acum n-o să-l mai scoatem niciodată.

Yoda li se alăturase şi bătu furios din picior la spusele lui Luke.

– Aşa de sigur eşti? îl certă el. Ai încercat? Tot timpul pentru tine imposibil e. Nu asculţi nimic din ce spun? Faţa lui mică şi ridată se schimonosi într-o uitătură urâtă.

Luke îl privi pe maestrul său, apoi se uită plin de îndoială la nava scufundată.

– Maestre, să ridic pietre e una, dar asta e altceva, spuse el neîncrezător.

Yoda era acum chiar mânios.

– Nu! Nu-i altceva! strigă el. Diferenţele sunt în mintea ta. Aruncă-le. De folos nu îţi mai sunt.

Luke avea încredere în maestrul său. Dacă Yoda zicea că se putea face, atunci poate că ar fi trebuit să încerce. Se uită la X-interceptorul eşuat şi se pregăti să se concentreze puternic.

– Bine, spuse el în cele din urmă. O să încerc.

Din nou greşea.

– Nu, zise Yoda nerăbdător. Nu încerci. *Faci, faci.* Sau nu faci. Nu există încercare.

Luke închise ochii. Încercă să-şi închipuie contururile, forma, să simtă greutatea X-interceptorului. Şi se concentră pe mişcarea pe care ar fi făcut-o când s-ar fi ridicat din apele întunecate.

În timp ce se concentra, începu să audă apa agitându-se şi gâlgâind, apoi bolborosind când botul navei începea să se ridice. Vârful X-interceptorului ieşi încet din apă şi pluti pe loc o clipă, apoi se scufundă la loc cu un pleoscăit puternic.

Luke era secătuit de puteri şi gâfâia.

– Nu pot, zise el, renunţând. E prea mare.

– Mărimea nu înseamnă nimic, insistă Yoda. Nu contează. Uită-te la *mine*. După *mărime* mă judeci, nu?

Luke, muştruluit, nu făcu decât să clatine din cap.

– Şi bine ai face, îl sfătui Maestrul Jedi. Căci de partea mea e Forţa. Şi un aliat puternic e. Viaţa o creează şi o face să crească. Energia ei ne înconjoară şi ne leagă. Fiinţe luminoase suntem, nu această materie brută, zise el, ciupind pielea lui Luke.

Yoda făcu un gest larg pentru a arăta întinderea universului în jurul său.

– Să o simţi trebuie. Simte curgerea. Simte Forţa în jurul tău. Aici, spuse el arătând cu mâna, între tine şi mine şi piatra aia.

În timp ce Yoda explica aceste lucruri despre Forţă, R2 îşi roti cupola, încercând fără succes să înregistreze această „Forţă" pe radarele lui. Fluieră şi piui zăpăcit.

– Da, peste tot, continuă Yoda, ignorându-l pe micul droid. Aşteaptă să fie simţită şi folosită. Da, chiar şi între acest pământ şi acea navă!

Atunci Yoda se întoarse şi se uită la mlaştină, iar apa începu să se agite. Încet, din apele care bolboroseau uşor, botul X-interceptorului apăru iar.

Luke suspină uimit când nava se ridică graţios din mormântul ei acvatic şi se mişcă maiestuos către mal.

Îşi jură în tăcere să nu mai folosească vreodată cuvântul „imposibil". Căci acolo, stând în picioare pe o rădăcină ca pe un piedestal, era micuţul Yoda, trăgând fără efort nava din apă pe mal. Era o privelişte pe care Luke abia o putea crede. Dar ştia că era un exemplu puternic de măiestrie Jedi în Forţă.

R2, la fel de uimit, dar nu atât de filozof, scoase o serie de fluierături puternice, apoi fugi să se ascundă după nişte rădăcini uriaşe.

X-interceptorul păru să plutească pe mal, apoi se opri uşor.

Luke era umilit de ceea ce văzuse şi se apropie de Yoda plin de veneraţie.

– Nu... începu el uluit. Nu-mi vine să cred.

– De aceea dai greş, zise Yoda categoric.

Uimit, Luke clătină din cap, întrebându-se dacă va ajunge vreodată un Jedi.

* * *

Vânători de recompense! Aflându-se printre cei mai demonizaţi locuitori ai galaxiei, această clasă de mercenari imorali includea membri din toate speciile. Era o ocupaţie respingătoare şi adesea atrăgea creaturi respingătoare în rândurile ei. Unele dintre acestea fuseseră chemate de Darth Vader şi stăteau acum împreună cu el pe puntea distrugătorului său spaţial imperial.

Amiralul Piett privea de la distanţă acest grup pestriţ în timp ce stătea lângă unul dintre căpitanii lui Vader. Vedeau că Lordul Întunericului invitase un amestec deosebit de bizar, care îl includea şi pe Bossk, a cărui faţă moale, buhăită, se holba la

Vader cu uriaşi ochi injectaţi. Lângă Bossk stăteau Zuckuss şi Dengar, doi oameni, crestaţi de cicatricele a nenumărate şi incredibile aventuri. Un droid de culoarea cromului, lovit şi oxidat, pe nume IG-88, făcea şi el parte din grup, stând lângă vestitul Boba Fett. Un vânător de recompense uman, Fett era cunoscut pentru metodele lui deosebit de crude. Era îmbrăcat într-un costum spaţial blindat şi plin de arme, de felul celor purtate de un grup de războinici ai răului, înfrânţi de Cavalerii Jedi în timpul Războaielor clonelor. Câteva scalpuri împletite completau această privelişte dezgustătoare. Doar vederea lui Boba Fett îl făcea pe amiral să se înfioare de repulsie.

– Vânători de recompense! zise Piett dispreţuitor. De ce a trebuit să-i bage şi pe ei în asta? Rebelii nu au cum să ne scape.

Înainte să răspundă căpitanul, un controlor al navei se grăbi spre amiral.

– Domnule, zise el iute. Avem un mesaj important de la distrugătorul spaţial *Răzbunătorul*.

Amiralul Piett citi mesajul, apoi se grăbi să-l informeze pe Darth Vader. Când se apropie de grup, Piett auzi una dintre ultimele instrucţiuni date de Vader.

– Cel care va găsi *Şoimul Mileniului* va primi o recompensă substanţială, zicea el. Sunteţi liberi să folosiţi orice metodă consideraţi necesară, dar vreau dovada. Fără dezintegrări.

Lordul Sith se opri când amiralul Piett veni repede lângă el.

– Stăpâne, şopti amiralul încântat, i-am prins!

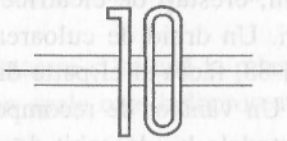

Răzbunătorul localizase *Şoimul Mileniului* din clipa în care cargobotul ţâşnise din asteroidul enorm.

Din acel moment, nava imperială îşi reluase urmărirea, adăugând un foc de baraj orbitor. Neoprit de ploaia de asteroizi care cădeau pe carena lui masivă, distrugătorul spaţial îşi continua cu încăpăţânare hăituirea navei mai mici.

Şoimul Mileniului, mult mai uşor de manevrat decât distrugătorul spaţial, ţâşnea pe lângă asteroizii mai mici care veneau spre el. *Şoimul* reuşea să rămână în faţa *Răzbunătorului*, dar era clar că acesta nu era dispus să abandoneze urmărirea.

Brusc, un asteroid gigantic apăru în calea *Şoimului Mileniului*, gonind spre cargobot cu o viteză incredibilă. Nava se aplecă iute pentru a se feri şi asteroidul zbură pe lângă ea, explodând inofensiv de carena *Răzbunătorului*.

Han Solo zări strălucirea exploziei reflectată pe geamul din faţă al navei lui. Distrugătorul care îi urmărea părea absolut invulnerabil; dar nu avea timp să se gândească la diferenţele dintre nave. Avea nevoie de toate puterile pentru a păstra controlul *Şoimului* care era lovit de rafalele de tun imperiale.

Prinţesa Leia privea încordată asteroizii şi focurile de tun care sclipeau în bezna spaţiului de dincolo de geamurile cockpitului. Degetele i se strânseseră pe mânerele scaunului. În tăcere, spera din tot sufletul că vor scăpa cu viaţă din această urmărire.

Privind cu atenţie imaginile pâlpâitoare de pe ecranul unui radar, C-3PO se întoarse către Han.

– Văd marginea câmpului de asteroizi, domnule, raportă el.

– Bine, răspunse Han. Cum scăpăm, trecem pe viteza hiperluminică. Era încrezător că în câteva clipe distruigătorul spaţial va rămâne cu ani-lumină în urmă. Reparaţiile la sistemul pentru hiperspaţiu fuseseră încheiate şi acum nu mai avea ce face decât să scape din câmpul de asteroizi şi să ajungă în spaţiu, unde putea fugi spre siguranţă.

Se auzi un lătrat de wookiee agitat când Chewbacca, privind pe geam, văzu că asteroizii se răreau deja. Dar încă nu puteau scăpa, căci *Răzbunătorul* se apropia şi razele de laser trase de tunurile lui bombardau *Şoimul*, făcându-l să se clatine şi să devieze într-o parte.

Han trase iute de manete şi aduse nava înapoi pe un curs drept. Şi, în clipa următoare, *Şoimul* ţâşni afară din câmpul de asteroizi şi intră în tăcerea liniştită, punctată de stele, a spaţiului. Chewbacca scânci bucuros că ieşiseră în cele din urmă din câmpul ucigaş – dar dornic să lase distrugătorul spaţial în urmă.

– Sunt de acord, Chewie, răspunse Han. Hai să părăsim zona. Pregăteşte-te pentru viteza hiperluminică. De data asta *ei* o să aibă o surpriză. Ţineţi-vă...

Toată lumea se ţinu bine când Han trase maneta pentru viteză luminică. Dar echipajul *Şoimului Mileniului* şi, cel mai mult, căpitanul însuşi avură parte de surpriză, încă o dată...

... nu se întâmplă nimic.

Nimic!

Înnebunit, Han trase iar de manetă.

Nava rămase la viteza sublumincă.

– Nu-i drept! exclamă el, începând să se panicheze.

Chewbacca era furios. Rareori se supăra pe prietenul şi căpitanul său. Dar acum era exasperat şi îşi urlă furia cu mârâituri şi lătrături de wookiee mânios.

– Nu se poate, răspunse Han în apărare, în timp ce se uita la ecranele calculatoarelor şi observa iute informaţiile. Am verificat circuitele de transfer.

Chewbacca lătră iar.

– Îţi spun, de data asta nu e vina mea. Sunt *sigur* că am verificat.

Leia oftă adânc.

– Nu avem viteză hiperluminică? zise ea pe un ton care arăta că se aşteptase şi la *această* catastrofă.

– Domnule, interveni C-3PO, am pierdut ecranul deflector din spate. Încă o lovitură directă în partea din spate, şi suntem terminaţi.

– Ei, spuse Leia, uitându-se urât la căpitanul *Şoimului Mileniului*, şi acum?

Han îşi dădu seama că nu avea decât o variantă. Nu era timp să facă planuri sau să verifice informaţiile oferite de calculatoare, nu cu *Răzbunătorul* care deja ieşise din câmpul de asteroizi şi se apropia iute de ei. Trebuia să ia o decizie bazată pe instinct şi pe speranţă. Chiar nu aveau de ales.

– Viraj scurt, Chewie, ordonă el şi trase o manetă în timp ce se uita la copilot. Să întoarcem cazanul ăsta.

Nici chiar Chewbacca nu putea pricepe ce avea Han în minte. Lătră uluit – poate că nu auzise bine comanda.

– M-ai auzit! ţipă Han. Întoarce! Scut frontal cu toată energia! De data aceasta ordinul era foarte clar şi, cu toate că Chewbacca nu putea înţelege manevra sinucigaşă, se supuse.

Prinţesa era uimită.

– Vrei să-i ataci! bâigui ea. Acum nu mai aveau nicio *şansă* de supravieţuire, se gândi. Chiar se putea ca Han să fie atât de nebun?

3PO, după ce făcu nişte calcule în mintea lui computerizată, se întoarse către Han.

– Domnule, dacă îmi permiteţi, şansele de a supravieţui unui atac direct asupra unui distrugător spaţial imperial sunt...

Chewbacca mârâi la droidul auriu şi 3PO tăcu imediat. Nimeni de la bord nu voia să audă statisticile, mai ales că *Şoimul* deja se întorcea strâns pentru a se îndrepta spre vijelia focurilor de tun imperial.

Solo se concentră asupra zborului. Doar asta mai putea face pentru a evita ploaia de raze de laser care ţâşneau spre *Şoim* dinspre nava imperială. Cargobotul se legăna şi vira în timp ce Han, încă îndreptându-se direct spre distrugătorul spaţial, evita laserul.

Nimeni de pe nava lui micuţă nu avea nici cea mai mică idee despre planul său.

* * *

– Vine prea jos! strigă ofiţerul imperial de punte, deşi nu-i venea să-şi creadă ochilor.

Căpitanul Needa şi echipajul distrugătorului spaţial se grăbiră pe puntea *Răzbunătorului,* pentru a urmări apropierea sinucigaşă a *Şoimului Mileniului*, în timp ce alarmele urlau în toată uriaşa navă imperială. Un cargobot mic nu putea provoca multe stricăciuni dacă se izbea de carena unui distrugător spaţial; dar dacă se lovea de geamuri, puntea de control ar fi fost plină de cadavre.

Ofiţerul de la radar, panicat, raportă ce vedea.

– O să ne izbim!

– Cu scuturile ridicate? întrebă căpitanul Needa. Cred că e nebun!

– Atenţie! ţipă ofiţerul de punte.

Şoimul se îndrepta direct către geamul punţii, iar echipajul şi ofiţerii *Răzbunătorului* se aruncară la podea îngroziţi. Dar, în ultima clipă, cargobotul viră brusc în sus. Apoi...

Căpitanul Needa şi oamenii lui îşi ridicară încet capetele. Tot ce vedeau afară era un ocean liniştit de stele.

– Urmăriţi-i, ordonă Needa. S-ar putea să se întoarcă.

Ofiţerul de la radar încercă să găsească nava pe ecranele sale. Dar nu era nimic.

– E ciudat, mormăi el.

– Ce e? întrebă Needa, venind să se uite şi el la ecranele radarelor.

– Nava nu apare nicăieri.

Căpitanul era uluit.

– Nu se poate să fi dispărut. Se poate ca o navă atât de mică să aibă un dispozitiv de invizibilitate?

– Nu domnule, răspunse ofiţerul. Poate că au făcut saltul la viteza luminică în ultima clipă.

Căpitanul Needa simţea cum furia îi creştea la fel de repede ca uluirea.

– Atunci de ce au atacat? Ar fi putut face saltul în hiperspaţiu după ce au ieşit din câmpul de asteroizi.

– Ei, nu văd nici urmă de ei, domnule, nu contează cum au făcut-o, răspunse ofiţerul, încă nereuşind să localizeze *Şoimul Mileniului* pe ecrane.

– Singura explicaţie logică este că au trecut la viteza hiperluminică.

Căpitanul era copleşit. Cum de-i scăpase coşciugul ăla zburător?

Un aghiotant se apropie.

– Domnule, Lordul Vader cere ultimele veşti despre urmărire, raportă el. Ce să-i spunem?

Needa îşi adună curajul. Faptul că *Şoimul Mileniului* îi scăpase când era atât de aproape era o greşeală de neiertat şi ştia că trebuia să se confrunte cu Vader şi să îi raporteze eşecul. Era resemnat cu orice pedeapsă îl aştepta.

– Eu sunt responsabil pentru asta, zise el. Pregătiţi naveta. Când ne întâlnim cu Lord Vader, îi voi cere eu însumi iertare. Întoarceţi şi mai cercetaţi o dată zona.

Apoi, ca o namilă, măreţul *Răzbunător* începu să se întoarcă încet; dar tot nu era niciun semn de *Şoimul Mileniului.*

Cele două bile strălucitoare pluteau ca nişte licurici extratereştri deasupra trupului lui Luke, care zăcea nemişcat în noroi.

Stând protector lângă stăpânul său căzut, un mic robot ca un butoi întindea periodic un apendice mecanic pentru a goni obiectele zburătoare ca pe nişte ţânţari. Dar bilele de lumină săreau şi se fereau de robot.

R2-D2 se întinse peste corpul inert al lui Luke şi fluieră în încercarea de a-l readuce la viaţă. Dar Luke, pe care încărcăturile de energie ale acestor bile îl făcuseră să leşine, nu răspunse. Robotul se întoarse către Yoda, care şedea calm pe o buturugă, şi începu să piuie mânios şi să îl certe pe micul Maestru Jedi.

Fără să obţină vreo urmă de înţelegere de la el, R2 se întoarse iar la Luke. Circuitele lui electronice îi spuneau că nu avea rost să încerce să-l trezească cu micile lui zgomote. Un sistem de urgenţă se declanşă în carcasa lui şi R2 îşi întinse un mic electrod metalic pe care îl aşeză pe pieptul lui Luke. Scoţând un piuit slab de îngrijorare, R2 generă o descărcare electrică slabă, destul cât să-l readucă pe Luke în simţiri. Pieptul tânărului se înălţă, iar el se trezi cu o zvâcnitură.

Părând ameţit, tânărul elev Jedi îşi scutură capul pentru a şi-l limpezi. Se uită în jur frecându-şi umerii pentru a îndepărta durerea provocată de atacul bilelor lui Yoda. Zărindu-le cum încă zburau deasupra lui, Luke se încruntă. Apoi îl auzi pe Yoda chicotind vesel în apropiere şi se întoarse aruncându-i o privire urâtă.

– Concentrare, ha? hohoti Yoda, cu faţa ridată schimonosită de desfătare. Concentrare!

Luke nu avea dispoziţia să-i întoarcă un zâmbet.

– Credeam că bilele erau potrivite pe paralizare! exclamă el mânios.

– Aşa sunt, răspunse Yoda.

– Sunt mult mai puternice decât sunt eu obişnuit. Pe Luke îl durea rău umărul.

– Asta nu ar conta dacă Forţa ar curge prin tine, arătă Yoda. Mai sus ai sări! Mai iute te-ai mişca! exclamă el. Să te deschizi spre Forţă trebuie.

Tânărul începea să fie exasperat de tot acest antrenament greu, deşi nu îl începuse de mult. Se simţise foarte aproape de a cunoaşte Forţa – dar de atâtea ori dăduse greş şi înţelesese cât de departe încă era ea de el. Însă acum vorbele provocatoare ale lui Yoda îl făcură să sară în picioare. Se săturase să aştepte atât de mult această putere, obosit de lipsa lui de succes şi tot mai înfuriat de învăţăturile criptice ale lui Yoda.

Luke îşi apucă sabia de lumină din noroi şi o aprinse iute. Îngrozit, R2-D2 fugi la adăpost.

– Sunt deschis acum! strigă Luke. O simt. Haide, zburătoare afurisite! Cu ochii aruncând flăcări, Luke îşi ridică sabia şi se îndreptă spre bile. Acestea fugiră imediat şi se retraseră să plutească deasupra lui Yoda.

– Nu, nu, îl certă Maestrul Jedi, scuturând din capul cu păr alb. Nu e bine. *Mânie* e ceea ce simţi.

– Dar simt Forţa! protestă Luke vehement.

– Mânie, mânie, frică, agresiune! îl avertiză Yoda. Partea întunecată a Forţei sunt ele. Uşor curg *ele*... repede se alătură în luptă. Atenţie, atenţie, atenţie la ele. Un preţ greu e plătit pentru puterea ce o aduc.

Luke îşi coborî sabia şi se holbă la Yoda zăpăcit.

– Preţ? întrebă el. Cum adică?

– Partea întunecată atrage, zise Yoda pe un ton dramatic. Dar odată ce porneşti pe calea întunericului, pe veci destinul ţi-l va domina. Te va distruge... cum a păţit ucenicul lui Obi Wan.

Luke dădu din cap. Ştia ce voia Yoda să spună.

– Lord Vader, zise el.

După ce se gândi o clipă, Luke întrebă.

– Partea întunecată e mai puternică?

– Nu, nu. Mai uşoară, mai iute, mai seducătoare.

– Dar cum să deosebesc eu partea bună de cea rea? întrebă el, zăpăcit.

– Vei şti cum, răspunse Yoda. Când vei fi liniştit... calm, pasiv. Un Jedi foloseşte Forţa pentru cunoaştere. Niciodată pentru atac.

– Dar spune-mi de ce... începu Luke.

– Nu! Nu există de ce. Nimic nu-ţi mai spun. Curăţă-ţi mintea de întrebări. Taci acum... liniştit... vocea lui Yoda se pierdu, dar vorbele lui aveau un efect hipnotic asupra lui Luke. Tânărul elev încetă să mai protesteze şi începu să se simtă împăcat, trupul şi mintea relaxându-i-se.

– Da, murmură Yoda, calm.

Încet, Luke îşi închise ochii şi îşi goli mintea de gânduri inutile.

– Pasiv...

Luke auzea vocea liniştitoare a lui Yoda pătrunzând în bezna minţii lui. Îşi dori să călătorească împreună cu vorbele maestrului său oriunde l-ar fi dus.

– Eliberează-te...

Când Yoda simţi că Luke era cât de relaxat se putea la acest nivel, facu un gest abia văzut. Atunci, cele două bile de deasupra capului său ţâşniră spre Luke, trăgând raze paralizante în timp ce se mişcau.

În acea clipă Luke prinse brusc viaţă şi îşi aprinse sabia laser. Sări în picioare şi, cu o concentrare pură, începu să respingă razele care veneau spre el. Fără teamă înfrunta atacul, se mişca şi se ferea cu cea mai mare graţie. Salturile pe care le făcea în aer în întâmpinarea razelor erau mai înalte decât orice reuşise până atunci. Luke nu irosea nicio mişcare în timp ce se concentra doar asupra fiecărei raze care gonea spre el.

Apoi, la fel de brusc pe cât începuse, atacul bilelor se opri. Acestea se întoarseră să plutească de o parte şi de alta a capului stăpânului lor.

R2-D2, observatorul mereu răbdător, scoase un suspin electronic şi clătină din capul lui metalic în formă de cupolă.

Rânjind mândru, Luke se uită la Yoda.

– Mult progres faci, tinere, confirmă Maestrul Jedi. Mai puternic devii. Însă micul învăţător nu îi mai făcu niciun compliment.

Luke era foarte mândru pentru această realizare minunată. Îl privi pe Yoda aşteptând şi alte laude. Însă acesta nu mişcă şi nu vorbi. Şedea calm – şi atunci încă două bile zburară din spatele lui şi se alăturară celorlalte.

Lui Luke Skywalker rânjetul începu să-i dispară.

Doi soldaţi în armurile albe ale trupelor de şoc ridicară trupul lipsit de viaţă al căpitanului Needa de pe podeaua distrugătorului spaţial imperial al lui Darth Vader.

Needa ştiuse că moartea era cea mai posibilă consecinţă a eşecului lui de a prinde *Şoimul Mileniului*. De asemenea, ştiuse că trebuia să-i raporteze lui Vader situaţia şi să îşi ceară scuze oficial. Dar în rândurile armatei imperiale nu exista milă pentru eşec. Şi Vader, dezgustat, făcuse semn pentru moartea căpitanului.

Lordul Întunericului se întoarse şi amiralul Piett şi alţi doi căpitani veniră să raporteze ce aflaseră.

– Lord Vader, spuse Piett, navele noastre au terminat cercetarea zonei şi nu au descoperit nimic. Cu siguranţă, *Şoimul Mileniului* a făcut saltul la viteza hiperluminică. Probabil că deja e în partea cealaltă a galaxiei.

Vader şuieră prin masca de respirat.

– Alertă totală, ordonă el. Calculaţi orice destinaţie posibilă împreună cu ultima lor traiectorie cunoscută şi trimiteţi flota în căutarea lor. Nu mă mai dezamăgiţi, amirale, mi-a ajuns!

Amiralul Piett se gândi la căpitanul *Răzbunătorului*, pe care tocmai îl văzuse târât din încăpere ca pe un sac cu tărâţe. Şi îşi aminti de decesul chinuitor al amiralului Ozzel.

– Da, stăpâne, răspunse el, încercând să-şi ascundă teama. O să-i găsim.

Apoi, amiralul se întoarse către un aghiotant.

– Desfăşuraţi flota, comandă el. Când aghiotantul plecă să îşi îndeplinească ordinul, o umbră de îngrijorare trecu pe faţa amiralului. Nu era deloc sigur că avea să fie mai norocos decât Ozzel sau Needa.

Distrugătorul spaţial imperial al Lordului Vader intră maiestuos în spaţiu. Flota lui protectoare formată din nave mai mici plutea în apropiere, în timp ce armada imperială lăsa distrugătorul spaţial *Răzbunătorul* în urmă.

Nimeni de pe *Răzbunătorul* sau din toată flota lui Vader nu avea idee cât de aproape erau de prada lor. Când *Răzbunătorul* pluti în spaţiu pentru a-şi continua căutarea, purtă cu el, prins nevăzut de o latură a uriaşului său turn de punte, un cargobot în formă de farfurie – *Şoimul Mileniului*.

În cockpitul *Şoimului* era tăcere. Han Solo îşi oprise nava şi închisese toate sistemele atât de repede, încât chiar şi 3-PO, cel de obicei vorbăreţ, tăcea. Droidul stătea pe loc, fără să-şi mişte un şurub, cu o expresie de uimire împietrită pe faţa aurie.

– Ai fi putut să-l avertizezi înainte să-l închizi, spuse prinţesa Leia, uitându-se la robotul care stătea nemişcat ca o statuie de bronz.

– Oh, ce rău îmi pare! zise Han mimând îngrijorarea. N-am vrut să-ţi jignesc droidul. Crezi că e uşor să frânezi şi să închizi totul atât de repede?

Leia era nesigură în privinţa întregii strategii a lui Han.

– Tot nu cred că înţeleg ce ai obţinut.

Han răspunse ridicând din umeri la îndoiala ei. Va afla în curând, se gândi el; nu exista altă soluţie. Se întoarse către copilot.

– Chewie, verifică declanşarea manuală a ghearelor de asolizare.

Wookieeul lătră, apoi se ridică din scaun şi merse în spatele navei.

Leia privi cum Chewbacca începu să elibereze ghearele de asolizare pentru ca nava să poată decola fără vreo întârziere provocată de mecanisme.

Scuturând din cap neîncrezătoare, se întoarse către Han.

– Ce te gândeşti să faci *după* asta?

– În cele din urmă, flota se desparte, răspunse el, arătând pe un hublou. *Sper* că o să urmeze procedura imperială standard şi că vor arunca gunoiul înainte de a face saltul la viteza hiperluminică.

Prinţesa medită o clipă la această strategie, apoi începu să zâmbească. Până la urmă, se putea ca nebunul ăsta să ştie ce făcea. Impresionată, îl bătu pe cap.

– Nu-i rău, durule, nu-i rău. Şi pe urmă?

– Pe urmă, spuse Han, trebuie să găsim un port sigur pe aici. Ai vreo idee?

– Depinde. Unde suntem?

– Aici, zise Han, arătând spre o formaţiune de punctişoare, lângă sistemul Anoat.

Ridicându-se din scaun, Leia veni lângă el pentru a se uita mai bine la ecran.

– Ciudat, spuse Han după ce se gândi o clipă, am impresia că am mai fost în zona asta. Stai să verific jurnalele.

– Ţii jurnale de bord? Leia era tot mai impresionată. Vai, ce ordonat eşti, îl tachină ea.

– Ei, uneori, răspunse el în timp ce căuta prin informaţiile de pe ecran.

– Aha, ştiam eu! Lando... asta ar trebui să fie interesant.

– N-am mai auzit de sistemul ăsta, zise Leia.

– Nu-i un sistem. E un om, Lando Calrissian. Un parior, maestru în deghizări, o pramatie completă, făcu o pauză destul de lungă pentru ca ultimele cuvinte să se aşeze şi îi făcu prinţesei cu ochiul.

– ...tipul tău de om. Sistemul Bespin. E la o distanţă destul de mare, dar putem ajunge.

Leia se uită la unul dintre ecranele de monitorizare şi citi informaţiile.

– O colonie minieră, observă ea.

– O mină de gaz tibanna, adăugă Han. Lando a câştigat-o la un joc de sabacc, cel puţin aşa susţine. Lando şi cu mine ne ştim de mult.

– Poţi să ai încredere în el? întrebă Leia.

– Nu. Dar nu iubeşte Imperiul, măcar asta ştiu.

Wookieeul lătră prin interfon.

Răspunzând iute, Han apăsă nişte butoane pentru a aduce pe ecrane alte informaţii, iar apoi se întinse pentru a privi pe geamul cockpitului.

– Văd, Chewie, văd, spuse el. Pregăteşte eliberarea manuală. Apoi, întorcându-se către prinţesă, zise. Totul sau nimic, dragă. Se lăsă pe spate în scaun şi îi zâmbi îmbietor.

Leia clătină din cap, apoi surâse timid şi îi dădu iute un sărut.

– Ai şi tu momentele tale bune, recunoscu ea fără tragere de inimă. Nu multe, dar ai.

Han începuse să se înveţe cu comentariile neaşteptate ale prinţesei şi nu putea spune că îl deranjau. Tot mai mult se bucura că ea împărtăşea simţul lui al umorului sarcastic. Şi era destul de sigur că şi ei îi plăcea.

– Dă-i drumul, Chewie, strigă el vesel.

Trapa de pe burta *Răzbunătorului* se căscă. Şi, când crucişătorul galactic imperial ţâşni în hiperspaţiu, scuipă propriul lui inel de asteroizi artificiali – gunoi şi secţiuni de aparatură de nereparat care se împrăştiară în vidul negru al spaţiului. Ascuns în dâra de reziduuri, *Şoimul Mileniului* se desprinse neobservat de laterala navei mai mari şi fu lăsat în urmă când *Răzbunătorul* se depărtă în viteză.

În siguranţă, în cele din urmă, se gândi Han.

Şoimul Mileniului îşi porni motoarele ionice şi plecă prin dâra de gunoi spaţial plutitor către un alt sistem.

Dar, ascunsă printre deşeurile împrăştiate, era o altă navă.

Şi când *Şoimul* se îndreptă în căutarea sistemului Bespin, această a doua navă îşi porni propriile motoare. Boba Fett, cel mai celebru şi mai groaznic vânător de recompense din galaxie, îşi întoarse mica navă în formă de cap de elefant, *Sclav I*, pentru a-şi începe urmărirea. Căci Boba Fett nu voia deloc să piardă din ochi *Şoimul Mileniului*. Pe capul pilotului acestuia era un preţ prea mare. Iar aceasta era o recompensă pe care temutul vânător de recompense era hotărât să o dobândească.

Luke simţea că făcea progrese vizibile.

Fugea prin junglă – cu Yoda aşezat pe umeri – şi sărea cu graţia unei gazele peste mulţimea de tufişuri şi rădăcini care creşteau prin toată mlaştina.

Luke începuse, în final, să se desprindă de emoţia de mândrie. Se simţea uşurat şi era, în cele din urmă, deschis să trăiască din plin curgerea Forţei.

Când micul său învăţător aruncă o bară argintie deasupra capului lui Luke, tânărul elev Jedi reacţionă instantaneu. Într-o clipită, se întoarse şi tăie bara în patru segmente strălucitoare înainte de a ajunge la pământ.

Yoda fu mulţumit şi zâmbi la reuşita lui Luke.

– Patru acum! Forţa o simţi.

Dar lui Luke îi fu distrasă brusc atenţia. Simţi ceva periculos, ceva rău.

– Ceva nu e bine, îi spuse lui Yoda. Simt pericol... moarte.

Se uită în jurul său, încercând să vadă ce emitea o aură atât de puternică. Când se întoarse, văzu un copac uriaş şi noduros, cu scoarţa înnegrită, uscată şi fărâmicioasă. La bază, arborele era înconjurat de un mic lac în care rădăcinile gigantice formaseră o intrare într-o peşteră întunecată şi sinistră.

Luke îl ridică uşurel pe Yoda de pe umeri şi îl puse pe pământ. Fascinat, tânărul învăţăcel Jedi se uita fix la monstruozitatea întunecată. Respirând anevoie, se trezi incapabil să vorbească.

– M-ai adus intenţionat aici, zise Luke în cele din urmă.

Yoda se aşeză pe o rădăcină răsucită şi îşi puse băţul de gimer în gură. Privindu-l cu calm pe Luke, nu spuse nimic.

Luke se înfioră.

– Mi-e frig, spuse el, încă uitându-se la copac.

– Acest arbore este puternic în partea întunecată a Forţei. Un slujitor al răului este. În el trebuie să mergi.

Luke simţi un tremur de teamă.

– Ce-i înăuntru?

– Doar ce iei cu tine, zise Yoda criptic.

Luke se uită îngrijorat la maestrul său, apoi la copac. Se hotărî în tăcere să îşi asume curajul, dorinţa de a învăţa şi de a păşi în beznă pentru a înfrunta orice l-ar fi aşteptat. Nu ar mai fi luat nimic...

Nu. Ar fi luat şi sabia de lumină.

Aprinzându-şi arma, Luke păşi prin apa mică spre intrarea dintre acele rădăcini uriaşe şi rău prevestitoare.

Dar glasul Maestrului Jedi îl opri.

– Arma, îi reproşă Yoda. N-ai nevoie de ea.

Luke se opri şi se uită iar la copac. Să intre complet neînarmat în peştera răului? Oricât de îndemânatic devenea Luke, tot nu se simţea destul de pregătit pentru acest test. Strânse sabia mai bine în mână şi clătină din cap.

Yoda dădu din umeri şi roase indiferent la băţul lui de gimer.

Inspirând adânc, Luke păşi precaut în peştera grotescă din copac.

Bezna dinăuntru era atât de groasă, încât Luke o simţea pe piele, atât de neagră, încât lumina aruncată de sabia de lumină era absorbită imediat şi abia dezvăluia un metru în faţa lui. În timp ce înainte încet, lucruri picurătoare şi lipicioase se frecau de faţa lui, iar umezeala de pe podeaua îmbibată a peşterii începea să-i intre în cizme.

În vreme ce îşi croia drum prin beznă, ochii începură să i se obişnuiască cu întunericul. Văzu un coridor în faţa lui, dar când se mişcă spre el fu surprins de o membrană groasă şi lipicioasă care îl învălui complet. Ca pânza unui păianjen gigantic, materialul se prinse strâns de corpul lui Luke. Tăindu-l cu sabia, reuşi în cele din urmă să se elibereze şi să deschidă o potecă.

Ţinu sabia strălucitoare în faţa lui şi observă un obiect pe podeaua peşterii. Îndreptând sabia în jos, Luke lumină un gândac negru, strălucitor, cât mâna lui. Într-o clipă, insecta fugi pe peretele vâscos pentru a se alătura semenilor săi.

Luke îşi ţinu respiraţia şi se dădu înapoi. În acel moment se gândi să fugă spre ieşire – dar îşi adună curajul şi se aventură şi mai adânc în camera întunecată.

Simţi că spaţiul din jurul său se lărgea când merse înainte, folosind sabia ca pe un far slab. Se chinui să vadă în beznă, încercând din răsputeri să audă. Dar nu era niciun sunet. Nimic.

Apoi, un şuierat foarte puternic.

Zgomotul era cunoscut. Îngheţă pe loc. Auzise acest şuierat chiar şi în coşmaruri; era respiraţia greoaie a cuiva care fusese, odată, om.

Din întuneric apăru o lumină – flacăra albastruie a unei săbii de lumină abia aprinse. În strălucirea ei, Luke văzu silueta estompată a lui Darth Vader care îşi ridică arma pentru atac, apoi plonjă.

Pregătit de antrenamentul său Jedi disciplinat, Luke era gata. Îşi ridică sabia şi eschivă perfect atacul lui Vader. Cu aceeaşi mişcare, Luke se întoarse către Vader şi, cu mintea şi corpul concentrate perfect, tânărul chemă Forţa. Simţindu-i puterea în el, Luke îşi ridică arma Jedi şi o coborî peste capul lui Vader.

Cu o singură şi puternică lovitură, capul Lordului Întunericului fu retezat de trup. Capul şi casca căzură la pământ şi se rostogoliră pe podeaua peşterii cu un zgomot metalic. În timp ce Luke privea uimit, trupul lui Vader era înghiţit complet de beznă. Apoi, Luke se uită la casca ce se oprise chiar la picioarele lui. Pentru o clipă rămase complet nemişcată. Apoi, se crăpă în două şi se desfăcu.

Când Luke se uită neîncrezător, casca spartă căzu şi dezvălui nu necunoscuta, închipuita faţă a lui Darth Vader, ci pe cea a lui Luke, privindu-l.

Gâfâi, îngrozit de imagine. Şi atunci, la fel de brusc pe cât apăruse, capul fără trup dispăru treptat, ca într-o viziune fantomatică.

Luke se uită în gol la spaţiul negru unde se aflaseră capul şi bucăţile de cască. Mintea îi amorţi, emoţiile care se agitau în el erau aproape insuportabile.

Copacul! îşi spuse el. Totul a fost un truc al acestei peşteri urâte, o ghicitoare a lui Yoda, pregătită pentru că intrase în copac cu o armă.

Se întrebă dacă se luptase într-adevăr cu el sau dacă picase pradă tentaţiilor părţii întunecate a Forţei. El însuşi ar fi putut deveni un personaj la fel de rău ca Darth Vader. Şi se întrebă dacă ar fi putut exista un înţeles şi mai sinistru în spatele viziunii neliniştitoare.

Dură mult până când Luke Skywalker reuşi să iasă din peştera întunecată şi adâncă.

Între timp, aşezat pe rădăcină, micuţul Maestru Jedi morfolea calm băţul de gimer.

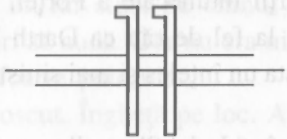

Soarele răsărea pe lumea gazoasă Bespin.

Când *Şoimul Mileniului* începu să se apropie prin atmosfera planetei, trecu pe lângă câteva dintre multele luni ale lui Bespin. Planeta însăşi scânteia cu aceeaşi nuanţă roz a răsăritului care păta carena puternicei nave pirat. Când aceasta se apropie, viră pentru a evita un canion umflat de nori care se ridicau în jurul planetei.

Când Han Solo îşi coborî nava prin nori, el şi echipajul văzură pentru prima dată lumea gazoasă pe nume Bespin. Şi în timp ce treceau printre nori, observară că erau urmăriţi de un fel de vehicul zburător. Han recunoscu nava ca fiind o navă de nori cu două ataşe, dar fu surprins când acesta începu să se apropie de cargobotul său. Brusc, *Şoimul* se clătină când o salvă de laser îi lovi carena. Nimeni de la bordul *Şoimului* nu se aşteptase la *acest* fel de primire.

Cealaltă navă transmise un semnal bruiat de paraziţi către sistemul radio al *Şoimului*.

– Nu, mârâi Han, nu am permis de aterizare. Seria mea este...

Dar vorbele îi fură acoperite de pârâitul puternic al paraziţilor.

Nava cu două ataşe nu părea dispusă să accepte paraziţii drept răspuns. Deschise iar focul asupra *Şoimului*, clătinând şi zguduind nava cu fiecare lovitură.

Un avertisment clar se auzi prin difuzoarele *Şoimului*.

– Staţi pe loc. Orice mişcare agresivă vă va aduce distrugerea.

Acum Han nu dorea să facă nicio mişcare agresivă. Bespin era singura lor şansă de a primi adăpost şi nu avea de gând să-şi îndepărteze posibilele gazde.

– Sunt cam morocănoşi, nu? întrebă C-3PO care fusese reactivat.

– Credeam că-i cunoşti, îl dojeni Leia, aruncându-i o privire bănuitoare lui Han.

– Ei, a trecut ceva vreme, se eschivă corellianul.

Chewbacca mârâi şi lătră, clătinând din cap plin de înţeles către Han.

– Asta a fost demult, răspunse el tăios. Sunt sigur că a uitat totul. Dar începea să se întrebe dacă Lando uitase trecutul...

– Aţi primit permisiunea de a ateriza pe Platforma 327. Orice deviere a cursului de zbor vă va aduce...

Furios, Han închise aparatul radio. De ce era hărţuit aşa? Venea aici în pace; Lando n-avea de gând să uite ce fusese? Chewbacca mârâi şi îi aruncă o privire lui Solo, care se întoarse către Leia şi robotul ei îngrijorat.

– O să ne ajute, zise el, încercând să-i încurajeze. Ne ştim de mult... zău. Nu vă faceţi griji.

– Cine-şi face griji? minţi ea neconvingător.

Deja vedeau clar Oraşul Norilor de pe Bespin. Era imens şi părea să plutească printre nori aşa cum ieşea prin atmosfera albă. Când *Şoimul Mileniului* se apropie de el, deveni evident că întinsa structură urbană era aşezată pe un stâlp subţire. Baza acestuia era un reactor mare şi rotund care plutea prin marea de nori agitată.

Şoimul Mileniului coborî mai aproape de imensul oraş şi se îndreptă către platformele de aterizare, zburând peste turnurile şi turlele înalte care erau presărate prin peisaj. Printre aceste structuri mergeau mai multe vehicule cu două ataşe, plutind fără greutate printre ceţuri.

Han ateriză uşurel pe Platforma 327; şi când motoarele ionice ale navei se opriră cu un geamăt, căpitanul şi echipajul văzură

comitetul de întâmpinare apropiindu-se de platforma de aterizare cu armele pregătite. Ca orice adunare reprezentativă a cetăţenilor Oraşului Norilor, acest grup cuprindea extratereştri, droizi şi oameni de toate rasele şi felurile. Unul dintre oameni era conducătorul grupului, Lando Calrissian.

Lando, un negru frumos, poate cam de aceeaşi vârstă cu Solo, era îmbrăcat în pantaloni gri eleganţi, o cămaşă albastră şi o pelerină fluturând, tot albastră. Stătea, fără să zâmbească, pe Platforma de aterizare 327, aşteptând ca echipajul *Şoimului* să debarce.

Han Solo şi prinţesa Leia apărură în uşa navei, cu pistoalele scoase. În spatele lor stătea wookieeul gigantic, cu puşca şi cu o centură plină cu muniţie, aruncate pe umărul stâng.

Han nu spuse nimic, ci cercetă în tăcere comitetul de primire care venea spre ei. Un vânticel de dimineaţă începu să mătură pământul, făcând ca mantia lui Lando să se ridice în spatele lui ca nişte imense aripi de culoarea cerului.

– Nu-mi place asta, îi şopti Leia lui Han.

Nici lui nu-i prea plăcea, dar nu voia ca prinţesa să afle.

– O să fie în regulă, zise el încet. Crede-mă. Apoi, avertizând-o, adăugă. Dar ţine ochii deschişi. Stai aici.

Han şi Chewbacca o lăsară pe Leia să păzească *Şoimul* şi coborâră pe rampă până la Calrissian şi armata lui pestriţă. Cele două grupuri se apropiară unul de celălalt până când Han şi Lando se opriră, la trei metri distanţă unul de altul, faţă în faţă. Pentru o vreme, se priviră în ochi, în tăcere.

În cele din urmă, Calrissian vorbi, clătinând din cap şi uitându-se la Han printre gene.

– Ei, pungaş de doi bani, trădător nenorocit, spuse el ameninţător.

– Pot să-ţi explic totul, prietene, dacă mă asculţi, spuse Han iute.

Tot fără să zâmbească, Lando îi surprinse pe oameni şi pe extratereştri când zise:

– Mă bucur să te văd.

Han ridică o sprânceană, neîncrezător.

– Nu eşti supărat?

– Glumeşti? întrebă Lando calm.

Han devenea neliniştit. Fusese iertat sau nu? Gărzile şi ajutoarele încă nu-şi coborâseră armele, iar atitudinea lui Lando era neclară. Încercând să-şi ascundă îngrijorarea, Han observă galant:

– Întotdeauna am spus că eşti un domn.

Cu acestea, celălalt râmji.

– Fac pariu, chicoti el.

Han hohoti uşurat, timp în care, cei doi vechi prieteni se strânseră în braţe ca doi parteneri demult despărţiţi ce erau.

Lando îi făcu cu mâna wookieeului care stătea lângă şeful lui.

– Ce mai faci, Chewbacca? întrebă el pe un ton prietenos. Tot îţi mai pierzi timpul cu clovnul ăsta, ha?

Wookieeul mârâi un salut rezervat.

Calrissian nu ştia ce să înţeleagă din acest mârâit

– Bine, spuse el şi zâmbi subţire, părând neliniştit. Dar atenţia îi fu atrasă de la claia ciufulită de muşchi şi de păr când o văzu pe Leia care începea să coboare pe rampă. Această imagine minunată era urmată îndeaproape de droidul ei de protocol, care se uita în jur precaut în timp ce se apropiau de Han şi de Lando.

– Salut! Ce avem noi aici? o întâmpină Calrissian admirativ. Eu sunt Lando Calrissian, administratorul acestei unităţi. Şi tu cine eşti?

Prinţesa îşi păstră o politeţe calmă.

– Poţi să-mi spui Leia, răspunse ea.

Lando făcu o plecăciune oficială şi sărută uşurel mâna prinţesei.

– Iar eu, zise robotul care o însoţea, sunt C-3PO, relaţii om-cyborg, la...

Dar înainte ca 3PO să-şi poată termina micul discurs, Han îşi puse un braţ peste umărul lui Lando şi îl îndepărtă de prinţesă.

– E cu mine, Lando, îşi sfătui el vechiul prieten. Şi nu am de gând să o pun în joc. Deci poţi să uiţi că există.

Lando se uită plin de poftă peste umăr în timp ce el şi Han începeau să traverseze platforma de aterizare, urmaţi de Leia, 3PO şi Chewbacca.

– Asta n-o să fie uşor, amice, spuse Lando cu regret.

Apoi, se întoarse spre Han.

– Ce te aduce aici?

– Reparaţii.

În glumă, panica se întinse pe faţa lui Lando.

– Ce-ai făcut cu nava mea?

Rânjind, Han îi aruncă o privire Leiei.

– *Şoimul* a fost al lui Lando, explică el. Şi uneori uită că l-a pierdut cinstit.

Lando ridică din umeri şi acceptă afirmaţia lăudăroasă a lui Han.

– Nava asta mi-a salvat viaţa de multe ori. E cea mai rapidă bucată de gunoi din galaxie. Ce-a păţit?

– Motorul de hiperspaţiu.

– Îmi pun oamenii să se apuce de treabă imediat, spuse Lando. Nu-mi place să ştiu că *Şoimului Mileniului* îi lipseşte inima.

Grupul traversă puntea îngustă care unea zona de aterizare cu oraşul – şi fură imediat uluiţi de frumuseţea acestuia. Văzură numeroase piaţete înconjurate de turnuri, turle şi clădiri cu marginile netede.

Structurile care formau zonele rezidenţiale şi de afaceri ale Oraşului Norilor erau de un alb scânteietor, strălucind puternic în soarele dimineţii. Mai multe rase de extratereştri formau populaţia oraşului şi mulţi dintre cetăţeni se plimbau agale pe străzile largi, împreună cu vizitatorii de pe *Şoim*.

– Cum merge operaţiunea ta minieră? îl întrebă Han pe Lando.

– Nu aşa de bine pe cât aş vrea, răspunse Calrissian. Suntem un mic avanpost şi nu suntem prea independenţi economic. Am tot felul de probleme de aprovizionare şi... Administratorul observă rânjetul amuzat al lui Han. Ce-i aşa distractiv?

– Nimic. Apoi, Han chicoti. N-aş fi crezut niciodată că în spatele escrocului nebun pe care îl ştiam se află un afacerist şi un conducător responsabil. Fără mare plăcere, Han trebuia să admită că era impresionat. Ţi se potriveşte.

Lando se uită gânditor la vechiul său prieten.

– Văzându-te, îmi mai aduc aminte. Clătină din cap, zâmbind. Da, sunt *responsabil* acum. Este preţul succesului. Şi ştii ce, Han? Ai avut dreptate tot timpul. E supraevaluat.

Izbucniră amândoi în râs, făcând să se întoarcă nişte capete, în timp ce grupul înainta pe pasarelele oraşului.

C-3PO rămase niţel în urmă, fascinat de mulţimile agitate de extratereştri de pe străzile Oraşului Norilor, de maşinile zburătoare, de clădirile elegante şi ireale. Îşi întoarse capul înainte şi înapoi, încercând să înregistreze totul în calculatorul său.

În timp ce droidul auriu căsca gura la noile privelişti, trecu pe lângă o uşă care dădea spre pasarelă. Auzind cum se deschidea, se întoarse şi văzu o unitate 3PO argintie ieşind şi se opri uitându-se cum celălalt robot se depărta. În timp ce stătea acolo, auzi înfundat un piuit şi un fluierat, venind de după uşă.

Trase cu ochiul înăuntru şi văzu un droid cunoscut care stătea în anticameră.

– Oh, o unitate R2! zise el încântat. Aproape le-am uitat vocea.

3PO intră în cameră. Imediat, simţi că el şi unitatea R2 nu erau singuri. Surprins, îşi ridică braţele aurii, expresia de uimire împietrindu-i pe faţa de bronz.

– Oh, vai! exclamă el. Astea seamănă cu nişte....

În timp ce vorbea, o rază de laser îl lovi în pieptul metalic, împrăştiindu-l în douăzeci de direcţii prin cameră. Braţele şi picioarele aurii se loviră de pereţi şi căzură într-o grămadă fumegândă împreună cu restul corpului său mecanic.

În spatele lui, uşa se trânti.

La ceva depărtare, Lando conducea grupul în clădirea lui de birouri, arătându-le obiectele de interes în timp ce mergeau pe coridoarele albe. Niciunul dintre ei nu observase absenţa lui 3PO în timp ce înaintau, discutând despre viaţa pe Bespin.

Dar, brusc, Chewbacca se opri şi adulmecă aerul curios, uitându-se în urmă. Apoi, ridică din umerii laţi şi continuă să meargă cu ceilalţi.

Luke era complet calm. Chiar şi în poziţia în care se afla nu era încordat, chinuit sau nesigur, ori în vreun alt fel negativ pe care îl simţise atunci când încercase prima dată acest lucru. Stătea în echilibru perfect într-o mână. Ştia că Forţa era cu el.

Răbdătorul său maestru, Yoda, şedea calm pe tălpile lui Luke. Tânărul se concentră cu seninătate asupra sarcinii lui şi ridică patru degete de la pământ. Fără să-şi piardă echilibrul, îşi păstră poziţia – într-un deget.

Hotărârea lui Luke îl făcuse să înveţe iute. Era dornic să afle şi nu era împiedicat de testele pe care Yoda le pregătise pentru el. Iar acum era încrezător că atunci când avea să părăsească, în cele din urmă, această planetă, avea să fie un adevărat Cavaler Jedi, gata să lupte doar pentru cea mai nobilă cauză.

Luke devenea rapid tot mai puternic în Forţă şi, într-adevăr, făcea miracole. Yoda era tot mai mulţumit de progresul ucenicului său. Odată, în timp ce Yoda îl urmărea din apropiere, Luke a folosit Forţa pentru a ridica două cutii mari cu echipament şi a le ţine în aer. Yoda era mulţumit, dar l-a observat pe R2-D2 care privea acest lucru aparent imposibil şi scotea piuituri electronice de neîncredere. Maestrul Jedi şi-a ridicat mâna şi, cu Forţa, l-a înălţat pe micul droid de la pământ.

R2 a plutit, cu senzorii şi circuitele lui interne uimite, încercând să detecteze puterea nevăzută care îl ţinea în aer. Şi, brusc, mâna invizibilă i-a mai jucat un renghi. În timp ce stătea în aer, micul robot a fost întors, dintr-odată, cu capul în jos. Picioarele lui albe se agitau disperate, iar capul în formă de cupolă i se

rotea neajutorat. Când Yoda şi-a coborât în cele din urmă mâna, droidul, împreună cu cele două cutii au început să cadă. Însă doar cutiile s-au lovit de pământ. R2 a rămas în aer.

Întorcând capul, R2 l-a văzut pe tânărul său stăpân stând cu mâna întinsă, împiedicându-l să se prăbuşească.

Yoda a clătinat din cap, impresionat de gândirea rapidă şi de controlul elevului său.

Yoda a sărit pe braţul lui Luke şi cei doi s-au întors spre casă. Însă uitaseră ceva: pe R2-D2 încă suspendat în aer, care fluiera şi piuia înnebunit, încercând să le atragă atenţia. Yoda nu făcea decât să glumească în continuare pe seama droidului sperios şi, în timp ce Yoda şi Luke plecau, R2 a auzit râsul cristalin al Maestrului Jedi plutind în tonuri voioase în urma lui pe când droidul cobora încet la pământ.

Ceva mai târziu, când apusul cobora prin frunzişul des al bog-ului, R2 curăţa carena X-interceptorului. Printr-un furtun care mergea de la lac până într-un orificiu dintr-o parte a robotului, el pulveriza pe navă un jet puternic de apă. Şi, în timp ce lucra, Luke şi Yoda stăteau în luminiş, tânărul concentrându-se cu ochii închişi.

– Fii calm, îi spuse Yoda. Prin Forţă lucruri vei vedea: alte locuri, alte gânduri, viitorul, trecutul, prieteni vechi demult plecaţi.

Luke se pierdea în timp ce se concentra asupra vorbelor lui Yoda. Devenea inconştient de trupul său şi îşi lăsa conştiinţa să plutească împreună cu vorbele maestrului.

– Mintea mi se umple cu prea multe imagini.

– Controlul, controlul trebuie să înveţi a ceea ce vezi, îi spuse Maestrul Jedi. Nu-i uşor. Nu-i repede.

Luke îşi închise ochii, se relaxă şi începu să-şi elibereze mintea, începu să controleze imaginile. În cele din urmă, obţinu ceva, neclar la început, dar ceva alb, amorf. Treptat, imaginea se limpezi. Părea să fie un oraş, unul care parcă plutea într-o mare albă, învolburată.

– Văd un oraş în nori, spuse el în sfârşit.

– Bespin, îl identifică Yoda. Şi eu îl văd. Prieteni ai acolo, ha? Concentrează-te şi îi vei vedea.

Luke se concentră şi mai mult. Iar oraşul din nori deveni mai clar. Concentrându-se, reuşi să vadă forme, formele familiare ale oamenilor pe care îi cunoştea.

– Îi văd! exclamă Luke cu ochii încă închişi. Apoi, brusc, fu copleşit de agonie, a trupului şi a spiritului.

– Îi doare. Suferă.

– Viitorul îl vezi, explică glasul lui Yoda.

Viitorul, se gândi Luke. Atunci durerea pe care o simţise nu se abătuse încă asupra prietenilor lui. Deci poate că viitorul nu era de neschimbat.

– O să moară? îşi întrebă el maestrul.

Yoda clătină din cap şi ridică uşurel din umeri.

– Greu de văzut. Întotdeauna în mişcare este viitorul.

Luke deschise iar ochii. Se ridică şi începu iute să îşi adune echipamentul.

– Sunt prietenii mei, zise el, ghicind că Maestrul Jedi ar fi putut încerca să îl convingă să renunţe la ceea ce trebuia să facă.

– Şi, prin urmare, adăugă Yoda, trebuie să te hotărăşti cum îi ajuţi mai bine. Dacă pleci acum, îi vei ajuta. Dar vei distruge toate lucrurile pentru care au luptat şi au suferit.

Vorbele lui îl făcură pe Luke să împietrească. Tânărul se prăbuşi la pământ simţind cum îl cuprindea un val de tristeţe. Chiar se putea să distrugă tot ce muncise să obţină şi poate să îşi distrugă şi prietenii?

R2 percepu disperarea stăpânului său şi se apropie de el pentru a încerca să-i ofere alinarea.

Chewbacca, care devenise îngrijorat pentru C-3PO, plecă pe furiş de lângă Han Solo şi ceilalţi şi începu să îl caute pe droidul care lipsea. Tot ce avea de făcut era să-şi urmeze instinctele ascuţite de wookiee în timp ce rătăcea pe holurile şi pasarelele albe şi necunoscute de pe Bespin.

Condus de simţuri, Chewbacca ajunse în cele din urmă la o cameră enormă de pe un coridor din Oraşul Norilor. Se apropie de intrare şi auzi zgomotul obiectelor metalice lovite unul de altul. Pe lângă zăngănit, răzbătea şi mormăitul slab al unor creaturi pe care nu le mai întâlnise vreodată.

Încăperea pe care o găsise era o cameră de gunoi din Oraşul Norilor – un depozit pentru toate aparatele stricate ale oraşului şi pentru alte deşeuri metalice.

Stând printre bucăţile de metal împrăştiate şi cablurile încurcate, erau patru fiinţe ca nişte porci. Părul alb le creştea des pe capete şi le acoperea în parte feţele porcine. Fiinţele umanoide – numite ugnauţi pe această planetă – erau ocupate să despartă bucăţile de metal şi să le arunce într-o groapă cu metal topit.

Chewbacca intră în cameră şi văzu că unul dintre ugnauţi ţinea în mână o bucată cunoscută de metal auriu.

Creatura porcină deja îşi ridica braţul să arunce piciorul metalic retezat în groapa sfârâitoare când Chewbacca urlă la el, lătrând disperat. Ugnautul scăpă piciorul şi fugi, ghemuindu-se îngrozit alături de semenii lui.

Wookieeul apucă piciorul metalic şi îl cercetă cu atenţie. Nu greşise. Şi, când mârâi furios la ugnauţii strânşi unul în altul, aceştia începură să grohăie şi să tremure ca o cireadă de porci speriaţi.

Razele de soare pătrundeau în sufrageria circulară a apartamentului care le fusese dat lui Han Solo şi grupului său. Încăperea era albă şi simplu mobilată, cu o canapea, o masă şi mai nimic altceva. Fiecare dintre cele patru uşi culisante, aşezate pe peretele circular, ducea spre o altă serie de camere.

Han se sprijini pe pervazul ferestrei boltite a sufrageriei pentru a admira panorama Oraşului Norilor. Priveliştea îi tăia răsuflarea chiar şi unui aventurier spaţial bătrân ca Han. Urmări maşinile zburătoare care făceau slalom printre clădirile înalte, apoi se uită în jos şi văzu oamenii mişcându-se prin reţeaua de străzi de dedesubt. Aerul curat şi rece îi adia pe faţă şi, cel puţin deocamdată, se simţea lipsit de orice grijă.

În spatele lui se deschise o uşă, iar el se întoarse şi o văzu pe prinţesa Leia stând în pragul intrării în apartamentul ei. Era minunată. Îmbrăcată în roşu, cu o mantie albă ca norii, care cădea până în pământ, Leia era mai frumoasă decât o văzuse Han vreodată. Părul ei negru, lung, era legat cu panglici şi îi încadra diafan faţa ovală. Şi se uita la el, zâmbind din cauza expresiei lui uimite.

– La ce te holbezi? întrebă ea, începând să roşească.

– Cine se holbează?

– Arăţi ca un fraier, zise ea râzând.

– Tu arăţi minunat.

Leia îşi feri privirea, ruşinată.

– 3PO a apărut? întrebă ea încercând să schimbe subiectul.

Solo fu luat pe nepregătite.

– Ha? Oh, Chewie s-a dus să-l caute. Lipseşte de prea mult timp ca să se fi pierdut. Bătu cu palma în canapeau, moale. Vino aici, o chemă el. Vreau să verific ceva.

Ea cântări o clipă această invitaţie, apoi veni şi se aşeză lângă el. Han era mai mult decât încântat de aparenta ei supunere şi se întinse către ea pentru a o lua în braţe. Dar chiar înainte să reuşească, ea vorbi iar.

– Sper că Luke a ajuns întreg la flotă.

– Luke! Începea să fie exasperat. Cât de mult trebuia să mai ia parte la jocul ăsta? Era jocul ei şi regulile ei – dar el *alesese* să-l joace. Era prea frumoasă pentru a i se împotrivi.

– Sunt sigur că e bine, zise Han ca să o liniştească. Probabil că stă degeaba şi se întreabă ce facem noi acum.

Se mută mai aproape şi îşi puse mâna pe după umărul ei, trăgând-o lângă el. Ea se uită la el în semn îmbietor, iar el începu să o sărute...

Tocmai atunci una dintre uşi se deschise iute. Chewbacca intră anevoie, purtând o cutie uriaşă plină cu bucăţi de metal tulburător de cunoscute – rămăşiţele, în bucăţele aurii, ale lui C-3PO. Wookieeul trânti cutia pe masă. Făcându-i semn lui Han, lătră şi mârâi îndurerat.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Leia apropiindu-se pentru a se uita mai bine la grămada de piese dezmembrate.

– L-am găsit pe 3PO într-o cameră de gunoi.

Leia se înfioră.

– Ce dezastru! Chewie, crezi că poţi să-l repari?

Chewbacca cercetă piesele de robot apoi, uitându-se iar la prinţesă, ridică din umeri şi urlă. Lui i se părea o treabă imposibilă.

– De ce nu i-l dăm lui Lando să-l repare? propuse Han.

– Nu, mersi, răspunse Leia cu o privire rece. Ceva e în neregulă aici. Prietenul tău Lando e foarte încântător, dar nu am încredere în el.

– Bine, eu am încredere în el, o contrazise Han, apărându-şi gazda. Uite, dragă, n-o să te las să-mi acuzi prietenul...

Dar fu întrerupt de sunetul unei uşi care se deschise şi Lando Calrissian intră în sufragerie. Zâmbind prietenos, veni către micul grup.

– Scuze, vă întrerup?

– Nu chiar, spuse prinţesa cu răceală.

– Draga mea, zise Lando, ignorând tonul ei distant. Frumuseţea ta este inegalabilă. Cu adevărat, locul tău este aici cu noi, printre nori.

Ea surâse rece.

– Mersi.

– Doriţi să luăm o mică gustare împreună?

Han trebui să admită că îi era cam foame. Dar, dintr-un motiv pe care nu-l putea detecta, simţea un val de bănuială în privinţa prietenului său. Nu-şi amintea ca Lando să fie chiar atât de politicos, chiar atât de mieros. Poate îndoielile Leiei erau adevărate...

Gândurile îi fură întrerupte de lătratul entuziasmat al lui Chewbacca la auzul vorbelor despre mâncare. Marele wookiee îşi lingea buzele în aşteptarea unei mese sănătoase.

– Fireşte, sunteţi cu toţii invitaţi, spuse Lando.

Leia apucă braţul oferit de Calrissian şi, în timp ce grupul se îndrepta spre uşă, Lando zări cutia cu piese aurii de robot.

– Aveţi probleme cu droidul? întrebă el.

Han şi Leia avură un schimb rapid de priviri. Dacă Han voia să îi ceară ajutorul, acum era momentul.

– Un accident, mârâi el. Nimic grav.

Ieşiră din încăpere, lăsând în urmă rămăşiţele droidului de protocol.

Grupul merse pe coridoarele albe, iar Leia păşea între Han şi Lando. Solo nu era deloc sigur că îi plăcea ideea de a concura cu Lando pentru farmecele Leiei – mai ales în condiţiile de faţă. Dar acum depindeau de bunăvoinţa lui Lando. Nu aveau de ales.

Pe drum li se alătură asistentul personal al lui Lando, un verpin înalt şi chel, îmbrăcat cu o jachetă gri cu mâneci bufante, galbene. Purta un dispozitiv radio înfăşurat pe partea din spate a capului şi care îi acoperea ambele urechi. Merse împreună cu Chewbacca un pic în spatele lui Han, al Leiei şi al lui Lando, iar în timp ce înaintau către sala de mese a lui Calrissian, administratorul le descrise forma de guvernare a acestei planete.

– Deci, vedeţi voi, explica Lando, suntem o staţie liberă şi nu intrăm sub jurisdicţia Imperiului.

– Atunci sunteţi parte a breslei mineritului? întrebă Leia.

– Nu chiar. Operaţiunea noastră este destul de mică pentru a nu fi observată. Majoritatea comerţului nostru este, bine... neoficială.

Ieşiră pe o verandă care se deschidea deasupra turlelor celor mai înalte ale Oraşului Norilor. De aici văzură câteva nave de nori plutind graţios în jurul clădirilor falnice ale oraşului. Era o imagine spectaculoasă, iar vizitatorii erau impresionaţi.

– Este un avanpost foarte frumos, se minună Leia.

– Da, suntem mândri de el, răspunse Lando. Vei descoperi că aerul de aici este mai special... mai stimulant. Îi zâmbi cu înţeles Leiei. Poţi ajunge să îţi placă.

Han nu pierdu privirea dulceagă a lui Lando – şi nici nu-i plăcu.

– Nu avem de gând să rămânem atât de mult, zise el tăios.

Leia ridică o sprânceană şi îi aruncă o privire ştrengărească lui Han Solo, care acum fierbea.

– Mie mi se pare foarte relaxant.

Lando chicoti şi îi conduse de pe verandă. Se apropiară de sala de mese cu uşile ei masive închise şi, când se opriră în faţa lor, Chewbacca îşi înălţă capul şi adulmecă aerul curios. Se întoarse şi lătră agitat spre Han.

– Nu acum, Chewie, îl dojeni Han, întorcându-se către Calrissian. Lando, nu te temi că până la urmă Imperiul ar putea descoperi această mică operaţiune şi că ar închide-o?

– Întotdeauna a existat acest pericol, răspunse administratorul. S-a profilat ca o umbră peste tot ce am construit noi aici. Dar au apărut nişte circumstanţe care vor oferi siguranţă. Vezi tu, am făcut o înţelegere care va ţine întotdeauna Imperiul departe de aici.

Cu acestea, uşile solide se deschiseră – şi, imediat, Han înţelese despre ce „înţelegere" era vorba. În capătul opus al uriaşei mese de ceremonii stătea vânătorul de recompense Boba Fett.

Acesta se afla lângă un scaun care conţinea esenţa neagră a răului însuşi – Darth Vader. Încet, Lordul Întunericului se ridică la toată înălţimea lui ameninţătoare de doi metri.

Han îi aruncă lui Lando cea mai urâtă privire de care era capabil.

– Scuze, prietene, spuse Lando, părând să-şi ceară iertare. Nu am avut de ales. Au sosit chiar înaintea voastră.

– Şi mie îmi pare rău, se răsti Han. În aceeaşi clipă, îşi scoase pistolul din toc, îl aţinti drept asupra siluetei negre şi începu să tragă în direcţia lui Vader.

Dar bărbatul care se putea să fi fost cel mai rapid trăgător din galaxie nu era destul de iute pentru a-l lua pe Vader prin surprindere. Înainte ca razele de laser să ajungă la jumătatea mesei, Lordul Întunericului ridică o mână înmănuşată şi, fără efort, le respinse într-un perete, unde explodară aruncând un nor inofensiv de aşchii albe.

Uluit de ceea ce tocmai văzuse, Han încercă să tragă iar. Dar înainte de a putea lansa o altă salvă de laser, ceva – ceva nevăzut şi totuşi incredibil de puternic – îi smulse arma din mână şi o trimise în zbor în pumnul lui Vader. Silueta întunecată aşeză calm pistolul pe masă.

Şuierând prin masca de obsidian, Lordul Întunericului se adresă aşa zisului său atacator.

– Am fi onoraţi dacă ni te-ai alătura.

* * *

R2-D2 simţea cum ploaia bătea pe cupola lui metalică în timp ce înainta cu greu prin bălţoacele de noroi ale mlaştinii. Se îndrepta către adăpostul micuţei colibe a lui Yoda şi, curând, senzorii lui optici înregistrară sclipirea aurie care răzbătea prin ferestre. Când se apropie de casa atrăgătoare, simţi o uşurare de robot pentru că, în final, avea să scape de ploaia asta insistentă şi enervantă.

Dar când dădu să intre, descoperi că trupul lui rigid de droid nu reuşea; încercă dintr-o parte, apoi din alta. Într-un final, faptul că nu avea forma potrivită pentru a trece pe uşă îşi făcu loc în mintea lui computerizată.

Nu-i venea să-şi creadă senzorilor. Când se uită în casă, detectă o siluetă agitată, grăbindu-se prin bucătărie, amestecând în oale aburinde, tocând una şi alta, fugind de colo-colo. Dar personajul din bucătăria lui Yoda, făcând treburile lui Yoda, nu era Maestrul Jedi – ci ucenicul său.

Yoda, din câte detectau senzorii lui R2, stătea deoparte, urmărindu-şi tânărul elev din camera alăturată şi zâmbind în tăcere. Apoi, brusc, în mijlocul activităţii lui gospodăreşti, Luke se opri, ca şi cum ar fi avut o viziune dureroasă.

Yoda observă expresia tulburată a lui Luke. În timp ce-şi urmărea elevul, trei bile luminoase apărură de după Yoda şi, fără zgomot, ţâşniră prin aer pentru a-l ataca pe la spate pe tânărul Jedi. Pe loc, Luke se întoarse la ele cu un capac într-o mână şi cu o lingură în cealaltă.

Bilele trimiteau rază după rază spre Luke. Dar, cu o îndemânare uluitoare, el le respinse una câte una. Lovi una dintre bile şi o trimise către uşa deschisă în cadrul căreia R2 stătea şi îşi privea stăpânul. Dar credinciosul droid văzu globul strălucitor prea târziu ca să mai evite raza pe care o trase în el. Lovitura îl dărâmă pe robot la pământ, ţipând şi scoţând un zăngănit care aproape că-i rupse măruntaiele electronice.

Mai târziu în acea seară, după ce elevul trecuse cu succes de mai multe teste date de învăţător, Luke Skywalker, obosit, adormi pe pământ lângă casa lui Yoda. Dormi agitat, zvârcolindu-se şi gemând încet. Droidul îngrijorat stătu lângă el, întinzând un braţ şi acoperindu-l cu pătura care alunecase de pe el. Dar când R2 se depărtă, Luke începu să se vaiete şi să tremure ca şi cum ar fi avut un coşmar îngrozitor.

În casă, Yoda auzi gemetele şi se grăbi spre uşă.

Luke se trezi tresărind. Ameţit, se uită în jur, apoi îl văzu pe învăţătorul său privindu-l îngrijorat din casă.

– Nu pot să-mi scot viziunea din cap, îi spuse Luke lui Yoda. Prietenii mei... sunt în pericol... şi simt că...

– Luke, nu trebuie să pleci, îl avertiză Yoda.

– Dar Han şi Leia o să moară dacă nu o fac.

– Nu ştii asta. Era vocea şoptită a lui Ben, care începea să se materializeze în faţa lor. Silueta în robă neagră apăru, ca o imagine scânteietoare, şi îi spuse lui Luke:

– Nici chiar Yoda nu le poate vedea soarta.

Dar Luke era profund îngrijorat pentru prietenii săi şi era hotărât să facă ceva.

– Pot să-i ajut! insistă el.

– Încă nu eşti pregătit, zise Ben cu blândeţe. Mai ai multe de învăţat.

– Simt Forţa, spuse Luke.

– Dar nu o poţi controla. Aceasta este o etapă dificilă pentru tine, Luke. Acum eşti cel mai slab la tentaţiile părţii întunecate.

– Da, da, adăugă Yoda. La Obi-Wan ascultă, tinere. Copacul. Mai ştii cum ai greşit la copac! Ha?

Cu durere, Luke îşi aminti, deşi simţea că din acea experienţă câştigase multă putere şi energie.

– Am învăţat multe de atunci. Şi mă voi întoarce să termin. Promit, maestre.

– Îl subestimezi pe Împărat, îi spuse Ben grav. Pe tine te vrea. De aceea suferă prietenii tăi.

– Şi de aceea trebuie să plec, zise Luke.

Kenobi era ferm.

– Nu te voi pierde în favoarea Împăratului, aşa cum l-am pierdut odată pe Vader.

– Nu mă vei pierde.

– Doar un Cavaler Jedi complet pregătit, cu Forţa drept aliat îi va învinge pe Vader şi pe Împăratul său, sublinie Ben. Dacă îţi închei antrenamentul acum, dacă alegi calea scurtă şi uşoară – cum a făcut Vader – vei deveni un agent al răului, iar galaxia se va afunda şi mai mult în abisul de ură şi disperare.

– Opriţi trebuie să fie, interveni Yoda. Auzi? De asta *totul* depinde.

– Eşti ultimul Jedi, Luke. Eşti singura noastră speranţă. Ai răbdare.

– Şi să-i sacrific pe Han şi pe Leia? întrebă tânărul, nevenindu-i să creadă.

– Dacă respecţi scopul luptei lor, zise Yoda făcând o pauză lungă... da!

O mâhnire adâncă îl copleşi pe Luke. Nu era sigur că putea să împace sfatul celor doi mentori cu sentimentele lui. Prietenii lui erau în mare pericol şi, fireşte, trebuia să-i salveze. Dar învăţătorii lui credeau că nu era pregătit, că ar fi putut fi prea vulnerabil faţă de puternicul Vader şi de Împăratul lui, că ar fi putut face rău prietenilor săi, dar şi lui însuşi – şi poate că ar fi fost pierdut pe veci pe calea răului.

Totuşi, cum îi putea fi frică de aceste lucruri abstracte când Han şi Leia erau reali şi sufereau. Cum îşi putea permite să se teamă de un posibil pericol pentru sine când prietenii săi erau acum într-un adevărat pericol de moarte?

Nu mai avea nicio îndoială în privinţa a ceea ce avea de făcut.

În ziua următoare, soarele apunea pe planeta mocirloasă când R2-D2 se aşeză în alveola lui din spatele cockpitului X-interceptorului lui Luke.

Yoda stătea pe o cutie, privindu-l pe tânărul Jedi cum încărca, una câte una, restul cutiilor în burta navei la lumina farurilor X-interceptorului.

– Nu te pot apăra, Luke, se auzi vocea lui Ben Kenobi, când silueta în robă apăru în faţa lui. Dacă alegi să-l înfrunţi pe Vader, o vei face singur. Odată ce ai luat această decizie, nu mai pot interveni.

– Înţeleg, răspunse Luke calm. Apoi, întorcându-se către droid, spuse. R2, porneşte convertoarele de energie.

R2, care deja desfăcuse racordurile de energie ale navei, fluieră voios, recunoscător că părăsea această lume mocirloasă şi lugubră, pe care, cu siguranţă, un droid nu avea ce căuta.

– Luke, îl sfătui Ben, foloseşte Forţa doar pentru cunoaştere şi apărare, nu ca armă. Nu ceda furiei sau urii. Ele te conduc spre partea întunecată.

Luke dădu din cap, ascultând doar pe jumătate. Mintea îi era la călătoria lungă şi la lucrurile dificile care îl aşteptau. Trebuia să îşi salveze prietenii, ale căror vieţi erau în pericol din cauza lui. Se sui în cockpit, apoi se uită la micul Maestru Jedi.

Yoda era profund îngrijorat pentru ucenicul său.

– Puternic e Vader, îl avertiză el ameninţător. Înceţoşată este soarta ta. Ţine minte tot ce ai învăţat. Observă *totul*, totul! Te poate salva.

– Aşa voi face, Maestre Yoda, îl asigură Luke. Aşa voi face şi mă voi întoarce să termin ce am început. Îţi dau cuvântul meu!

R2 închise cockpitul şi Luke porni motoarele.

Yoda şi Obi-Wan urmăriră cum X-interceptorul accelera şi începu să se depărteze pentru a decola.

– Ţi-am spus, zise Yoda cu părere de rău, în timp ce nava subţire începea să se ridice pe cerul înceţoşat. Nechibzuit e. Acum lucrurile se înrăutăţesc.

– Băiatul e ultima noastră speranţă, spuse Ben Kenobi, cu vocea încărcată de emoţii.

– Nu, îl corectă pe Kenobi fostul său învăţător, cu o sclipire de cunoaştere în ochii mari. Mai este una.

Yoda îşi înălţă capul spre cerul care se întuneca, unde nava lui Luke era deja un punct de lumină abia vizibil printre stelele scânteietoare.

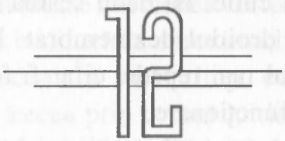

Chewbacca simţea că înnebunea!

Celula era inundată de lumină orbitoare, fierbinte, care îi ardea ochii lui sensibili de wookiee. Nici măcar mâinile imense şi păroase aruncate peste ochi nu-l puteau apăra pe deplin de strălucire. Şi, pentru ca nefericirea lui să fie şi mai mare, în cămăruţă se auzea un fluierat înalt, torturându-i auzul chinuit. Urlă de durere, dar urletele lui guturale erau acoperite de sunetul ţiuitor, pătrunzător.

Wookieeul păşea înainte şi înapoi între pereţii celulei. Gemând nenorocit, lovi cu disperare în zidurile groase, dorind pe cineva, pe oricine, să vină să-l elibereze. În timp ce bătea, fluieratul care aproape îi spărsese timpanele se opri dintr-odată şi potopul de lumină pâlpâi şi se stinse.

Chewbacca se dădu un pas în spate, clătinându-se din cauza dispariţiei bruşte a torturii, iar apoi se duse la unul dintre pereţii celulei încercând să detecteze dacă se apropia cineva să îl elibereze. Dar zidurile groase nu dezvăluiră nimic şi, înnebunit de furie, Chewbacca lovi cu un pumn imens în zid.

Dar acesta rămase întreg şi la fel de impenetrabil ca înainte, iar Chewbacca îşi dădu seama că ar fi fost nevoie de ceva mai mult decât forţa brută a unui wookiee pentru a-l dărâma. Înţelegând ce şanse avea de a evada, Chewbacca se duse, târându-şi picioarele, către pat, acolo unde fusese pusă cutia cu piesele care aparţinuseră lui 3PO.

Într-o doară la început, apoi cu mai mult interes, wookieeul începu să caute prin cutie. Îşi dădu seama că s-ar fi putut să reuşească să repare droidul dezmembrat. Nu doar că l-ar fi ajutat să treacă timpul mai repede, ci ar fi fost şi util să-l aibă pe 3PO în stare de funcţionare.

Luă capul auriu şi se uită în ochii lui înnegriţi. Ţinu capul şi lătră câteva cuvinte dintr-un monolog, ca şi cum l-ar fi pregătit pe robot pentru bucuria de a reveni în activitate – sau pentru dezamăgirea provocată de posibilul eşec al lui Chewbacca în încercarea lui de a-l reconstrui.

Apoi, cu destulă delicateţe pentru o făptură de dimensiunile şi de puterea lui, wookieeul uriaş aşeză capul cu ochi uriaşi pe trunchiul auriu. Timid, începu să facă încercări cu încurcătura de cabluri şi de circuite ale lui 3PO. Până atunci talentul lui de mecanic nu fusese pus la încercare decât în reparaţiile făcute la *Şoimul Mileniului*, aşa că nu era deloc sigur că putea să îndeplinească această muncă delicată. Chewbacca se juca şi jongla cu cablurile, uimit de acest mecanism complicat când, brusc, ochii lui 3PO se aprinseră.

Din robot ieşi un geamăt. Semăna puţin cu vocea obişnuită a lui 3PO, dar era atât de joasă şi atât de înceată, încât cuvintele nu se înţelegeau.

– *Soooo-aaaa-lddddaaa-ţi-imm-peeeeer-eee-allli...*

Uluit, Chewbacca se scărpină în vârful capului păros şi cercetă cu atenţie robotul stricat. Îi veni o idee şi încercă să pună un cablu în altă mufă. Pe loc, 3PO începu să vorbească cu glasul lui normal. Ceea ce avea de spus semăna cu vorbele dintr-un vis urât.

– Chewbacca! ţipă capul lui C-3PO. Atenţie, sunt soldaţi imperiali ascunşi în... Se opri ca şi cum ar fi retrăit toată întâmplarea traumatizantă, apoi ţipă iar. Oh, nu! Am fost împuşcat!

Chewbacca scutură din cap în semn de compătimire. Tot ce avea de făcut acum era să încerce să pună la loc şi restul lui C-3PO.

Era posibil ca aceasta să fi fost prima dată când Han Solo ţipa. Niciodată nu îndurase asemenea tortură chinuitoare. Era legat de o platformă înclinată la aproximativ patruzeci şi cinci de grade faţă de podea. În acest timp, curent electric de o intensitate arzătoare trecea prin corpul lui la intervale regulate, fiecare şoc fiind mai puternic decât celălalt. Se agită pentru a scăpa, dar durerea era atât de puternică, încât asta era tot ce putea face doar pentru a rămâne conştient.

Stând lângă aparatul de tortură, Darth Vader urmărea în tăcere chinurile lui Han Solo. Fără să pară mulţumit sau nu, privi până când se sătură, apoi Lordul Întunericului se întoarse cu spatele la silueta care se zvârcolea şi părăsi celula, iar uşa care se închise în urma lui înfundă ţipetele schingiuite ale lui Solo.

Lângă camera de tortură, Boba Fett îl aştepta pe Lord Vader împreună cu Lando Calrissian şi cu ajutorul administratorului.

Cu dispreţ evident, Vader se întoarse către Fett.

– Vânătorule de recompense, i se adresă el omului cu cască argintie însemnată cu negru, dacă îţi aştepţi răsplata, va trebui să aştepţi până îl am pe Skywalker.

Boba Fett, încrezător în sine, nu păru tulburat de această veste.

– Nu mă grăbesc, Lord Vader. Grija mea este să nu fie rănit căpitanul Solo. Preţul pus pe capul lui de Jabba Huttul este dublu dacă e în viaţă.

– Durerea lui este considerabilă, vânătorule de recompense, dar nu va fi rănit, şuieră Vader.

– Cum rămâne cu Leia şi cu wookieeul? întrebă Lando cu o urmă de îngrijorare.

– Îi vei găsi în stare bună, răspunse Vader. Dar, adăugă el cu o finalitate de neconfundat, nu trebuie să părăsească niciodată acest oraş.

– Asta nu a făcut parte din înţelegerea noastră, se grăbi Calrissian. Nici ca Han să fie dat acestui vânător de recompense.

– Poate crezi că eşti tratat necinstit, spuse Vader sarcastic.

– Nu, zise Lando, uitându-se la ajutorul lui.

– Bine, continuă Vader, adăugând o ameninţare ascunsă. Ar fi foarte neplăcut dacă aş fi nevoit să las o garnizoană permanentă aici.

Plecându-şi capul respectuos, Lando Calrissian aşteptă până când Darth Vader se întoarse şi intră într-un lift împreună cu vânătorul de recompense în armură argintie. Apoi, luându-şi asistentul cu el, administratorul Oraşului Norilor merse iute pe un coridor cu pereţi albi.

– Înţelegerea asta devine tot mai proastă, se plânse Lando.

– Poate că ar fi trebuit să încerci să negociezi cu el, sugeră ajutorul.

Lando îl privi încruntat. Începea să îşi dea seama că înţelegerea cu Darth Vader nu-i oferea nimic lui. Şi, dincolo de asta, făcea rău unor oameni pe care i-ar fi putut numi prieteni. În cele din urmă rosti destul de încet pentru a nu fi auzit de spionii lui Vader:

– Nu-mi place asta.

În final, C-3PO începea să se simtă ca înainte.

Wookieeul lucrase preocupat la reconectarea multelor cabluri şi circuite interne ale droidului, iar acum tocmai începea să îşi dea seama cum să prindă membrele. Până acum reataşase capul de trunchi şi reuşise să conecteze un braţ. Restul părţilor lui 3PO erau încă pe masă, cu circuitele şi cablurile atârnând din încheieturile retezate.

Dar, deşi wookieeul muncea sârguincios pentru a-şi termina treaba, droidul auriu începu să vocifereze.

– Ei, ceva nu-i bine, pentru că acum nu mai văd, se panică el.

Răbdătorul wookiee lătră şi reglă un cablu din gâtul lui 3PO. Acum robotul vedea din nou şi scoase un suspin mecanic de uşurare.

– Ei, da, e mai bine.

Dar nu era *mult* mai bine. Când îşi aruncă în jos privirea senzorilor proaspăt activaţi în direcţia în care ar fi trebuit să fie pieptul lui, îşi văzu... spatele!

– Stai... Oh, vai! Ce ai făcut? Sunt pe dos! strigă mânios 3PO. Blană mâncată de molii! Doar un tăntălău crescut prea mult ca tine ar fi atât de prost să-mi pună capul...

Wookieeul mârâi ameninţător. Uitase ce plângăcios era droidul. Şi celula era prea mică să mai poată asculta toate astea! Înainte ca 3PO să îşi dea seama ce se întâmpla, wookieeul se aplecă şi trase un fir. Imediat, mormăitul încetă, iar camera deveni iar liniştită.

Apoi simţi un miros cunoscut apropiindu-se de celulă.

Wookieeul adulmecă aerul şi se grăbi către uşă.

Uşa celulei se deschise şi Han Solo, jerpelit şi epuizat, fu îmbrâncit înăuntru de doi soldaţi din trupele de şoc imperiale. Aceştia plecară şi Chewbacca se duse iute la prietenul său, îmbrăţişându-l uşurat. Han era palid, cu cercuri vineţii în jurul ochilor. Părea că era pe punctul de a se prăbuşi, iar Chewbacca îşi lătră îngrijorarea către vechiul său tovarăş.

– Nu, zise Han obosit. Nu am nimic, nu am nimic.

Uşa se deschise iar şi prinţesa Leia fu aruncată în celulă de către soldaţi. Era încă îmbrăcată cu mantia ei elegantă dar, ca şi Han, părea obosită şi răvăşită.

Când soldaţii plecară şi uşa se închise în urma lor, Chewbacca o ajută pe Leia să vină lângă Han. Cei doi se priviră foarte emoţionaţi, apoi se întinseră şi se strânseră puternic în braţe. După o clipă, se sărutară duios.

În timp ce Han încă o ţinea, Leia îl întrebă slăbită:

– De ce fac asta? Nu înţeleg ce pun la cale.

Han era şi el la fel de nelămurit.

– M-au făcut să urlu pe masa aia, dar nu mi-au pus nicio întrebare.

Atunci uşa se deschise din nou, lăsându-i să intre pe Lando şi pe două dintre gărzile sale.

– Ieşi de aici, Lando! mârâi Han. Dacă s-ar fi simţit mai puternic, ar fi sărit să-şi atace prietenul trădător.

– Taci o clipă şi ascultă, se răsti Lando. Fac tot ce pot să-ţi uşurez situaţia.

– Asta trebuie să fie bine, observă Han sarcastic.

– Vader a fost de acord să mi-i predea mie pe Leia şi pe Chewie, explică Lando. Vor trebui să stea aici, dar cel puţin vor fi în siguranţă.

Leia suspină.

– Şi Han?

Lando îşi privi grav prietenul.

– Nu ştiam că s-a pus un preţ pe capul tău. Vader te-a dat vânătorului de recompense.

Prinţesa se uită repede la Han cu ochii plini de îngrijorare.

– Nu ştii prea multe dacă nu crezi că Vader o să vrea să ne omoare când se termină toate astea, îi zise Han lui Calrissian.

– Nu vă vrea deloc, spuse Lando. Caută pe cineva pe nume Skywalker.

Celor doi prizonieri li se tăie răsuflarea la auzul pomenirii nepăsătoare a acelui nume.

Han părea zăpăcit.

– Luke? Nu înţeleg.

Gândurile îi treceau iute prin minte prinţesei. Toate faptele începeau să se potrivească într-un mozaic îngrozitor. În trecut, Vader o voise pe Leia pentru importanţa ei politică în războiul dintre Imperiu şi Alianţa Rebelă. Acum aproape că nu o mai băga în seamă, având o singură utilitate.

– Lord Vader i-a întins o capcană, adăugă Lando şi...

Leia termină fraza în locul lui.

– Noi suntem momeala.

– Toate astea doar ca să pună mâna pe puşti? întrebă Han. Ce-i aşa de important la el?

– Nu mă întreba pe mine, dar e pe drum.

– Luke Skywalker vine încoace?

Lando Calrissian dădu din cap.

– Ne-ai aranjat bine, mârâi Han, scuipându-şi cuvintele spre Lando... prietene!

Când rosti ultimul cuvânt acuzator, puterile îi reveniră imediat lui Han Solo. Îşi puse toată forţa într-un pumn care îl făcu pe Lando să se împleticească. Pe loc, cei doi foşti prieteni se prinseră într-o luptă corp la corp furioasă. Cele două gărzi ale lui Lando se apropiară de cei doi oponenţi încleştaţi şi începură să-l lovească pe Han cu paturile puştilor cu laser. O lovitură puternică îl nimeri pe Han în bărbie şi îl făcu să zboare prin cameră cu sângele ţâşnindu-i din falcă.

Chewbacca începu să mârâie sălbatic şi porni după gărzi. Când acestea îşi ridicară armele cu laser, Lando strigă:

– Nu trageţi!

Învineţit şi gâfâind, administratorul se întoarse la Han.

– Am făcut ce am putut pentru voi, zise el. Îmi pare rău că nu e mai bine, dar am şi eu problemele mele. Apoi, pregătindu-se să iasă din celulă, adăugă. Deja mi-am pus pielea în joc mai mult decât trebuia.

– Da, eşti un adevărat erou, replică Han Solo, recăpătându-şi cumpătul.

După ce Lando şi gărzile sale ieşiră, Leia şi Chewbacca îl ajutară pe Han să se ridice în picioare şi îl conduseră la un prici. El îşi lăsă uşurel trupul obosit şi bătut pe pat, iar Leia luă un colţ al mantiei sale şi începu să-l tamponeze cu blândeţe pe bărbie, curăţând sângele care curgea.

În acest timp începu să chicotească încet.

– Dar chiar ştii să te porţi cu oamenii, îl tachină ea.

Capul greu al lui R2-D2 se roti pe trupul său ca un butoi şi radarele sale înregistrară vidul înstelat al sistemului Bespin.

X-interceptorul tocmai intrase în sistem şi plutea prin spaţiul negru ca o uriaşă pasăre albă.

Unitatea R2 avea multe să-i comunice pilotului. Gândurile lui electronice se revărsau unul după altul şi erau traduse pe ecranul din cockpit.

Luke, întunecat, răspunse iute la prima dintre întrebările grăbite ale lui R2.

– Da, sunt sigur că 3PO e cu ei.

Micul robot fluieră o exclamaţie agitată.

– Aşteaptă, o să ajungem în curând, zise Luke răbdător.

R2 îşi întoarse capul şi înregistră grupurile maiestuoase de stele, simţindu-se cald şi voios în interior, în timp ce X-interceptorul îşi continua drumul stelar către planeta care avea un oraş printre nori.

* * *

Lando Calrissian şi Darth Vader stăteau lângă platforma hidraulică ce domina imensa cameră de îngheţare cu carbon. Lordul Întunericului tăcea, în vreme ce ajutoarele lui pregăteau grăbite camera.

Platforma hidraulică se afla într-o fosă adâncă din centrul încăperii şi era înconjurată de nenumărate conducte de abur şi de enorme rezervoare de diferite forme, pline cu substanţe chimice.

Stând de pază cu mâinile încleştate pe puştile cu laser, erau patru soldaţi din trupele de şoc imperiale, în armuri albe.

După ce studie încăperea, Darth Vader se întoarse către Calrissian.

– Unitatea este primitivă, dar ar trebui să se potrivească nevoilor noastre, observă el.

Unul dintre ofiţerii lui Vader veni iute lângă Lordul Sith.

– Lord Vader, raportă el, se apropie o navă de clasă X-interceptor.

– Bine, spuse Vader cu răceală. Urmăriţi progresul lui Skywalker şi lăsaţi-l să aterizeze. Camera va fi în curând pregătită pentru el.

– Folosim această unitate doar pentru îngheţare cu carbon, zise neliniştit administratorul Oraşului Norilor. S-ar putea să-l omorâţi dacă îl băgaţi acolo.

Dar Vader deja se gândise la această posibilitate. Ştia o cale de a afla cât de puternică era această cameră de îngheţare.

– Nu vreau ca trofeul Împăratului să se strice. O vom testa mai întâi. Atrase atenţia unuia dintre soldaţi.

– Aduceţi-l pe Solo, ordonă Lordul Întunericului.

Lando îi aruncă o privire scurtă lui Vader. Nu fusese pregătit pentru răul pur care se manifesta în această fiinţă îngrozitoare.

X-interceptorul coborî în viteză şi începu să străpungă stratul gros de nori care învăluia planeta.

Luke verifică ecranele radarelor cu o îngrijorare tot mai puternică. Poate că R2 avea mai multe informaţii decât primea el pe panou. Scrise o întrebare către robot.

– N-ai detectat nicio navă de patrulare?

Răspunsul lui R2-D2 era negativ.

Şi astfel, Luke, convins pe deplin că sosirea lui rămăsese neobservată, înaintă către oraşul din viziunea lui tulburătoare.

* * *

Şase ugnauţi porcini pregăteau agitaţi camera de îngheţare cu carbon în timp ce Lando Calrissian şi Darth Vader – acum adevăratul stăpân al Oraşului Norilor – urmăreau activitatea grăbită.

Mişunând pe lângă platforma de îngheţare cu carbon, ugnauţii coborâră o reţea de ţevi – semănând cu sistemul circulator al unui uriaş extraterestru – în fosă. Înălţară furtunurile cu carbonită şi le înfipseră la locurile lor. Apoi, cei şase umanoizi ridicară recipientul greu, cu aspect de sicriu, şi îl aşezară bine pe platformă.

Boba Fett intră în grabă, conducând un pluton de şase soldaţi imperiali din trupele de şoc. Aceştia îi îmbrânceau şi îi trăgeau pe Han, pe Leia şi pe wookiee în faţa lor, forţându-i să intre mai repede în cameră. Legat de spatele lat al wookieeului era C-3PO parţial asamblat, ale cărui membre neataşate erau prinse la întâmplare pe bustul lui auriu. Capul lui, aflat în direcţia opusă decât cel al lui Chewbacca, se întorcea înnebunit dintr-o parte în alta, încercând să vadă unde mergeau şi ce îi aştepta.

Vader se întoarse către vânătorul de recompense.

– Puneţi-l în camera de îngheţare cu carbon.

– Şi dacă nu supravieţuieşte? întrebă calculatul Boba Fett. Valorează mult pentru mine.

– Imperiul îţi va compensa pierderea, spuse Vader scurt.

Îndurerată, Leia protestă.

– Nu!

Chewbacca îşi dădu pe spate capul înconjurat de coamă şi scoase un urlet asurzitor de wookiee. Apoi, atacă direct şirul de soldaţi care îl păzeau pe Han.

Ţipând înspăimântat, C-3PO îşi ridică singurul braţ care funcţiona şi şi-l puse pe faţă.

– Stai, ţipă robotul. Ce faci?

Dar wookieeul se lupta şi se încleşta cu soldaţii, fără să îl descurajeze numărul lor sau ţipetele speriate ale lui 3PO.

– Oh, nu... Nu mă loviţi! implora droidul, încercând să-şi apere cu mâna părţile dezmembrate. Nu! Nu o face intenţionat! Linişteşte-te, nebun păros!

Şi mai mulţi soldaţi din trupele de şoc intraseră în cameră şi se aruncaseră în luptă. Unii dintre ei începură să-l izbească pe wookiee cu paturile puştilor, lovindu-l şi pe 3-PO.

– Au! ţipa droidul. *Eu* n-am făcut nimic!

Soldaţii începuseră să-l copleşească pe Chewbacca şi erau pe punctul de a-l lovi peste faţă cu armele când, acoperind zgomotul încăierării, Han strigă:

– Chewie, nu! Stai, Chewbacca!

Doar Han Solo îl putea opri din luptă pe wookieeul înnebunit. Încordându-se în strânsoarea gărzilor, Han se eliberă şi se grăbi să întrerupă bătaia.

Vader le făcu semn soldaţilor să-l lase pe Han şi să se oprească.

Han apucă braţele vânjoase ale prietenului său păros pentru a-l calma, apoi se uită cu asprime la el.

Droidul zăpăcit încă se agita şi vocifera.

– Oh, da... stai, stai. Apoi, cu un suspin de uşurare robotic, zise. Slavă cerului!

Han şi Chewbacca stăteau faţă în faţă, primul uitându-se încruntat în ochii prietenului său. Pentru o clipă se îmbrăţişară strâns, apoi Han îi spuse wookieeului.

– Păstrează-ţi puterile pentru altă dată, prietene, când sorţii vor fi mai buni.

Se forţă să-i facă cu ochiul, în semn de încurajare, dar wookieeul era îndurerat şi lătră un vaiet trist.

– Da, zise Han, încercând din răsputeri să schiţeze un rânjet. Ştiu. Şi eu simt la fel. Ai grijă de tine.

Han Solo se întoarse către una dintre gărzi.

– Mai bine l-aţi lega până se termină totul.

Supus, Chewbacca nu se împotrivi când soldaţii din trupele de şoc îi puseră cătuşele în jurul încheieturilor mâinilor. Han îşi strânse încă o dată partenerul în braţe, apoi se întoarse către prinţesa Leia. O îmbrăţişă şi se lipiră unul de altul de parcă nu ar fi vrut să se mai despartă niciodată.

Apoi, Leia îşi apăsă buzele de ale lui într-un sărut lung, plin de pasiune. Când acesta se sfârşi, ea avea lacrimi în ochii.

– Te iubesc, spuse ea încet. N-am putut să o spun mai devreme, dar este adevărat.

El zâmbi în felul lui obraznic, familiar.

– Ştiu. Să ţii minte asta, pentru că o să mă întorc. Apoi, expresia lui deveni duioasă şi o sărută uşurel pe frunte.

Lacrimile începură să-i curgă Leiei pe obraji când Han se întoarse cu spatele la ea şi păşi în tăcere şi fără teamă către platforma hidraulică.

Ugnauţii se grăbiră lângă el şi îl aşezară pe platformă, legându-i bine mâinile şi picioarele de ea. El rămase singur şi neajutorat şi se uită pentru ultima oară la prietenii săi. Chewbacca îşi privea îndurerat tovarăşul, iar capul lui 3PO se iţea peste umărul wookieeului pentru a se uita pentru ultima dată la curajosul bărbat. Administratorul, Calrissian, urmărea aceste chinuri cu o expresie solemnă de regret întipărită adânc pe faţă. Şi apoi era Leia. Faţa îi era schimonosită de durere şi de suferinţă în timp ce stătea maiestuoasă, încercând să pară tare.

Faţa Leiei fu ultima pe care Han o văzu când simţi cum platforma hidraulică începu brusc să coboare. Atunci, wookieeul urlă un ultim rămas bun posomorât.

În acea clipă îngrozitoare, Leia se întoarse îndurerată, iar Lando se strâmbă mâhnit.

Brusc, lichidul arzător începu să curgă în groapă într-un şuvoi uriaş de fluid şi de scântei.

Chewbacca se întoarse pe jumătate de la spectacolul oribil, oferindu-i lui 3PO o imagine mai bună a ce se petrecea.

– Îl închid în carbonită, anunţă droidul. Este un aliaj de calitate superioară. Mult mai bun decât al meu. Ar trebui să fie destul de bine protejat... Adică, dacă supravieţuieşte procesului de îngheţare.

Chewbacca aruncă o privire scurtă peste umăr la 3PO, amuţind această descriere tehnică cu un lătrat mânios.

Când lichidul se solidifică în cele din urmă, uriaşi cleşti de metal ridicară silueta fumegândă din fosă. Silueta, care se răcea rapid, avea o formă umană, dar era lipsită de trăsături şi era colţuroasă ca o sculptură neterminată.

Câţiva dintre oamenii-porc, cu mâinile apărate de mănuşi negre şi groase, se apropiară de trupul închis în metal al lui Han Solo şi împinseră blocul. După ce silueta căzu pe platformă cu un zăngănit metalic puternic, ugnauţii o săltară în cutia ca un sicriu. Apoi, prinseră un aparat electronic pătrăţos în laterala ei şi se depărtară.

Îngenuchind, Lando învârti câteva butoane de pe aparat şi verifică dispozitivul care măsura temperatura corpului lui Han. Oftă uşurat şi dădu din cap.

– E în viaţă, îi anunţă el pe prietenii îngrijoraţi ai lui Han Solo. Şi e în stare de hibernare perfectă.

Darth Vader se întoarse către Boba Fett.

– Îţi aparţine, vânătorule de recompense, şuieră el. Pregătiţi camera pentru Skywalker.

– Tocmai a aterizat, stăpâne, îl informă un aghiotant.

– Ai grijă să găsească drumul până aici.

Arătând spre Leia şi Chewbacca, Lando îi spuse lui Vader.

– Să înţeleg că ei sunt ai mei acum. Era hotărât să-i smulgă din ghearele lui Vader înainte ca Lordul Întunericului să anuleze înţelegerea lor.

– Ia-i, zise Vader. Dar păstrez un detaşament de soldaţi aici, să-i păzească.

– Asta nu făcea parte din înţelegere, protestă Lando aprins. Aţi spus că Imperiul nu va interveni...

– Schimb înţelegerea. Roagă-te să n-o schimb şi mai mult.

Brusc, gâtul lui Lando fu cuprins într-o strânsoare, un semn ameninţător a ceea ce ar fi păţit dacă îi făcea probleme lui Vader. Mâna lui Lando se duse automat spre gâtlej, dar în clipa următoare strânsoarea nevăzută dispăru, iar administratorul se întoarse cu faţa la Leia şi la Chewbacca. Privirea din ochii lui ar fi putut exprima disperarea, dar niciunul dintre ei nu voia să se uite la el.

Luke şi R2 înaintau precauţi pe coridorul părăsit.

Pe Luke îl îngrijora că până acum nu fusese oprit pentru a i se pune întrebări. Nimeni nu-i ceruse permisele de aterizare, actele de identitate, scopul vizitei. Nimeni din Oraşul Norilor nu părea deloc curios să afle cine erau acest tânăr şi micul lui droid – sau ce căutau aici. Totul părea cam ameninţător, iar Luke începea să fie foarte neliniştit.

Brusc auzi un sunet în capătul opus al coridorului. Se opri, lipindu-se de perete. R2 încântat la gândul că s-ar putea să fi ajuns printre droizi şi oameni cunoscuţi, începu să piuie şi să fluiere agitat. Luke îi aruncă o privire care îi cerea să stea locului, iar droidul emise un ultim scâncet slab. Apoi, Luke se uită pe după colţ şi văzu apropiindu-se un grup care venea dintr-un hol lateral. În fruntea lui era un personaj impozant, purtând o armură şi un coif uzate. În spatele acestuia, două gărzi înarmate din Oraşul Norilor împingeau o cutie transparentă. De unde stătea, lui Luke i se părea că înăuntru plutea o siluetă umană, ca

o statuie. În urma cutiei mergeau doi soldaţi din trupele de şoc imperiale, care îl zăriră pe Luke.

Imediat, soldaţii ţintiră şi începură să tragă.

Dar Luke se feri de razele de laser şi, înainte ca ei să mai poată trage o rafală, tânărul îşi descărcă pistolul, făcând câte o gaură fumegândă în pieptul acoperit de armură al fiecărui soldat.

Când aceştia căzură, cele două gărzi vârâră iute cutia în alt hol, iar personajul în armură îşi ridică pistolul cu laser către Luke, trimiţând o rază ucigaşă spre el. Aceasta trecu pe lângă tânăr şi desprinse o bucată mare din peretele din spatele lui, spărgând-o într-un nor de particule ca de praf. Când acestea se aşezară, Luke se uită iar pe după colţ şi văzu că atacatorul necunoscut, gărzile şi cutia dispăruseră în spatele unei uşi metalice groase.

Auzind zgomote în spatele lui, Luke se întoarse şi îi văzu pe Leia, pe Chewbacca şi pe C-3PO depărtându-se într-un alt hol, fiind păziţi de un mic grup de soldaţi imperiali.

Făcu semn pentru a-i atrage atenţia prinţesei.

– Leia! strigă el.

– Luke, nu! exclamă ea cu glasul încărcat de teamă. E o capcană!

Lăsându-l pe R2 în urmă, Luke fugi după ei. Dar când ajunse într-o mică anticameră, Leia şi ceilalţi dispăruseră. Luke îl auzi pe R2 fluierând înnebunit în timp ce gonea spre anticameră. Însă, când tânărul se întoarse iute, văzu o uşă metalică uriaşă căzând cu un zăngănit bubuitor în faţa robotului surprins.

Cu acel sunet, Luke era despărţit de coridorul principal. Şi, când se întoarse pentru a căuta o ieşire, văzu mai multe uşi de metal închizându-se peste alte căi de scăpare din încăpere.

Între timp, R2 rămase cam ameţit de şocul şansei pe care o avusese. Dacă ar fi intrat doar încă puţin în anticameră, uşa s-ar fi prăbuşit peste el, transformându-l într-un fier vechi. Îşi lipi nasul metalic de uşă, apoi scoase un fluierat uşurat şi plecă în

direcţia opusă.

Anticamera era plină cu ţevi care şuierau şi cu abur care se ridica din podea. Luke începu să cerceteze încăperea şi descoperi deasupra lui o deschizătură care ducea într-un loc pe care nici nu şi-l putea închipui. Se mişcă înainte pentru a se uita mai bine şi atunci porţiunea de podea pe care stătea începu să se ridice încet. Luke merse cu platforma care urca, hotărât să înfrunte acel duşman în întâlnirea pentru care călătorise atât de mult.

Strângând pistolul în mână, Luke se înălţă în camera de îngheţare cu carbon. Aceasta era învăluită într-o tăcere de moarte, în afară de şuieratul aerului care scăpa din unele dintre conducte. Lui Luke i se părea că era singura fiinţă vie din această cameră cu aparate ciudate şi cu rezervoare de substanţe chimice, dar simţi că mai era cineva.

– Vader...

Rosti numele pentru sine în timp ce se uita prin încăpere.

– Lord Vader. Îţi simt prezenţa. Arată-te, îşi întărâtă Luke inamicul nevăzut. Sau te temi de mine?

În timp ce Luke vorbea, aburul începu să se înalţe în nori uriaşi. Apoi, neatins de căldura arzătoare, Vader apăru şi merse prin vaporii şuierători, păşind pe pasarela îngustă de deasupra camerei, cu mantia neagră fluturându-i în urmă.

Luke făcu, atent, un pas către silueta demonică, îmbrăcată în negru şi îşi puse pistolul în toc. Un val de încredere îl inundă şi se simţi complet pregătit să-l înfrunte pe Lordul Întunericului ca un Jedi. Nu avea nevoie de pistol. Simţi că Forţa era cu el şi că, în sfârşit, era gata pentru această luptă inevitabilă. Încet, începu să urce scările către Vader.

– Forţa este cu tine, tinere Skywalker, zise Darth Vader de deasupra. Dar încă nu eşti un Jedi.

Cuvintele lui Vader avură un efect de gheaţă. Luke ezită puţin, amintindu-şi vorbele unui alt fost Cavaler Jedi: *„Luke, foloseşte Forţa doar pentru cunoaştere şi apărare, nu ca pe o armă. Nu te lăsa pradă mâniei sau urii. Ele sunt calea spre*

Dar, gonind orice urmă de îndoială, Luke apucă mânerul neted al sabiei de lumină şi aprinse iute lama de laser.

În aceeaşi clipă, Vader îşi aprinse şi el sabia şi aşteptă în tăcere ca tânărul Skywalker să atace.

Ura lui puternică pentru Vader îl îndemnă pe Luke să fandeze cu sălbăticie asupra lui, lovind cu lama sfârâitoare spre Vader. Dar, fără efort, Lordul Întunericului respinse mişcarea cu o răsucire a sabiei.

Luke atacă din nou. Încă o dată, lamele de energie se izbiră una de alta.

Iar ei rămaseră aşa, uitându-se fix unul la altul, îndelung, printre săbiile lor încrucişate.

Şase soldaţi din trupele de şoc imperiale îi păzeau pe Lando, Leia şi Chewbacca în timp ce mergeau pe coridorul interior al Oraşului Norilor. Ajunseră la o intersecţie când douăsprezece gărzi ale lui Lando împreună cu asistentul lui le tăiară calea.

– Cod Forţă şapte, ordonă Lando când se opri în faţa ajutorului său.

În acea clipă, cele douăsprezece gărzi îşi aţintiră puştile cu laser către soldaţii luaţi prin surprindere, iar asistentul lui Lando îi dezarmă calm. Le dădu Leiei şi lui Lando câte o armă, apoi aşteptă următorul ordin.

– Închideţi-i în turnul de siguranţă, zise administratorul Oraşului Norilor. În tăcere! Nimeni nu trebuie să ştie.

Gărzile şi ajutorul lui Lando, ducând armele rămase, îi îndemnară pe soldaţi către turn.

Leia urmări zăpăcită această schimbare rapidă a situaţiei.

Însă confuzia ei se transformă în uluire când Lando, cel care îl trădase pe Han Solo, începu să-l dezlege pe Chewbacca.

– Haide, o îndemnă el. Plecăm de aici.

Mâinile uriaşe ale wookieeului erau în sfârşit libere. Fără să mai aştepte explicaţii, Chewbacca se întoarse către omul care îl eliberase şi, cu un urlet care îţi îngheţa sângele în vine, sări spre Lando şi începu să-l sugrume.

– După ce i-ai făcut lui Han, zise Leia, eu n-aş avea încredere...

Încercând cu disperare să se elibereze din strânsoarea feroce a lui Chewbacca, Lando încercă să explice.

– Nu am avut de ales, începu el – dar wookieeul îl întrerupse cu un lătrat mânios.

– Încă mai avem o şansă de a-l salva pe Han, gâfâi Lando. Sunt la Platforma de Est.

– Chewie, spuse Leia în cele din urmă, dă-i drumul!

Încă furios, Chewbacca îl lăsă pe Lando şi se uită urât la el în timp ce acesta se lupta să-şi recapete răsuflarea.

– Nu-l scăpa din ochi, Chewie, zise Leia în timp ce wookieeul mârâia ameninţător.

– Am impresia că fac încă o mare greşeală, mormăi Lando pentru sine.

Mica şi îndesata unitate R2 rătăcea înainte şi înapoi pe coridor, trimiţându-şi radarele în toate direcţiile în vreme ce încerca să detecteze vreo urmă a stăpânului său – sau *orice* urmă de viaţă. Îşi dădu seama că se întorsese îngrozitor de mult şi că pierduse socoteala metrilor parcurşi.

Când R2-D2 trecu de un colţ, zări câteva forme care se mişcau prin coridor. Piuind şi fluierând salutări de droid, speră că acestea erau prietenoase.

Zgomotele sale fură detectate de una dintre fapturi, care începu să-l strige.

– R2... R2... Era 3PO!

Chewbacca, încă ducându-l pe C-3PO pe jumătate asamblat, se întoarse iute şi îl văzu pe droidul bondoc rulând spre ei. Dar când wookieeul se întoarse, 3PO fu ascuns privirii prietenului său.

– Stai! ceru 3PO enervat. Întoarce-te înapoi, blană... R2, repede! Încercăm să-l salvăm pe Han de vânătorul de recompense.

R2 gonea înainte, piuind tot timpul, iar 3PO răspundea răbdător întrebărilor lui agitate.

– Ştiu, dar stăpânul Luke poate să-şi poarte singur de grijă. Cel puţin asta îşi tot spunea în timp ce grupul continua să-l caute pe Han.

Pe Platforma de Aterizare de Est a Oraşului Norilor, două gărzi împinseră trupul îngheţat al lui Han Solo printr-o deschizătură laterală a lui *Sclav I*. Boba Fett se sui pe o scară de lângă deschizătură şi se urcă în nava sa, închizând-o de îndată ce intră în cockpit.

Fett porni motoarele şi nava începu să înainteze pentru decolare.

Lando, Leia şi Chewbacca ajunseră în fugă pe platformă, la timp pentru a-l vedea pe *Scalv I* înălţându-se către apusul portocaliu şi violet. Ridicându-şi arma, Chewbacca urlă şi trase către nava care se depărta.

– Nu are rost, îi zise Lando. Au ieşit din raza noastră.

Cu toţii în afară de 3PO se uitară după navă. Încă legat de spatele lui Chewbacca, droidul văzu ceva ce restul încă nu observaseră.

– Oh, vai, nu! exclamă el.

Grupul era atacat de un pluton de soldaţi din trupele de şoc care deja trăgeau în ei. Prima rază de laser trecu foarte aproape de prinţesa Leia. Lando răspunse repede focului inamic, iar aerul se aprinse cu o ţesătură strălucitoare de raze de laser verzi şi albastre.

R2 fugi către liftul de pe platformă şi se ascunse în el, uitându-se afară ca să vadă bătălia de la o distanţă sigură.

– Haide, să mergem! strigă Lando, acoperind sunetul focurilor de armă, şi porni către lift, trăgând din goană în soldaţi.

Dar Leia şi Chewbacca nu se mişcară. Rămaseră pe loc şi traseră continuu împotriva atacatorilor. Soldaţii gemeau şi se prăbuşeau când piepturile, braţele şi stomacurile le explodau sub loviturile ucigător de precise ale acestei femei şi ale acestui wookiee.

Lando, scoţându-şi capul din lift, încercă să le atragă atenţia, făcându-le semn să se mişte. Dar cei doi păreau posedaţi în timp ce trăgeau, răzbunându-se pentru toată furia şi captivitatea şi pentru pierderea celui pe care îl iubeau amândoi.

3PO ar fi fost bucuros să se afle *oriunde* în altă parte. Incapabil să plece, tot ce putea face era să ţipe înnebunit după ajutor.

– R2, ajută-mă! ţipă el. Cum am intrat în asta? Ce soartă, mai rea ca moartea, este să fii legat de spatele unui wookiee!

– Veniţi aici! strigă iar Lando. Iute! Iute!

Săbiile de lumină se încleştară în lupta dintre Luke Skywalker şi Darth Vader de pe platforma de deasupra camerei de îngheţare cu carbon.

Luke simţea cum platforma se zgâlţâia cu fiecare lovitură, parare şi împunsătură a armelor. Dar nu era descurajat, căci cu fiecare mişcare îl împingea în spate pe Darth Vader.

Acesta, folosindu-şi sabia pentru a respinge fandările agresive ale lui Luke, vorbea calm în timp ce luptau.

– Frica nu te atinge. Ai învăţat mai multe decât mă aşteptam.

– Vei afla că sunt plin de surprize, replică tânărul încrezător, ameninţându-l pe Vader cu încă o lovitură.

– Şi eu, veni răspunsul ameninţător şi calm.

Cu două mişcări elegante, Lordul Întunericului smulse arma din mâinile lui Luke şi o aruncă departe. O secerare cu lama de laser la picioarele lui Luke îl făcu pe tânăr să sară în spate în încercarea de a se feri. Dar se împiedică şi se rostogoli pe trepte.

Întins pe platformă, Luke se uită în sus şi văzu silueta întunecată şi ameninţătoare profilându-se deasupra lui în capul scării. Apoi, silueta zbură direct spre el, mantia neagră ca smoala umflându-se în aer ca aripile unui liliac monstruos.

Luke se roti iute într-o parte, fără să-şi ia ochii de la Vader, iar uriaşa siluetă întunecată ateriză fără un sunet lângă el.

– Viitorul tău este alături de mine, Skywalker, şuieră Vader, înălţându-se deasupra tânărului ghemuit. Acum vei accepta partea întunecată. Obi-Wan a ştiut că acesta e adevărul.

– Nu! ţipă Luke, încercând să înfrângă prezenţa răului.

– Sunt multe lucruri pe care Obi-Wan nu ţi le-a spus, continuă Vader. Haide, eu îţi voi desăvârşi pregătirea.

Influenţa lui Vader era incredibil de puternică; lui Luke i se părea că era o fiinţă vie.

Nu-l asculta, îşi zise Luke. *Încearcă să mă păcălească, să mă abată de la calea mea, să mă îndrume spre calea întunecată a Forţei, aşa cum m-a avertizat Ben!*

Luke începu să se retragă din faţa Lordului Sith care avansa. În spatele tânărului, uşa liftului hidraulic se deschise în tăcere, gata să-l primească.

– Mai întâi mor, afirmă Luke.

– Nu va fi nevoie. Brusc, Lordul Întunericului fandă spre Luke, atât de puternic, încât tânărul îşi pierdu echilibrul şi căzu în deschizătura căscată.

Vader se întoarse cu spatele la groapa pentru îngheţat şi îşi dezactivă nepăsător sabia.

– Mult prea uşor, ridică el din umeri. Poate că nu eşti atât de puternic pe cât crede Împăratul.

În timp ce vorbea, metalul topit începu să curgă în deschizătura din spatele lui. Şi, când încă era întors cu spatele, ceva se ridică rapid.

– Timpul o va dovedi, răspunse Luke încet observaţiei lui Vader.

Lordul Întunericului se întoarse. În acest punct al procesului de îngheţare, subiectul n-ar fi trebuit să poată vorbi! Vader se uită prin cameră, apoi îşi înălţă capul spre tavan.

Luke era atârnat de furtunurile care înţesau plafonul, după ce sărise cinci metri prin aer pentru a scăpa de carbonită.

– Impresionant, recunoscu Vader. Agilitatea ta este impresionantă.

Luke se lăsă să cadă pe platformă, de cealaltă parte a fosei aburinde. Îşi întinse braţul şi sabia lui, care era în altă parte a platformei, îi zbură în mână. Imediat se aprinse.

În aceeaşi clipă, sabia lui Vader prinse şi ea viaţă.

– Ben te-a învăţat bine. Ţi-ai controlat frica. Acum eliberează-ţi mânia. Ţi-am distrus familia. Răzbună-te.

Dar de această dată Luke era mai precaut şi mai controlat. Dacă îşi putea stăpâni furia, aşa cum reuşise să-şi controleze teama, nu avea să fie abătut de la calea lui.

Aminteşte-ţi antrenamentul, îşi zise el. *Adu-ţi aminte ce te-a învăţat Yoda! Goneşte toată ura şi toată mânia şi primeşte Forţa!*

Dobândind controlul asupra sentimentelor negative, Luke începu să înainteze, ignorând îndemnurile lui Vader. Fandă spre acesta şi, după un scurt duel, începu să îl facă să se retragă.

– Ura îţi poate da puterea să mă distrugi, îl ademeni Vader. Foloseşte-o.

Luke începea să-şi dea seama ce forţă uriaşă avea acest inamic întunecat şi îşi spuse încet.

– Nu voi deveni sclavul părţii întunecate a Forţei. Şi înaintă cu grijă spre Vader.

În acest timp, Vader se retrăgea încet. Luke fandă spre el, lovind puternic. Însă când pară, Vader îşi pierdu echilibrul şi căzu în partea exterioară a grupului de ţevi de aburi.

Lui Luke îi tremurau genunchii din cauza epuizări provocate de lupta cu acest duşman înspăimântător. Îşi adună puterile, se apropie de margine şi se uită în jos. Însă nu se vedea nici urmă de Vader. Închizându-şi sabia de lumină şi prinzând-o la cingătoare, Luke se coborî în fosă.

Căzu pe podeaua acesteia şi văzu că se afla într-o mare cameră de control şi de întreţinere, proiectată deasupra reactorului care alimenta întreg oraşul. Privind prin încăpere, observă o fereastră mare; stând în faţa ei, cu spatele la lumină, era silueta nemişcată a lui Darth Vader.

Luke se apropie încet de fereastră şi îşi aprinse iar sabia.

Însă Vader nici nu-şi deschise arma, nici nu făcu vreo încercare de a se feri când Luke se apropie şi mai mult. De fapt, singura armă a Lordului Întunericului era vocea lui ademenitoare.

– Atacă, îl îndemnă el pe tânărul Jedi. Distruge-mă.

Zăpăcit de tertipul lui Vader, Luke ezită.

– Doar răzbunându-te te poţi salva...

Luke rămase pe loc. Ar fi trebuit să asculte vorbele lui Vader şi să folosească Forţa ca unealtă a răzbunării? Sau ar fi trebuit

să renunţe la această bătălie acum, sperând că va mai avea o şansă de a se lupta cu Vader atunci când va avea mai mult control?

Nu, cum ar fi putut amâna ocazia de a distruge această fiinţă a răului? Aceasta era şansa lui, acum, şi nu trebuia să întârzie...

S-ar fi putut să nu mai aibă altă ocazie!

Luke prinse sabia ucigătoare cu ambele mâini, strângând cu putere mânerul neted ca pe un paloş străvechi şi ridicând arma pentru da lovitura ce avea să spintece această grozăvie mascată.

Dar, înainte de a apuca să rotească sabia, un aparat se desprinse de pe zidul din dos şi zbură în spatele lui. Întorcându-se imediat, Luke lovi şi tăie obiectul în două, iar jumătăţile căzură la podea.

Un alt aparat ţâşni spre tânăr şi el folosi iar Forţa pentru a-l respinge. Obiectul greoi ricoşă de parcă ar fi întâlnit un scut nevăzut. Apoi, o ţeavă mare veni învârtindu-se prin aer către el. Însă chiar când Luke pară obiectul enorm, unelte şi alte aparate începură să zboare către el din toate părţile. Apoi cablurile, care se smulseră din pereţi, veniră scăpărând, răsucindu-se şi şfichiuind către el.

Asaltat din toate părţile, Luke făcu tot ce putu pentru a respinge atacul; însă începea să fie rănit şi învineţit de încercare.

Un alt aparat trecu pe lângă Luke şi sparse geamul mare, făcând să iasă aerul şuierător. Brusc, tot ce era în cameră fu suflat din loc, iar vântul aspru biciui trupul lui Luke şi umplu camera cu urlete ca de iele.

Şi chiar în centrul încăperii, nemişcat şi triumfător, stătea Darth Vader.

– Eşti înfrânt, se bucură Lordul Sith al Întunericului. Nu are rost să te împotriveşti. Mi te vei alătura mie sau îl vei întâlni pe Obi-Wan în moarte!

Când Vader rosti aceste vorbe, un ultim aparat zbură prin aer, lovindu-l pe tânărul Jedi şi aruncându-l pe geamul spart.

Totul deveni neclar în timp ce el era purtat de vânt, învârtit şi aruncat dintr-o parte în alta, până când reuşi să se prindă cu o mână de o grindă.

Când vântul mai slăbi şi i se limpezi privirea, Luke îşi dădu seama că atârna de pasarela puţului reactorului din afara camerei de control. Când se uită în jos văzu ceea ce părea a fi un hău fără fund. Îl copleşi un val de ameţeală şi închise ochii strâns în efortul de a nu se lăsa cuprins de panică.

În raport cu reactorul ca o platformă de care atârna, Luke nu era mai mult decât un punct de materie agitată, în vreme ce platforma – doar una dintre multele care ieşeau din peretele interior circular şi împestriţat de lumini – nu era ea însăşi mai mult decât un punct în comparaţie cu restul camerei imense.

Ţinându-se bine cu o mână de grindă, Luke reuşi să-şi prindă sabia la cingătoare, apoi apucă grinda cu ambele mâini. Ridicându-se, se căţără pe pasarelă şi se săltă în picioare, tocmai la timp pentru a-l vedea pe Darth Vader coborând spre el prin puţ.

Când acesta se apropie de el, sistemul de anunţuri publice începu să urle, răsunând prin încăperile cavernoase.

– Fugarii se îndreaptă spre Platforma 327. Păziţi toate transporturile. Toate forţele de securitate să fie pregătite.

Mergând ameninţător către Luke, Vader prezise:

– Prietenii tăi nu o să scape. Nici tu.

Vader făcu încă un pas spre Luke şi, imediat, îşi ridică sabia, gata să reînceapă lupta.

– Eşti înfrânt, rosti Vader cu o siguranţă şi o finalitate îngrozitoare. Nu are rost să te împotriveşti.

Dar Luke se împotrivi. Fandă spre Lordul Întunericului cu o lovitură vicleană, străpungând armura cu lama sfârâitoare şi tăindu-l. Vader se împletici, iar lui Luke i se păru că îl durea. Însă doar pentru o clipă. Apoi, încă o dată, Vader începu să se apropie de el.

Făcând încă un pas, Lordul Întunericului îl avertiză.

– Nu te lăsa distrus, aşa cum a păţit Obi-Wan.

Luke gâfâia, transpiraţia rece îi picura pe frunte. Însă auzul numelui lui Ben îi insuflă brusc îndârjire.

– Calm... îşi reaminti el. Fii calm.

Dar spectrul în mantie întunecată mergea drept spre el pe pasarela îngustă şi se părea că voia să-i ia viaţa tânărului Jedi. Sau, mai rău, sufletul lui fragil.

Lando, Leia, Chewbacca şi droizii înaintau iute pe un coridor. Trecură de un colţ şi văzură că uşa care ducea spre platforma de aterizare era deschisă. Prin ea se zărea *Şoimul Mileniului* care-i aştepta pentru scăpare. Dar, brusc, uşa se închise. Ferindu-se într-un alcov, grupul văzu un pluton de soldaţi din trupele de şoc fugind spre ei, trăgând cu armele cu laser. Bucăţi din perete şi din podea zburau în jurul lor, lovite de impactul cu razele ricoşate.

Chewbacca mârâi, trăgând şi el în soldaţi cu mânie sălbatică de wookie. O acoperi pe Leia care apăsa disperată pe panoul de control al uşii. Însă aceasta nu se mişca.

– R2! strigă 3PO. Panoul de control. Poţi să treci de sistemul de siguranţă.

3PO făcu semn către panou, îndemnându-l pe micul robot să se grăbească şi arătându-i o mufa de calculator.

R2-D2 fugi spre panoul de control, piuind şi fluierând în timp ce se grăbea să sară în ajutor.

Răsucindu-se pentru a se feri de razele fierbinţi de laser, Lando lucra iute pentru a-şi conecta comunicatorul la interfonul panoului.

– Aici Calrissian, transmise el în sistem. Imperiul preia controlul oraşului. Vă sfătuiesc să plecaţi înainte să vină şi mai multe trupe imperiale.

Închise comunicatorul. Lando ştia că făcuse ce îi stătea în puteri pentru a-şi preveni oamenii; acum treaba lui era să-şi scoată prietenii în siguranţă de pe planetă.

Între timp, R2 scoase capacul conectorului şi introduse în mufă un braţ întins. Droidul scoase un piuit scurt care se transformă, brusc, într-un ţipăt de robot. Începu să tremure, circuitele aprinzându-i-se orbitor şi fumul ţâşnind prin toate orificiile din carcasa lui. Lando îl trase repede de lângă priză. Când droidul începu să se răcească îi aruncă lui 3PO câteva piuituri dure.

– Ei, data viitoare *tu* să fii mai atent, se apără acesta. Nu eu trebuie să deosebesc prizele de curent de mufele de calculator. Eu sunt translator...

– Mai are cineva vreo idee? strigă Leia în timp ce trăgea către soldaţi.

– Haide, răspunse Lando, acoperind gălăgia luptei. Să încercăm prin altă parte.

Vântul care ţipa prin puţul reactorului acoperea în întregime sunetele săbiilor de lumină care se izbeau una de alta.

Luke se mişcă agil pe pasarelă şi se adăposti în spatele unui panou uriaş cu aparate pentru a scăpa de urmăritorul său. Însă Vader ajunse acolo într-o clipită, coborând sabia ca pe o lamă de ghilotină pulsândă, desprinzând alăturarea de aparate. Panoul începu să cadă, dar fu brusc prins de vânt şi suflat în sus.

O clipă de neatenţie era tot ce-i trebuia lui Vader. Când complexul de aparate zbură în sus, Luke îi aruncă o privire fără să vrea. În acea secundă, lama sabiei a Lordului Întunericului căzu peste mâna lui Luke, retezând-o şi făcându-l să scape arma.

Durerea era îngrozitoare. Luke simţi mirosul înfiorător al cărnii lui arse şi îşi prinse antebraţul la subraţ în încercarea de a-şi opri chinul. Păşi înapoi pe pasarelă până când ajunse la capăt, urmărit tot timpul de fiinţa în haine negre.

Brusc, ameninţător, vântul încetă. Şi Luke îşi dădu seama că nu mai avea unde să se ducă.

– Nu ai scăpare, îl avertiză Lordul Sith al Întunericului, înălţându-se deasupra lui Luke ca un înger negru al morţii. Nu mă face să te distrug. Eşti puternic în Forţă. Acum trebuie să înveţi să foloseşti partea întunecată. Vino alături de mine şi împreună vom fi mai puternici decât Împăratul. Vino, îţi voi desăvârşi pregătirea şi împreună vom conduce galaxia.

Luke refuză să cedeze provocărilor lui Vader.

– Nu voi fi niciodată alături de tine!

– Măcar dacă ai cunoaşte puterea părţii întunecate, continuă Vader. Obi-Wan nu ţi-a spus niciodată ce s-a întâmplat cu tatăl tău, nu?

Pomenirea tatălui său îi stârni mânia lui Luke.

– Mi-a spus destul! ţipă el. Mi-a spus că tu l-ai omorât.

– Nu, răspunse Vader calm. *Eu sunt tatăl tău.*

Uluit, Luke se holbă neîncrezător la războinicul îmbrăcat din cap până în picioare în negru, apoi se trase înapoi la auzul acestei dezvăluiri. Cei doi luptători rămaseră uitându-se fix unul la altul, tată şi fiu.

– Nu, nu! Nu-i adevărat... zise Luke, refuzând să-şi creadă urechilor. E imposibil.

– Vezi ce simţi, spuse Vader, semănând cu o replică rea a lui Yoda. Ştii că este adevărat.

Apoi, Vader stinse lama sabiei şi îi întinse o mână sigură, în semn de invitaţie.

Uluit şi îngrozit de vorbele lui Vader, Luke strigă:

– Nu! Nu!

Vader continuă stăruitor.

– Luke, tu îl poţi distruge pe Împărat. A prevăzut asta. Este destinul tău. Vino alături de mine şi împreună putem conduce galaxia ca tată şi fiu. Vino cu mine. Este singura cale.

Vorbele acestea se amestecau în mintea lui Luke. Totul începea să se lege în creierul lui. Sau nu? Se întrebă dacă Vader îi spunea adevărul – dacă antrenamentul lui Yoda, învăţăturile lui Ben, propriile lui dorinţe de bine şi ura faţă de

rău, dacă toate lucrurile pentru care luptase nu erau decât o minciună.

Nu voia să-l creadă pe Vader; încerca să se convingă că Vader îl minţise – dar, cumva, *simţea* adevărul din cuvintele Lordului Întunericului. Dar, dacă Darth Vader chiar spunea adevărul, de ce, se întrebă el, îl minţise Ben Kenobi? *De ce*? Mintea îi ţipa mai tare decât orice vânt pe care Lordul Întunericului l-ar fi putut stârni împotriva lui.

Se părea că răspunsurile nu mai contau.

Tatăl lui.

Cu calmul pe care îl învăţase de la Ben şi de la Yoda, Luke Skywalker luă ceea ce ar fi putut fi ultima lui decizie.

– Niciodată, strigă el şi păşi în abisul de sub el. Cu adâncimea lui infinită, parcă Luke cădea în altă galaxie.

Darth Vader veni la capătul pasarelei pentru a privi cum Luke se prăbuşea. Un vânt puternic începu să sufle, umflând mantia neagră a lui Vader în spatele lui, în timp ce el stătea şi se uita peste margine.

Trupul lui Skywalker plutea iute în jos. Rostogolindu-se, tânărul Jedi rănit încerca disperat să se prindă de ceva pentru a-şi opri căderea.

Lordul Întunericului privi până când văzu cum corpul lui Luke fu absorbit de o conductă de evacuare mare din laterala puţului reactorului.

Când tânărul dispăru, Vader se întoarse repede şi plecă grăbit de pe platformă.

Luke se prăbuşea prin puţul de evacuare încercând să se prindă de laterale pentru a-şi încetini căderea. Dar pereţii strălucitori şi netezi ai conductei nu aveau găuri sau margini de care Luke să se ţină.

În cele din urmă ajunse la capătul ţevii ca un tunel, iar picioarele loviră cu putere într-un grilaj circular. Acesta, care se deschidea deasupra unui hău fără fund, fu desprins de impact şi

corpul lui Luke începu să alunece prin deschizătură. Agăţându-se înnebunit de interiorul neted al conductei, Luke începu să strige după ajutor.

– Ben... Ben, ajutor, se rugă el disperat.

Chiar în timp ce striga, simţi cum degetele îi alunecau pe lateralele ţevii, iar corpul i se apropia încetişor de deschizătură.

Oraşul Norilor era cuprins de panică.

De îndată ce mesajul lui Lando Calrissian a fost auzit prin tot oraşul, locuitorii lui au început să intre în panică. Unii dintre ei şi-au strâns câteva lucruşoare, alţii doar au luat-o la goană pe străzi încercând să scape.

Curând, străzile s-au umplut cu oameni şi extratereştri fugind, grăbindu-se fără ţintă prin oraş. Soldaţii din trupele de şoc imperiale îi atacau pe locuitorii care încercau să scape, schimbând focuri de laser cu ei într-o luptă gălăgioasă şi furioasă.

Pe unul dintre coridoarele principale ale oraşului, Lando, Leia şi Chewbacca ţineau piept unui pluton de soldaţi din trupele de şoc, trăgând salve puternice de raze laser în războinicii imperiali. Era foarte important ca Lando şi ceilalţi să-şi păstreze poziţia, căci ajunseseră la o altă intrare care ducea spre platforma de aterizare. Măcar dacă R2 ar fi reuşit să deschidă uşa.

R2 încerca să scoată placa de pe panoul de control al acestei uşi. Însă din cauza zgomotului şi a agitaţiei de raze de laser din jurul lui, micului droid îi era greu să se concentreze asupra muncii sale. Piuia pentru sine în timp ce lucra, lui 3PO părându-i-se că era cam ameţit.

– Ce tot vorbeşti acolo? strigă 3PO la el. Nu avem treabă cu motorul de hiperspaţiu de pe *Şoimul Mileniului*. E reparat. Tu spune-i calculatorului să deschidă uşa.

Apoi, când Lando, Leia şi Chewbacca se apropiară de uşă, ferindu-se de focurile puternice de laser ale imperialilor, R2 piui triumfător şi uşa se deschise.

– R2, ai reuşit! exclamă 3PO. Droidul ar fi bătut din palme dacă ar fi avut montat şi celălalt braţ.

– Nu m-am îndoit nicio clipă de tine.

– Iute, strigă Lando. Altfel nu mai reuşim.

Unitatea R2 sări încă o dată în ajutor. În timp ce restul fugeau prin intrare, robotul îndesat pulverizâ o ceaţă groasă – la fel de deasă ca norii care înconjurau această lume – care îi ascunse pe prietenii săi de soldaţii care se apropiau tot mai mult. Înainte ca norul să dispară, Lando şi ceilalţi fugeau deja către Platforma 327.

Soldaţii din trupele de şoc îi urmară, trăgând în micul grup de fugari care gonea către *Şoimul Mileniului*. Chewbacca şi roboţii se suiră în cargobot în timp ce Lando şi Leia îi acopereau cu pistoalele, doborând şi mai mulţi dintre luptătorii Împăratului.

Când urletul gros al motoarelor *Şoimului* se auzi şi apoi urcă până la un geamăt asurzitor, Lando şi Leia mai traseră câteva raze de energie strălucitoare. Apoi fugiră spre rampă. Intrară în nava de piraţi, iar trapa principală se închise în urma lor. Şi când nava începu să se mişte, auziră o salvă de foc de laser imperial care suna de parcă întreaga planetă s-ar fi dărâmat din temelii.

Luke nu-şi mai putea opri alunecarea neîncetată din conducta de evacuare.

Parcurse ultimii câţiva centimetri şi apoi căzu prin atmosfera înnorată, rostogolindu-se şi dând din mâini în încercarea de a se ţine de ceva solid.

După o veşnicie, se prinse de o giruetă electronică, care ieşea din burta ca o proră a Oraşului Norilor. Vânturile îl loveau şi norii se învârtejau în jurul lui în timp ce se ţinea strâns de giruetă. Însă puterile începeau să-l lase; nu credea că mai putea atârna aşa – suspendat deasupra întinderii gazoase – prea mult.

Totul era foarte tăcut în cockpitul *Şoimului Mileniului*.

Leia, trăgându-şi răsuflarea după ce scăpaseră cu greu, şedea în scaunul lui Han Solo. Îi veneau în minte gânduri despre el, dar încerca să nu-şi facă griji, încerca să nu-i simtă lipsa.

În spatele prinţesei, uitându-se peste umărul ei pe geamul din faţă, stătea Lando Calrissian, tăcut şi epuizat.

Încet, nava începu să se mişte, prinzând viteză pe măsură ce înainta pe platforma de aterizare.

Uriaşul wookiee, în vechiul lui scaun de copilot, apăsă nişte butoane care aprinseră o serie de luminiţe pâlpâitoare pe panoul de control central al navei. Trăgând maneta de acceleraţie, Chewbacca începu să îndrepte nava în sus, către libertate.

Norii trecură în goană pe lângă cockpit şi cu toţii răsuflară uşuraţi când *Şoimul Mileniului* se înălţă pe cerul roşu-portocaliu al apusului.

Luke reuşi să-şi agaţe un picior de girueta care continua să-i ţină greutatea. Însă aerul din puţul de evacuare îl lovea cu putere, îngreunându-i încercarea de a nu aluneca de pe giruetă.

– Ben... gemu el chinuit. Ben...

Darth Vader păşi pe platforma de aterizare goală şi privi cum dispărea în depărtare punctişorul care era *Şoimul Mileniului*.

Se întoarse către cei doi aghiotanţi ai săi.

– Aduceţi-mi nava! ordonă el. Apoi, plecă pentru a se pregăti de călătorie, cu mantia neagră fluturându-i în urmă.

Undeva, lângă stâlpul de sprijin al Oraşului Norilor, Luke vorbi din nou. Concentrându-şi mintea asupra cuiva despre care credea că ţine la el şi că i-ar putea veni în ajutor, strigă:

– Leia, ascultă-mă.

Jalnic, ţipă iar.

– Leia.

Tocmai atunci, o bucată mare din giruetă se rupse şi căzu în norii de dedesubt.

Luke se ţinu mai strâns de ce mai rămăsese din ea şi se chinui să facă faţă rafalei de aer care îl lovea din ţeava de deasupra.

– Parcă ar fi trei nave, îi spuse Lando lui Chewbacca în timp ce priveau modelul de pe ecranul calculatorului. Le putem depăşi cu uşurinţă, adăugă el, cunoscând posibilităţile cargobotului la fel de bine ca Han Solo.

Uitându-se la Leia, deplânse pierderea obiectului administraţiei sale.

– Ştiam că locul ăla era prea bun ca să dureze, se tângui el. O să-i duc lipsa.

Însă Leia părea să fie ameţită. Nu dădu vreun semn că ar fi auzit comentariile lui Lando, ci se uita fix în faţă, ca şi cum ar fi fost în transă. Apoi, ca prin vis, vorbi.

– Luke, zise ea, ca şi cum ar fi răspuns cuiva.

– Ce? întrebă Lando.

– Trebuie să ne întoarcem, spuse ea grăbită. Chewie, mergi spre fundul oraşului.

Lando se uită uluit la ea.

– Stai aşa. Nu ne întoarcem!

Wookieeul lătră, fiind şi el o dată de acord cu Lando.

– Fără discuţii, zise Leia ferm, luând atitudinea cuiva obişnuit să i se îndeplinească poruncile. Fă-o. E un ordin!

– Şi navele alea? comentă Lando, arătând spre cei trei vânători TIE care se apropiau de ei. Se uită la Chewbacca pentru ajutor.

Dar, mârâind ameninţător, acesta transmise că ştia cine era acum la conducere.

– Bine, bine, acceptă Lando încet.

Cu toată eleganţa şi viteza pentru care era *Şoimul* faimos, nava se înclină printre nori şi se întoarse către oraş. Şi, când

cargobotul continuă ceea ce ar fi putut deveni o cursă sinucigaşă, cele trei nave TIE se luară după el.

Luke Skywalker nu ştia că *Şoimul Mileniului* se apropia. Aproape inconştient, reuşea cumva să se ţină de girueta care se legăna şi pârâia. Dispozitivul se îndoi sub greutatea lui, apoi se rupse de la bază, iar Luke se rostogoli neajutorat pe cer. Şi de data aceasta, ştia, nu mai avea de ce să se agaţe în cădere.

– Uite! exclamă Lando, arătând o siluetă care se prăbuşea în depărtare. Cineva cade...

Leia reuşi să-şi păstreze calmul; ştia că acum panica i-ar fi pierdut pe toţi.

– Treci sub el, Chewie, îi spuse ea pilotului. E Luke.

Chewbacca reacţionă imediat şi intră cu grijă pe traiectoria căderii.

– Lando, rosti Leia, întorcându-se către el. Deschide trapa de sus.

În timp ce ieşea în grabă din cockpit, Lando se gândi că era o strategie demnă de însuşi Solo.

Chewbacca şi Leia vedeau acum mai bine trupul lui Luke, care se prăbuşea, iar wookieeul îndreptă nava către el. Când Chewie reduse mult viteza, forma în cădere alunecă pe geam şi ateriză cu o bufnitură pe carenă.

Lando deschise trapa de sus. În depărtare, zări cei trei vânători TIE care se apropiau de *Şoim*, tunurile lor cu laser luminând cerul apusului cu raze distrugătoare, fierbinţi. Lando se întinse afară din navă şi îl prinse pe războinicul rănit pentru a-l trage înăuntru.

Tocmai atunci, *Şoimul* se clătină, când o rază explodă lângă el, şi aproape că azvârli trupul lui Luke de pe el. Dar Lando îl prinse de mână şi îl ţinu bine.

Şoimul Mileniului se depărtă de Oraşul Norilor şi se înălţă prin învelişul de nori groşi şi agitaţi. Virând brusc pentru a se feri de focurile orbitoare trase de vânătorii TIE, prinţesa Leia şi

pilotul wookiee se luptau să-şi menţină nava în aer. Însă exploziile erau peste tot în jurul cockpitului, zgomotul concurând cu urletul scos de Chewbacca în timp ce manevra nebuneşte *Şoimul*.

Leia porni interfonul.

– Lando, e întreg? strigă ea ca să acopere gălăgia din cockpit. Lando, mă auzi?

Din spatele cockpitului se auzi un glas care nu era al lui Lando.

– O să supravieţuiască, răspunse Luke slăbit.

Leia şi Chewbacca se întoarseră şi îl văzură pe Luke, lovit şi însângerat, înfăşurat într-o pătură, intrând în cockpit sprijinit de Lando. Prinţesa sări din scaun şi-l îmbrăţişă încântată. Chewbacca, încă încercând să scoată nava din raza de foc a vânătorilor TIE, îşi dădu capul pe spate şi lătră fericit.

În spatele *Şoimului Mileniului*, planeta de nori se micşora în depărtare. Însă vânătorii TIE îşi continuau urmărirea strânsă, trăgând cu laserele şi zgâlţâind cargobotul cu fiecare lovitură nimerită.

Lucrând sârguincios în cala *Şoimului*, R2-D2 se lupta cu salturile şi clătinăturile neîncetate pentru a-şi reasambla prietenul auriu. Încercând meticulos să repare greşelile bine intenţionate ale wookieeului, micuţul droid piuia în timp ce îndeplinea sarcina complicată.

– Foarte bine, mulţumea droidul de protocol. Capul era montat corect şi al doilea braţ era aproape complet montat.

– Sunt ca nou.

R2 piui temător.

– Nu, R2, stai liniştit. Sunt sigur că de data asta o să reuşim.

Dar în cockpit, Lando nu era atât de optimist. Văzu că luminile de avertizare de pe panoul de control începeau să pâlpâie; brusc, alarmele porniră în toată nava.

– Scuturile deflectoare cedează, îi anunţă el pe Leia şi pe Chewbacca.

Leia se uită peste umărul lui Lando şi observă altă luminiţă, ameninţător de mare, care apăruse pe ecranul radarului.

– Mai e o navă, zise ea. Mult mai mare, care încearcă să ne taie calea.

Luke se uită în tăcere pe geamul cockpitului la vidul înstelat. Aproape în şoaptă, zise:

– E Vader.

Amiralul Piett se apropie de Vader care stătea pe puntea celui mai mare dintre distrugătoarele spaţiale imperiale şi se uita pe fereastră.

– Vor intra în raza undei de tractare în câteva clipe, raportă amiralul încrezător.

– Şi motorul lor de hiperspaţiu a fost dezactivat? întrebă Vader.

– Imediat după ce au fost capturaţi, să trăiţi.

– Bine, zise silueta uriaşă în mantie neagră. Pregătiţi-vă pentru abordaj şi reglaţi armele pe paralizie.

Până acum, *Şoimul Mileniului* reuşise să scape de vânătorii TIE care îl urmăreau. Dar putea să scape şi de atacul amenin-ţătorului distrugător spaţial care se apropia tot mai mult?

– Nu avem voie să greşim, spuse Leia încordată, privind punctul mare de pe ecranele radarelor.

– Dacă oameni mei au zis că au reparat copilaşul ăsta, aşa au făcut, o asigură Lando. N-avem de ce să ne facem griji.

– Sună cunoscut, se gândi Leia cu voce tare.

Nava fu zgâlţâită iar de izbitura unei alte explozii de laser, însă în acea clipă o luminiţă verde începu să pâlpâie pe panoul de control.

– Coordonatele sunt pregătite, Chewie, zise Leia. Acum ori niciodată.

Wookieeul lătră aprobator. Era pregătit pentru fuga în hiper-spaţiu.

– Dă-i bătaie! ţipă Leia.

Chewbacca ridică din umeri ca şi cum ar fi spus că merita să încerce. Trase maneta motorului de viteză luminică, modificând brusc sunetul motoarelor ionice.

Toţi cei de la bord, oameni şi roboţi, se rugau în felul lor ca sistemul să funcţioneze; nu aveau altă speranţă de a scăpa. Însă, dintr-odată, sunetul se înecă şi se stinse, iar Chewbacca urlă de disperare şi frustrare.

Sistemul motoarelor de hiperspaţiu îi lăsase iar.

Şi *Şoimul Mileniului* se clătina în continuare sub focul vânătorilor TIE.

Din distrugătorul său spaţial imperial, Darth Vader urmărea fascinat cum navele TIE trăgeau fără oprire în *Şoimul Mileniului*. Nava lui Vader se apropia de *Şoimul* fugar – nu mai era mult şi Lordul Întunericului avea să-l aibă pe Skywalker în puterile lui.

Şi Luke simţea asta. Privea în gol tăcut, ştiind că Vader era aproape, că victoria lui asupra tânărului Jedi slăbit avea să fie în curând totală. Trupul îi era zdrobit, era epuizat; spiritul îi era pregătit să se abandoneze destinului. Nu mai exista niciun motiv să se împotrivească – nu mai avea în ce să creadă.

– Ben, şopti el complet disperat. De ce nu mi-ai spus?

Lando încercă să regleze nişte butoane, iar Chewbacca sări din scaun şi fugi în cală. Leia îi luă locul wookieeului şi îl ajută pe Lando să piloteze *Şoimul* printre focurile de laser.

Când Chewbacca intră în goană în cală, trecu pe lângă R2 care tot mai lucra la 3PO. Unitatea R2 începu să piuie uluită când îl detectă pe wookiee încercând înnebunit să repare sistemul de hiperspaţiu.

– Am zis eu că suntem pierduţi! îi spuse 3PO, panicat, lui R2. Motoarele pentru viteza luminică s-au stricat iar.

R2 piui în timp ce conecta un picior.

– De unde ştii tu ce nu merge? îl luă în râs droidul auriu. Au! Ai grijă la picior! şi nu mai trăncăni atâta!

Vocea lui Lando se auzi în cală prin interfon.

– Chewie, vezi dacă merge controlul deviaţiei secundare.

Chewbacca se lăsă în fosa din cală. Se chinui să desfacă o porţiune a panoului cu o cheie uriaşă. Dar aceasta nu se mişca. Urlând frustrat, apucă unealta ca pe o bâtă şi lovi placa din toate puterile.

Brusc, panoul de control din cockpit îi împroşcă pe Lando şi pe prinţesă cu un şuvoi de scântei. Săriră înapoi din scaunele lor surprinşi, însă Luke nu părea să bage de seamă nimic din ce se întâmpla în jurul lui. Stătea cu capul plecat, descurajat şi profund mâhnit.

– Nu o să fiu în stare să-i fac faţă, mormăi el încet.

Din nou Lando înclină *Şoimul Mileniului*, încercând să scape de urmăritori. Însă distanţa dintre cargobot şi vânătorii TIE scădea cu fiecare clipă.

În cala *Şoimului Mileniului*, R2 fugi la un panou de control, lăsându-l pe 3PO să strige scandalizat stând pe loc pe singurul lui picior montat.

R2 lucră iute, bizuindu-se doar pe instinctul mecanic pentru a reprograma circuitele. Luminile pâlpâiau puternic cu fiecare modificare a lui R2 când, dintr-odată, din adâncul motoarelor de hiperspaţiu ale *Şoimului*, un nou zumzet puternic răsună prin navă.

Cargobotul se înclină brusc, făcându-l pe droidul R2 să alunece fluierând pe podea şi să cadă în fosă peste Chewbacca.

Lando, care stătuse lângă panoul de control, se împletici în spate şi se lovi de peretele cockpitului. Dar, când căzu, văzu că stele de afară deveneau raze de lumină infinte, orbitoare.

– Am reuşit! ţipă Lando triumfător.

Şoimul Mileniului ţâşnise victorios în hiperspaţiu.

Darth Vader stătea fără să scoată o vorbă. Se uita la vidul negru în care, cu o clipă în urmă, se aflase *Şoimul Mileniului*.

Tăcerea lui adâncă şi întunecată băga groaza în cei doi bărbaţi care erau lângă el. Amiralul Piett şi căpitanul său aşteptau, simţind fiori de teamă, şi se întrebau cât mai era până când aveau să simtă ghearele ca nişte cleşti invizibili în jurul gâturilor lor.

Însă Lordul Întunericului nu se mişcă. Rămase contemplând tăcut, cu mâinile la spate. Apoi, se întoarse şi plecă încet de pe punte, cu mantia ca abanosul fluturându-i pe urme.

Şoimul Mileniului era, în final, andocat în siguranţă pe un imens crucişător rebel. Sclipind în depărtare era o strălucire roşie puternică, care radia dintr-o stea roşie mare – o strălucire care îşi arunca lumina purpurie pe carena lovită a micului cargobot.

Luke Skywalker se odihnea în centrul medical al crucişătorului spaţial rebel, unde fusese îngrijit de robotul chirurg pe nume 2-1B. Tânărul şedea tăcut, gânditor, în timp ce 2-1B începea să se uite cu blândeţe la braţul rănit.

Privind în sus, Luke o văzu pe Leia, urmată de C-3PO şi de R2-D2, intrând în centrul medical pentru a vedea ce făcea şi, poate, pentru a-l înveseli niţel. Însă Luke ştia că terapia cea mai bună pe care o primise până acum la bordul acestui crucişător era imaginea strălucitoare din faţa lui.

Prinţesa Leia zâmbea. Ochii îi erau mari şi aruncau o lumină minunată. Arăta ca atunci când o văzuse prima dată – parcă în urmă cu o veşnicie – când R2-D2 proiectase prima dată holograma ei. Şi, în rochia ei cu guler înalt, lungă până în pământ, arăta ca un înger.

Ridicându-şi mâna, Luke o oferi îngrijirii experimentate a lui 2-1B. Droidul chirurg examină palma bionică, prinsă cu iscusinţă de braţul lui Luke. Apoi, robotul înfăşură o panglică metalizată, moale, în jurul mâinii şi prinse un mic dispozitiv de ea, strângând-o niţel. Luke îşi închise pumnul noii mâini şi simţi pulsaţiile

vindecătoare transmise de aparatul lui 2-1B. Apoi, îşi relaxă palma şi braţul.

Leia şi cei doi droizi se apropiară de Luke atunci când un glas se auzi din difuzorul interfonului. Era Lando.

– Luke... răsună vocea. Suntem gata de plecare.

Lando Calrissian stătea în scaunul de pilotaj al *Şoimului Mileniului*. Îi fusese dor de vechiul său cargobot, dar acum, când era iar căpitanul acestuia, se simţea cam stânjenit. În scaunul de copilot, marele wookiee Chewbacca observă reţinerea noului căpitan în timp ce începea să apese butoanele pentru a pregăti nava de decolare.

Vocea lui Luke se auzi prin difuzorul comunicatorului lui Lando.

– Ne întâlnim pe Tatooine.

Din nou vorbi Lando în comunicator, dar de această dată se adresă Leiei.

– Stai liniştită, Leia, zise el emoţionat. O să-l găsim pe Han.

Şi, aplecându-se, Chewbacca lătră în microfon în semn de rămas bun – un lătrat care s-ar fi putut să depăşească limitele timpului şi spaţiului pentru a fi auzit de Han Solo, oriunde l-ar fi dus vânătorul de recompense.

Luke rosti ultimul cuvânt de despărţire, deşi refuză să-şi ia la revedere.

– Aveţi grijă, prieteni, spuse el cu un ton nou de maturitate în glas. Forţa fie cu voi.

Leia rămase singură lângă fereastra circulară mare a crucişătorului spaţial rebel, trupul ei subţire şi îmbrăcat în negru părând foarte mic lângă cupola întinsă de stele şi de nave în zbor. Privea steaua stacojie maiestuoasă care ardea în marea neagră infinită.

Luke, urmat de 3PO şi de R2, veni lângă ea. Înţelegea ce simţea Leia, căci ştia cât de groaznică putea fi o astfel de pierdere.

Stând unul lângă altul, grupul se uită la cerurile atrăgătoare şi văzu *Şoimul Mileniului* apărând, apoi virând în altă direcţie

pentru a se înălţa cu mare demnitate prin flota rebelă. Curând, *Şoimul Mileniului* lăsase flota în urmă.

În această clipă nu aveau nevoie de cuvinte. Luke ştia că mintea şi inima Leiei erau la Han, indiferent unde era el sau care ar fi fost soarta lui. Cât despre propriul său destin, era acum mai nesigur de sine decât fusese vreodată – chiar şi înainte ca băiatul simplu, de la ţară, de pe o lume îndepărtată să fi aflat prima dată despre acest lucru intangibil numit Forţa. Nu ştia decât că trebuia să se întoarcă la Yoda şi să îşi termine pregătirea înainte de a porni să îl salveze pe Han.

Încet, îşi puse braţul în jurul Leiei şi, împreună cu 3PO şi R2, priviră stele curajoşi, fiecare dintre ei uitându-se la aceeaşi stea purpurie.

Despre Autor

Donald F. Glut şi-a început cariera ca muzician, cântăreţ şi compozitor împreună cu membrul de atunci al formaţiei „The Monkees", Michael Nesmith. Totuşi, în cea mai mare parte a carierei lui de treizeci de ani, a lucrat ca scriitor independent de scenarii pentru filme de lung metraj, de televiziune şi pentru reviste de benzi desenate, de nuvele, cărţi de non-ficţiune şi scurte povestiri. Acum este preşedintele Frontline Entertainmet, Inc., pentru care a scris şi a regizat mai multe filme de fantezie comică.

Editor: Dr. M.C. Popescu-Drânda
Dr. Cristian Cârstoiu

Director executiv: George Stanca
Redactor şef: Ana-Maria Murariu
Redactor: Oana Cristina Plăcintă
Traducere: Bogdan Mihăilescu
Prepress: AMALTEA TehnoPlus
Coperta: Cristian Furdui
Tehnoredactare: Tatiana Militaru
Paginare: Gabriela Căpitănescu, Petronella Andrei
Producţie: Mihaela Conea
Distribuţie: Mihaela Stanca, Lucian Dumitrescu
Marketing: George Oancea

OP 13 – CP 145 Bucureşti
internet: www.amaltea.ro
email: office@amaltea.ro

seria STAR WARS

IMPERIUL CONTRAATACĂ

Star Wars. Imperiul contraatacă. Întoarcerea lui Jedi. Împreună, aceste trei filme au scris istoric drept experiența cinematografică supremă a anilor '70. Acesta este al doilea volum al celei mai iubite trilogii science fiction a tuturor timpurilor.

Aventura lui Luke, a lui Han şi a prinţesei Leia nu a luat sfârşit o dată cu distrugerea Stelei Morţii...

Deşi câştigase o bătălie semnificativă, războiul dintre Alianța Rebelă şi Imperiu de-abia începuse.

În clipa de față, câteva luni mai târziu, rebelii instalaseră un bastion în pustietatea înghețată de pe Hoth. Deşi se refugiaseră în chiar inima înghețată a planetei, Darth Vader le dădu de urmă în scurt timp.

Curând, Luke, Han, prințesa Leia şi prietenii lor fideli fură nevoiți să fugă din nou, răspândindu-se în toate direcțiile, avându-i pe urmele lor pe neobosiții urmăritori ai Lordului Întunericului...

Yoda. Lando Calrissian. Wokkieul Chewbacca. Toți se alăturară viteazului trio în lupta împotriva răului...

ISBN 973-7780-52-3
9 789737 780522